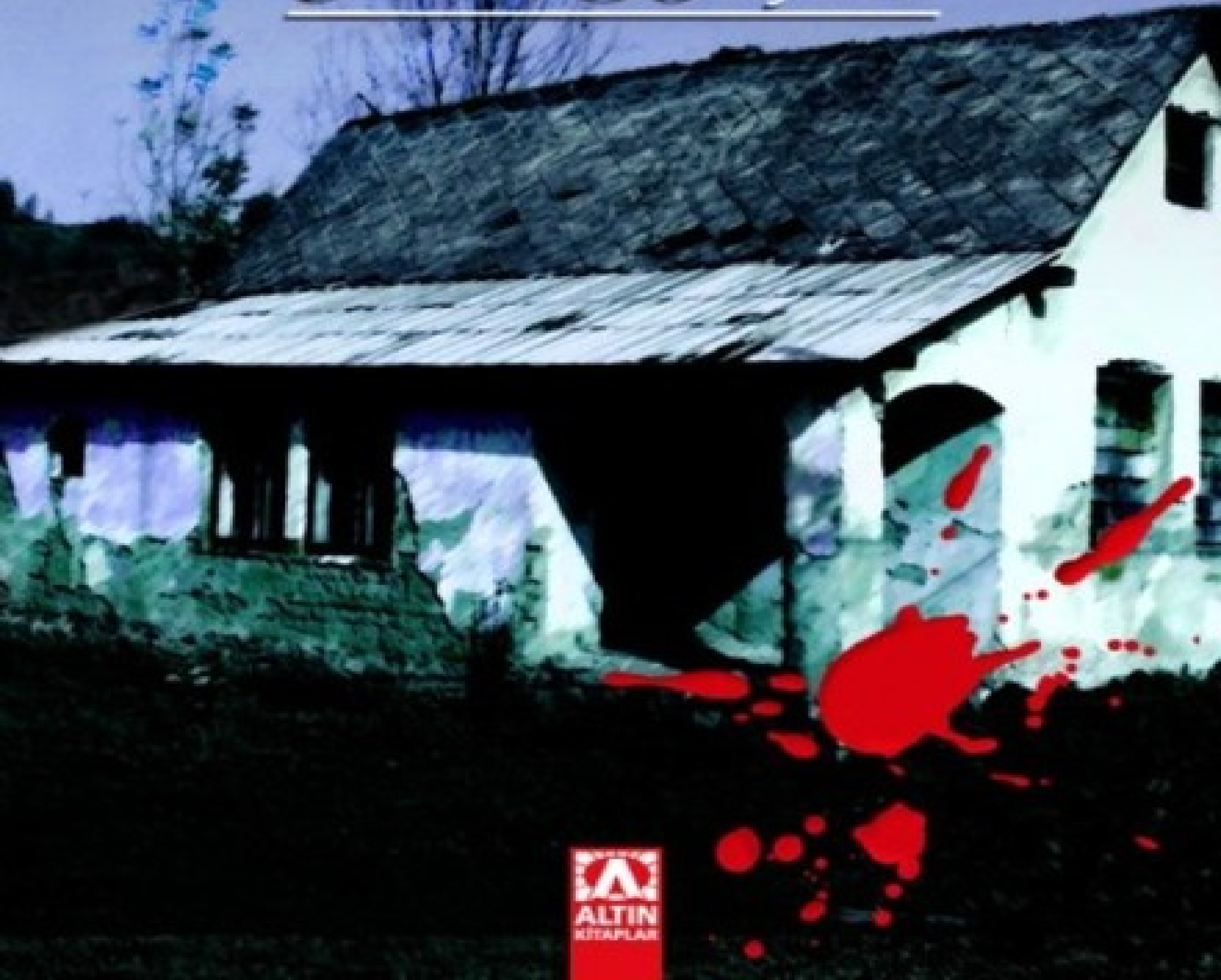
AGATHA CHRISTIE

Ölüm Büyüsü

Agatha Cristie

Ölüm Büyüsü

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN
ALTIN KİTAPLAR

Adaletin yetine getirildiğini görmemi sağlayan
John ve Helen Mildmay White'a teşekkürlerimle...

ÖNSÖZ

Mark Easterbrook

Bu tuhaf Kır At olayına yaklaşmanın iki yöntemi olabilir. Aslında bunu genel yazım kuralları çerçevesinde basite indirgeyerek çözümlemek çok güç. "Baştan başla, sonuca ulaş ve bitir" gibi bir temel kurala uy, demek olası değil. Gerçekten de acaba bu işin bir başlangıcı var mıydı?

Bir tarihçi için işin en zor tarafı her zaman bu olmuştur; tarihteki belirli bir olayın tarihin hangi noktasında tam olarak başladığını saptamak.

Sizler her şeyin Peder Gorman'ın ölen bir kadını ziyaret etmek üzere kilisedeki odasından çıktığı anla başladığını düşünmeyi uygun görebilirsiniz. Ya da belki bundan daha önce, Chealse'deki bir akşamda.

Sanırım, bu öykünün büyük bir kısmını anlatan kişi ben olduğuma göre, benim başlamayı uygun gördüğüm yer Chelsea'deki o akşam olacak.

BÖLÜM 1

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Tam arkamdaki espresso makinesi aynen bir yıları gibi ıslık çalıyordu. Bu ıslık kulaklarımda sanki uğursuz, gizemli hatta demek istemesem de şeytani bir ses gibi çınlıyordu. Birden belki de etrafımızda yeni teknolojiden kaynaklanan tüm seslerin yaklaşık aynı duyguyu uyandırdığını düşündüm. Jet motorlu uçakların göğü yararken çıkardıkları öfke dolu homurtuları, tünele giren metro vagonunun ürkütücü uğultusu, ağır yüklü kamyonların evlerimizi temellerinden sallayan gümbürtüleri... en basit ev aletlerinden çıkan sesler bile -her ne kadar bunlar kullanımlarıyla büyük kolaylıklar sunuyorlarsa da- sanki bir o kadar da uyarıyorlardı bizleri; bulaşık makineleri, buzdolapları, buharlı tencereler, elektrikli süpürgeler. Hepsi, "Dikkatli ol," der gibiydiler. "Ben senin hizmetine sunulmuş bir dâhiyim, bir cinim ama bir kontrolü kaybedersen..." Tehlikeli bir dünya... evet, bu gerçekten tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyorduk.

Önümde duran, üstünden buharlar tüten fincanı karıştırdım. İnanılmayacak kadar hoş kokuyordu.

"Başka ne isterdiniz? Muzlu beykınlı güzel bir sandviç olur mu?"

Bu bana çok tuhaf bir karışım olarak göründü. Muzlar bana çocukluğumu anımsatıyordu ya da en azından şeker ve romla yapılmış flambees'leri. Beykına gelince, anılarımda beykın hep yumurtayla birlikte yer etmiştir.

Ancak Chelsea'da olduğuma göre, bir Chelsea'lı gibi beslenmeliydim. Muzlu beykınlı sandviçi yemeği kabul ettim.

O sıralar Chelsea'de yaşıyordum. Daha doğrusu üç aydır bu bohem çevredeki möbleli bir dairede oturuyor, ama yine de kendimi Londra'nın bu yöresine yabancı hissediyordum. Moğol mimarisinin genel kavramları hakkında bir kitap yazıyordum. Aslında bunun için Hampstead, Bloomsbury, Streatham ya da Chelsea'da kalmak arasında hiçbir fark yoktu, hepsi benim açımdan aynıydı. İşimi etkilemediği sürece çevre benim açımdan tamamen önemsizdi, ben kendi dünyamda yaşıyordum.

O akşam, her yazarın bildiği aniden ortaya çıkan isteksizlik dönemlerinden birini yaşıyordum.

Moğolların mimarileri, Moğol hükümdarları ve yaşam şekilleri. Birden tüm bunlar, her nedense bana çok boş, çok anlamsız göründü. Ne önemleri vardı ki? Niçin onlar hakkında yazmaya çalışıyordum ki?

Neler yazdığımı gözden geçirmek için birkaç sayfa geriye çevirdim. Bir anda tüm yazdıklarım çok kötü göründü bana; son derece yalın, tekdüze ve sıradan. Her kim "Tarih safsatadır," dediyse (Henry Ford muydu?) kesinlikle haklıydı.

Bu moral bozukluğu içinde yazdıklarımı kenara itip ayağa kalktım ve saate baktım. Saat gece on bire yaklaşıyordu. Akşam yemeği yemiş miydim? Midemde hissettiğim boşluğa bakılırsa yememiş olmalıydım.

Athenaeum'da öğlen yemeğinde bir şeyler atıştırmıştım ama bunun üzerinden de çok zaman geçmişti.

Mutfağa gidip buzdolabına baktım. Yalnızca biraz kurumuş dil vardı ve bundan hiç hoşlanmadım. Kısa bir süre sonra King's Yolu'na çıkmış, ön camında boydan boya kırmızı neon ışıklarıyla "Luigi" yazan bir espresso kafeye girmiştim bile. Beykınlı muzlu sandviçi beklerken günümüzün gürültülerinden kaynaklanan tekinsiz karmaşayı ve bunların atmosfere etkilerinin üzerinde düşünüyordum.

Bütün bunlar aklıma bir şekilde çocukluk günlerimin temsillerini, seyrettiğim pantomimleri getiriyordu.

Denizin dibinden dumanlar arasında çıkan Davy Jones! Şeytanın meydan okuyan ve iyiye karşı çıkan lanet gücünü yansıtmak için birden açıları tavan kapıları ile pencereler, geçilmez gibi görünen duvarlardan geçen ve kalın, tok sesleriyle umut verici alışıldık sözleriyle iyinin zaferini müjdeleyen ve

böylece başlangıçtan itibaren kaçınılmaz olarak bu pantomimdeki öyküyle ilgisi olmasa da, "hep o aynı şarkıyı" söyleyen iyi kalpli periler ya da melekler.

Biran için ister istemez şeytanın belki de daima Tanrı'dan bile daha etkin olduğunu düşündüm. Şeytanın sürekli olarak şov yapması gerekiyordu. Ürkütmek ve meydan okumak zorundaydı. Bu aslında bir anlamda dengeye saldıran dengesizlikti. Düşünüyordum da denge ve doğruluk sonuçta daima kazanırdı. Denge iyi kalpli perinin yumuşak sesle söylediği alışıldık öğütlerle, kafiyeli beyitlerle, hatta "Tepeden aşağı inen rüzgârlı bir yol var, eski dünyanın sevdiğim köyüne uzanan" mısralarının ilgisiz ses uyumuyla sağlanırdı. Her ne kadar başlangıçta iyinin tüm bu silahları çok zayıf gibi görünse de yine de kaçınılmaz bir şekilde egemen olurdu.

Oyun her zaman olması gerektiği gibi biterdi. Sonuçta da Hıristiyan inancına göre insanlık erdemini temsil eden iyi kalpli peri ve artık insanı tuzağa düşüren, nefesinden alevler ve kükürt dumanları fışkıran Şeytan Kral olarak değil de yalnızca kırmızı taytlı sıradan bir adam olarak görünen düşmanı yan yana ve aralarında birinci (bu durumda sonuncu) olmayı bile aramadan, bir resmi geçidi andırır şekilde kıdem sırasına göre seyirciyi selamlamak üzere döner merdivenlerden aşağı inerlerdi.

Kulağımın dibinde yeniden espresso makinesinin ıslığını duydum. İkinci bir fincan daha ısmarladıktan sonra lokalin içine bakınmaya başladım. Kız kardeşim benim hep dikkatsiz olduğumu, etrafımda olup biteni fark bile etmediğimi söylerdi. "Tamamen kendi dünyanda yaşıyorsun," derdi endişeyle. Onu mahcup etmek istercesine, neler olduğunu görmek amacıyla bilinçli bir şekilde etrafı süzmeye başladım. Chelsea'deki kahve salonları ve patronları hakkında gazetelerde her gün bir şeyler okunabiliyordu; bu da benim açımdan bugünün yaşamı hakkında bir görüş edinmek için büyük bir şanstı.

Kafenin içi etrafı rahatça görmeyi engelleyecek kadar karanlıktı. Müşteriler genellikle genç insanlardı.

Sanırım bunlar olağandışı olarak adlandırılan gruba dahil gençlerdi. Kafedeki kızların birçoğu, o günlerde tüm kızların olduğu gibi derbeder görünümlüydü. Üstelik fazlasıyla kalın giyinmiş gibiydiler. Bunu birkaç hafta önce bazı dostlarımla yemeğe gittiğimde de fark etmiştim. Bitişik masamızda oturan yaklaşık yirmi yaşlarındaki bayan, lokanta oldukça sıcak olmasına rağmen kalın sarı bir yün kazak, siyah bir etek ve siyah yün

çoraplar giymişti. Orada bulunduğumuz sürece yüzünden aşağı terler süzüldü. Kazağı terle karışmış yün koktuğu gibi yağlı saçları da bu ağır kokuya eşlik ediyordu. Arkadaşlarıma göre çok çekiciydi. Ancak benim görüşüm çok farklıydı! Bende uyandırdığı tek duygu onu hemen sıcak bir banyoya sokup, eline bir sabun tutuşturmak ve ondan iyi bir şekilde yıkanmasını istemekti. Sanırım bu da içinde yaşadığım döneme ne kadar az uyum sağlayabildiğimi gösteriyor. Belki de bunun nedeni uzun sürelerle yurtdışında yaşamış olmam.

Siyah, bukle bukle dalgalı saçlarıyla Hintli kızları, yumuşak kıvrımlarla dökülen canlı renklerle ışıldayan sarilerini ve yürürken kıvrılan ince vücutlarının ritmik hareketlerini özlemle, zevkle anıyorum...

Bu hoş anılardan ani, şiddetli bir gürültüyle uyandım. Tam bitişiğimdeki masada iki genç bayan tartışmaya başlamışlardı. Onlarla birlikte olan genç adamlar olayları yatıştırmaya çalıştılarsa da bu çabaları boşunaydı.

Birden birbirlerine bağırmaya başladılar. Kızlardan biri diğerinin suratına bir tokat indirdi, diğeriyse onu sandalyesinden aşağı itti. İsterik bir şekilde bağırıyor, birbirleriyle mahalle kadınları gibi kavga ediyorlardı.

Biri kıvırcık kızıl saçlı, diğeriyse uzun sarı saçlıydı.

Neden kavga ettiklerini ise anlayamıyordum. Ancak diğer masalardan ıslıklar ve bağrışmalar da duyulmaya başladı.

"Haydi kızlar! Haydi bastır, Lou!"

Barın arkasında duran, uzun boylu, ince, favorili, İtalyan görünümlü tam Londra şivesiyle konuşarak onlara doğru yanaştı. Sanının bu Luigi idi.

"Yeter artık! Kesin şunu, diyorum size! Bir dakikaya kalmaz yoldakilerin yarısı içeri dolar... tabi polis de!

Durun diyorum size."

Ancak sarışın olan kızılı saçlarından yakalamış, öfke içinde çekiştirirken bağırıyordu.

"Pis cadı! Sen bir erkek hırsızından başka bir şey değilsin."

"Asıl cadı sensin."

Luigi ve şaşkınlık içindeki iki genç adam kızları zorla birbirlerinden ayırdılar. Şansının parmakları arasında kızıl saçlar görünüyordu. Kız saçları zafer kazanmışçasına yukarı kaldırdıktan sonra yere attı.

O anda açıları kapıdan içeri geniş omuzlu bir polis memuru daldı.

"Neler oluyor burada?" diye sordu otoriter bir sesle.

Bir anda tüm lokaldekiler polise karşı ortak bir cephe oluşturmuşlardı sanki.

"Hiç, yalnızca biraz şakalaşıyorduk," dedi genç adamlardan biri.

"Hepsi bu!" diye ekledi Luigi. "Arkadaşlar arasında biraz şakalaşma, hepsi o kadar."

Ayağıyla belli etmeden yerdeki saç demetini en yakındaki masanın altına itti. İki öfkeli rakip ise birbirlerini sevgiyle süzüyor, gülünmüyorlardı.

Polis kuşkuyla içeridekileri tek tek süzdü.

"Biz de zaten gidiyorduk," Bunu söyleyen sarı saçlı masum kız, göz kırparak ardından ekledi. "Haydi Doug."

Büyük bir rastlantıyla diğer müşterilerin de çoğu gitmek üzere hamle yapmışlardı. Polis sıkıntıyla çevresindekileri süzdü. Yüz ifadesi bu kez göz yumacağı ama bir gözünün hep onların üstünde olacağını anlatıyordu. Yavaşça geri çekildi.

Kızıl saçlının eşi hesabı ödedi.

Başını şala saran kıza, Luigi, "Bir şeyiniz yok ya?" diye sordu. "Lou'nun tokadı gerçekten çok şiddetliydi, ayrıca saçlarınızı da dibinden çekip kopardı."

"Fark etmedim bile," diye yanıtladı kızıl saçlı kayıtsızca. Kafe sahibine gülümseyerek ekledi. "Böyle bir tartışmaya neden olduğumuz için üzgünüm, Luigi. Affedersin."

Küçük grup uzaklaştı, lokal neredeyse boşalmıştı. Hesabı ödemek için çantamı çıkardım.

"Erkek gibi bir kız o, çok da dirençli," diye mırıldandı Luigi kızıl saçlının ardından kapanan kapıya bakarken.

Bir süpürge alıp kızıl saçları barın arkasına doğru süpürdü.

"Canı çok yanmış olmalı," diye fikrimi açıkladım.

"Eğer onun yerinde ben olsam avaz avaz bağırıp, ağlamıştım," dedi Luigi, bana hak verdiğini belirterek.

"Ama dedim ya, Tommy erkek gibi bir kız."

"Kızı yakından tanıyor musunuz?"

"Ah, hemen her akşam buraya gelir. Adı Tuckerton, tam olarak söylemek gerekirse Thomasina Tuckerton.

Ama burada herkes onu Tommy Tucker olarak tanır. Çok zengin, para içinde yüzüyor. Yaşlı babası, ona büyük bir servet bıraktı... ama onun yaptığına bakın. Buraya Chelsea'de, Wandsworth Bridge civarında bir buçuk odalık bir dairede yaşıyor ve aynen kendisi gibi yaşayan bir grupla dolaşıyor. Bu ekibin en azından yarısının büyük miktarda paraları var. Akıllarına geleni, içlerinden geçeni yapabilirler aslında, hatta isteseler Ritz'de bile oturabilirler. Ama hayır, sürdürdükleri bu sefil yaşamdan keyif alıyor olmalılar. Benim için anlaşılmaz bir durum bu!"

"Siz olsanız farklı mı davranırdınız?"

"Benim aklım başımda," diye bağıran Luigi ekledi. "Ama şimdilik kazandığımla yetinmek zorundayım."

Gitmek üzere ayağa kalkarken kavganın nedenini sordum.

"Ah, o mu, Tommy diğer kızın erkek arkadaşına asılmış. Bu arada adam gerçekten buna hiç değmeyecek biri, hani şu uğruna kavga edilen tip."

"Sanırım Lou farklı fikirde."

"Lou çok romantik biri," diye belirtti Luigi.

Gerçi benim romantizm kavramım çok farklıydı ama sesimi çıkarmadım.

II

Yaklaşık bir hafta kadar sonra, gözlerim Times gazetesindeki ölüm ilanları içinde bir isme takıldı.

TUCKERTON. 2 Ekim, Amberley, Fallowfield Hastanesi, yirmi yaşında yaşama gözlerini yuman Thomasina Ann Tuckerton, Carrington, Amberley, Surrey kontluğundan sayın, merhum Thomas Tuckerton'un tek kızıydı.

Aileye özel cenaze töreni. Çiçek gönderilmemesi rica edilir.

Zavallı Tommy Tucker için çiçek bile çok görülmüştü... Artık Chelsea'de yaşamanın "ufak, tatlı keyiflerine"

de varamayacaktı. Birden zamanımızın tüm Tommy Tucker'larına karşı içimde büyük bir acıma duygusu uyandı. Onların yaşamlarını boşa harcanmış görme hakkını kendimde nasıl bulabiliyordum? Kim bilir belki de asıl boşa harcanan benim sakin, kitaplarla çevrili eğitimci yaşamımdı. İkinci el bir yaşam! Dürüst olmak gerekirse hiç yaşamın keyfini çıkarmış, hiç mutlu olmuş muydum? Çok rahatsız edici bir düşünceydi bu!

Doğru olan benim de yaşamımda heyecan, zevk aramamamdı. Ama belki de aslında arıyordum da? Yine çok tatsız ve rahatsız edici bir düşünceydi bu!

Tommy Tucker'ı düşüncelerimden uzaklaştırıp mektuplarıma döndüm.

En önemli mektup kuzinim Rhoda Despard'dan geliyordu. Benden bir ricası vardı. O sabah zaten işe koyulmakta zorlanmamdan, isteksizlik duymamdan olsa gerek hemen bu konuya dört elle sarıldım. Mektup o anda benim için bulunmaz bir çalışmama özrüydü.

Şapkamı başıma geçirip hemen King's Yolu'na çıktım ve eski yakın dostum Bayan Ariadne Oliver'in evine gitmek üzere bir taksi çevirdim.

Bayan Oliver çok ünlü bir polisiye roman yazandır. Hizmetçisi Milly ise aynen tıpkı evi ve efendisini dış dünyanın saldırılarına karşı etkili bir şekilde koruyan bir ejderha.

Hiçbir şey söylemeden yalnızca kaşlarımı kaldırdım, Milly hemen anlayışla başını salladı.

"Bence hemen yukarı çıkmanız iyi olacak, Bay Mark," dedi. "Bayan Oliver çok keyifsiz, belki siz onu biraz neşelendirmeyi başarırsınız."

İkinci kata çıkıp kapıyı hafifçe tıklattım ve yanıt gelmesini beklemeden içeri girdim. Bayan Oliver'in çalışma odası oldukça genişti, duvarlar tropikal ortamda yaşayan kuşların resmedildiği duvar kâğıtlarıyla kaplıydı.

Bayan Oliver çılgın gibi odada aşağı yukarı dolanıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Beni kısa, kayıtsız bakışlarla süzdükten sonra da dolanmasını sürdürdü. Bakışları duvarlardan, pencereye kaydı ve sonra gözleri umutsuz bir ölüm kalım savaşındaymışçasına ıstırapla kapandı.

"Neden?" diye bağırdı sanki tüm evrene seslenmek istiyor-muşçasına. "Niçin bu sersem papağanı gördüğünü hemen söylemedi ki? Onu görmemiş olması olanaksız. Ama bundan bahsederse her şey mahvolmuş olacak. Bir çıkış yolu olmalı... olmalı..."

Esnedi, inledi, parmaklarını kısa gri saçlarının arasına sokup, saçlarını karıştırmaya başladı. Sonra birden beni fark edip heyecanla seslendi. "Merhaba Mark, nerdeyse çıldıracağım," dedi ve sıkıntısını özetledi.

"Sonra şu Monica denen kız var. Onu ne denli nazik ve şirin göstermeye çalışsam o tam tersine daha da itici oluyor... Bir kız ancak bu kadar aptal ve ukala olabilir... Üstelik üstü başı temiz, bakımlı da! Monica...

Monica? Bence bu isim yanlış. Nancy? Bu nasıl, daha iyi olmaz mıydı? Ya da Joan. Ama Joan o kadar çok ki.

Nerdeyse herkesin adı Joan. Ann için de durum aynı. Joan mı, Ann mı? Susan? Susan diye bir yardımcım vardı, hem başka bir kitabımda kullanmıştım- Lucia? Lucia? Sanırım ona, Lucia adını verebilirim Kızıl saçlı.

Polo yakalı gömlek giymiş... Siyah dar pantolonlar? Her halükârda siyah topuklu ayakkabılar."

Bu bir anlık neşe papağan sorununun yine zihninde ön plana çıkmasıyla kayboldu ve Bayan Oliver yeniden bilinçsizce odanın içinde dolanmaya başladı. Yaptığının farkında bile olmadan bir şeyi bir yerden alıyor, başka bir yere koyuyordu. Özenle gözlük kılıfını içinde zaten bir Çin yelpazesi bulunan cilalı bir kutuya yerleştirdi ve sonra derin bir iç çekmenin ardından açıkladı:

"Seni gördüğüme sevindim, Mark. İyi ki geldin."

"Çok naziksiniz." Gelen başka biri de olabilirdi. Benden panayır açılışı yapmamı isteyen aptal kadınlardan biri ya da Milly'nin almayı reddettiği sigorta kartı için ısrar etmek üzere gelen sigortacı veya musluk tamircisi (Bu kadarı da biraz fazla iyimserlik oldu, ama neyse). Ya da röportaj yapmak isteyen biri olabilirdi; sürekli yinelenen o bildik soruları sormak üzere gelen bir gazeteci. Sizi yazmaya ilk yönelten ne oldu? Şimdiye kadar kaç kitap yazdınız? Ne kadar para kazandınız? Ve bunun gibi bir sürü soru. Bunların yanıtlarını hiçbir zaman tam olarak bilemediğim gibi, aslında bu sorular beni çıldırtıyor da. Neyse, şimdi beni asıl deli eden, aklımı kaçıracakmış gibi hissettiren bu cockatoo konusu."

"Tutarsız, mantıklı bir çözüm bulamadığınız bir durum mu var?" diye sordum sempatik, dostça bir ifadeyle.

"Belki ben bu konuda yardımcı olabilirim."

"Hayır, sizin de zaten yeterince zihniniz karışık."

Bu kuşkulu iltifatı iyi yönünden algıladım.

"Bir sigara ister miydiniz?" Bayan Oliver dalgın bir nezaketle sordu. "Buralarda birkaç tane olmalı. Yazı makinesinin kapağının altına bakın."

"Teşekkürler, kendi sigaramdan alayım. Siz almaz mıydınız? Oh pardon, kullanmadığınızı unuttum bir an için."

"İçki de öyle," dedi Bayan Oliver. "Maalesef. Şu Amerikalı dedektiflerin hepsinin yazı makinelerinin yanında ya da bir yerlerde daima bir şişe viskileri oluyor. Bu sanırım onların tüm sorunlarını çözmelerine yardımcı oluyor. Biliyor musunuz Mark gerçek yaşamda bir katilin cezalandırılmadan yaşamını sürdürmeyi başarabilmesini aklım almıyor. Bana öyle geliyor ki bir cinayet işlendiği anda her şey avuç içinde denilebilecek kadar açıktır."

"Nasıl olur, asla öyle değil. Başlangıçta hiçbir şeyin anlaşılmadığı birçok cinayeti kitaplarınızda kaleme alan siz değil miydiniz?"

"En az ellli beş tane," diye onayladı Bayan Oliver. "Aslında cinayetin kendisi her zaman basit ve kolaydır.

Asıl zor olan daha sonraki işin üstünü örtme çabalan... Niçin ve nasıl bu cinayeti işleyen sanıları değil de bir başkası olsun? Aslında bunun kokusu bir mil uzaktan bile bellidir."

"Ama kitap bitmeden anlaşılmaz," diye teselliye çalıştım.

"Öyle, ama bunun bana neye mal olduğunu bilseniz," dedi Bayan Oliver karamsarlıkla. "Siz ne söylerseniz söyleyin, B öldürüldüğünde beş ya da altı kişinin o çevrede olması ve B'nin ölümünden bu beş ya da altı kişinin hepsinin çıkarları olması olağandır. Meğer ki bu B gerçekten son derece kötü ve herkesin nefret ettiği bir insan olmasın; bu durumda onun öldürülmüş olup olmadığı ve bunu kimin yaptığı kimsenin ilgisini çekmeyecektir."

"Sorununuzu anlıyorum," dedim. "Ve bu sorunun altından elli beş defa başarıyla kalkmayı başardıysanız, bir kez daha başaracağınız da kesin."

"Ben de kendime aynı şeyi söylüyorum," dedi Bayan Oliver. "Hem de tekrar tekrar, ama nedense bir türlü buna inanamıyor ve can çekişiyorum."

Ellerini yeniden saçlarının arasına soktu, ama bu kez kuvvetle çekmeye başladı.

"Yapmayın," diye bağırdım. "Saçlarınızı kökünden sökeceksiniz."

"Saçmalık bu," diye açıkladı Bayan Oliver. "Saçlar çok sağlamdır. Yalnızca on dört yaşındayken kızamık olduğumda ateşim çok yükselmiş, saçlarımın bir kısmı dökülmüştü; ön kısımdakilerin yaklaşık tamamı. Çok utanç verici bir durumdu. Yeniden düzgün bir şekilde uzamaları altı aydan bile uzun sürdü. Bir genç kız için korkunç bir şeydi bu, kızlar böyle şeylere çok önem verirler. Dün hastanede Bayan Delafontaine'i ziyaret ettiğimde de aynen böyle düşündüm. Onun saçları da aynen benimkilerin bir zamanlar olduğu gibi dökülmüştü. Yeniden düzelene kadar alın kısmını kapatan bir yarım peruk kullanması gerekeceğini söyledi.

Aslına bakarsanız yaşınız altmışsa yeniden çıkacaklarını da sanmıyorum ama."

"Geçen gece bir kızın bir başka kızın saçlarını çekip kökünden demet halinde yolmasına tanık oldum."

Sesimin tonundan gerçek yaşamdan bir sahneye tanık olmayı başarmış, görmüş geçirmiş insanlardan biri olmanın gururu seziliyordu.

"Ne kadar tuhaf, olağandışı yerlere gidiyorsunuz böyle?"

"Chelsea'de bir kafede oldu bu."

"Ah, Chelsea," dedi Bayan Oliver. "Orada her şeyin olabileceğine inanırım. Beatniks, Sputniks ve kaba sabalar tüm bu başıboş serseriler. Onlar hakkında pek yazamıyorum, yanlış terimleri kullanmaktan çekmiyorum. Bildiğiniz konularda kalmamım daha doğru olduğu kanısındayım."

"Ne gibi?"

"Yolculuktaki insanlar, otellerde, hastanelerde olanlar, sonra kilise cemaatinde -ticaret âleminde- ve müzik festivallerinde, sonra dükkânlardaki kızlar dernek toplantılarındaki ve davetlerdeki bayanlar, bilim uğruna dünyanın dört bir tarafını bisikletle dolaşan genç adamlar ve kızlar ya da mağazadaki satış yardımcıları..."

Soluk soluğa kalmıştı, sözlerine bir an için ara verdi.

"Bu çevreleri anlatmak zaten oldukça kapsamlı olsa gerek," dedim.

Bayan Oliver düşüncelerine dalmış bir halde. "Yine de beni bir defasında deneyimlerimi artırmam için Chelsea'deki bir kafeye götürmenizi isterdim," dedi.

"Ne zaman isterseniz. Hemen bu akşama ne dersiniz?"

"Bu akşam olmaz. Yazmakla meşgulüm ya da daha doğrusu yazamadığım için çok öfkeliyim. Yazarlığın en korkunç tarafı da bu işte. Aslında yazmak zaten her zaman yorucu ve zor ama bazen öyle bir an, öyle bir ilham geliyor ki olağanüstü bir fikriniz olduğu ve yazmak için bir an bile bekleyemeyeceğiniz gibi bir düşünceye kapılıyorsunuz. Söyler misiniz bana Mark, bir insanı uzaktan kontrolle öldürmek mümkün müdür?"

"Uzaktan kontrolden ne anlıyorsunuz? Bir düğmeye basıp radyoaktif ışınlar yollamak gibi bir şey mi?"

"Hayır, hayır, asla bilimkurgu değil. Demek istediğim..." Bir an için sustu.

"Evet, sanırım kastettiğim kara büyü."

"Kalplerine iğne saplanan balmumundan insan figürleri filan gibi mi?"

"Hayır, söz konusu olan asla bu gibi saçmalıklar değil," diye bağırdı Bayan Oliver kızgınlıkla. "Ama o kadar tuhaf şeyler oluyor ki; özellikle de Afrika ve Batı Hindistan'da. Durmadan bu gibi şeyleri duyuyoruz. Birden düşüp ölen sağlıklı yerliler. Voodoo ya da ju ju... Neyse, şimdi ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Ona bu batıl inançların birçoğunun günümüzde telkin gücüyle ilişkilendirildiğinden bahsettim. Kurbana büyücünün onun ölümünü görmüş olduğundan söz ediliyor ve işin geri kalanını da bilinçaltı tamamlıyor.

Bayan Oliver bir kahkaha attı.

"Eğer biri bana yatağa serilip öleceğimi söylese, onun beklentilerini boşa çıkarmak için elimden geleni yapardım."

Güldüm.

"Sizin damarlarınızda geçmişi yüzyıllara dayanan Batı kuşkuculuğunun kanı akıyor. Bu gibi konulara eğiliminiz yok."

"Gerçekten bu gibi şeylerin olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu konuda bilgim çok az. Bu konu aklınıza nerden takıldı? Yoksa son eserinizde telkinle gerçekleştirilen bir cinayeti mi ele almayı düşünüyorsunuz?"

"Elbette ki hayır. Eski moda fare zehri ya da arsenik benim için fazlasıyla yeterli. Ya da güvenilir balta ya da onun gibi vurmaya yarayacak ağır

cisimler. Olanaklar el verdiğince ateşli silahları kullanmamaya çalışıyorum, ateşli silahlarda daima bir tekinsizlik oluyor... Neyse, sanırım buraya kitaplarımdan bahsetmeye gelmedin."

"Aslına bakarsanız hayır. Konu şu, kuzinim Rhoda Despard kilise yararına bir panayır düzenliyor ve..."

"Bir daha asla," diye haykırdı Bayan Oliver. "Son defa ne olduğunu biliyor musunuz? Bir katil avı düzenledim ve karşımıza gerçek bir ceset çıktı. Hayır, teşekkürler. Henüz bunun şokunu bile üzerimden atmayı tam olarak başarabilmiş değilim."

"Hayır, konu katil avı değil. Bir çadırda oturup, kitaplarınızı imzalayacaksınız... her defasında beş şilin karşılığında elbette."

"E... e... e... vet." Bayan Oliver'in hâlâ tereddüt içinde olduğu anlaşılıyordu. "Bu olabilir. Toplantının açılış konuşmasını yapmam gerekmeyecek değil mi? Ya da aptalca bir şeyler söylemek için kürsüye çıkmam? Ya da şapka takmam?"

Ona kendisinden bunların hiçbirinin beklenmediğini garanti ettim.

"Ayrıca bu yalnızca bir ya da iki saat süren bir etkinlik olacak," dedim ısrarla. "Ardından da bir maç yapılacak, belki de kriket maçı, hayır, hayır, mevsim bunun için uygun değil, ama belki çocuk dansları ya da en ilginç kıyafet yarışması gibi bir şeyler..."

Sözlerim Bayan Oliver'in çığlığıyla bölündü.

"İşte bu!" diye bağırıyordu. "Kriket topu... Elbette. Onu pencereden görür... havaya yükseldiğini... ve bu onu alıkoyan Bu yüzden de papağanı unutur. Ne iyi ettiniz de geldiniz Mark! Siz muhteşemsiniz."

"Neyi kastettiğinizi tam olarak anlayamıyorum."

"Siz belki öyle, ama ben anladım." Bayan Oliver heyecanlıydı. "Bu biraz karmaşık, şimdi bunu açıklamaya çalışmakla zaman kaybetmek istemiyorum. Sizi görmek gerçekten çok güzeldi ama şimdi sizden gitmenizi istemek durumundayım, hem de hemen. Çalışmalıyım."

"Tabi, tabi. Ya panayır..."

"Bunu düşüneceğim. Lütfen beni şimdi sıkıştırmayın. Tanrı'm, gözlüklerim nereye gitti yine? İnanılır gibi değil, sürekli olarak bir şeyler kayboluyor..."

BÖLÜM 2

I

Bayan Gerathy rahip evinin kapısını her zamanki sert tavrıyla hışımla açtı. Onun kapı açışı zil çalmasına karşı verilen doğal bir yanıttan çok, "Sizi nihayet yakaladım," dercesine, avını yakalamayı başarmış avcının zafer sevincini yansıtan bir davranıştı.

"Evet? Ne istiyordunuz?" diye sordu neredeyse kavga edercesine.

Eşikte küçük, sıradan bir oğlan çocuğu duruyordu -kolay dikkat çekmeyen ve anımsanmayacak biri- tüm diğer küçük oğlan çocukları gibi biri. Üşütmüş olmalıydı ki burnunu çekiyordu.

"Rahip burada mı oturuyor?"

"Peder Gorman'ı mı arıyorsun?"

"Evet, onu istiyorlar," diye yanıt verdi küçük çocuk.

"Onu isteyen kim, nerede ve niçin?"

"Benthall Sokak'ında. Yirmi üç numara. Ölmek üzere olduğunu söyleyen bir kadın istiyor. Beni Bayan Coppins gönderdi, yani ev sahibi. Burası Carthlick rahibinin evi değil mi? Kadın protestan bir rahip istemediğini söyledi."

Bayan Gerahty, ona merdivende beklemesini söyleyerek, içeri girdi. Birkaç dakika sonra elinde küçük deri çantasıyla iriyarı, yaş-h bir adam olan peder göründü.

"Ben Peder Gorman'nım," dedi. "Benthall Sokağı mı? Burası istasyondaki yükleme rampalarının arka tarafı değil mi?"

"Tam üstüne bastınız. Oraya birkaç adım."

Peder hafif enerjik adımlarla oğlanın yanında yürümeye başladı.

"Bayan Coppins demiştin, değil mi? Adı bu mu?"

"Bu ev sahibinin adı. O odalarını kiraya veriyor. Sizi isteyen kiracılardan biri peder. Sanırım adı da Davis."

"Davis mi? Şaşırdım. Hiç anımsayamıyorum..."

"Sizden biri olmalı. Carthlick demek istiyorum. Katolik yani. Başka rahip istemediğini söyledi."

Peder başını salladı. Kısa bir süre sonra Benthall Sokağı'na ulaşmışlardı. oğlan bakımsız evler sırasındaki dar, eski bir evi işaret etti.

"Orada."

"Sen benimle birlikte gelmiyor musun?"

"Ben burada oturmuyorum, Bayan Coppins bu mesajı iletmem için bir şilin verdi."

"Ah anlıyorum. Adın ne?"

"Mike Potter."

"Teşekkürler, Mike."

Nezaketle, "Bir şey değil," yanıtı veren Mike, ıslık çalarak uzaklaştı. Bir insanın ölecek olması umurunda bile değildi.

23 numaranın kapısı açıldı ve toplu, kırmızı yüzlü bir bayan olan Bayan Coppins eşiğe çıkarak pederi büyük bir mutluluk ve saygıyla karşıladı.

"İçeri gelin peder. Sanırım durumu çok kötü. Aslında burada değil de hastanede olmalıydı. Hastaneye telefon ettim ama ne zaman geleceklerini Tanrı bilir. Bu günlerde hiçbir şeye güvenilmiyor. Kayınbiraderim ayağını kırdığında tam altı saat beklemesi gerekmişti. Bu büyük bir ayıp. Sözüm ona sağlık sigortası var. Para almayı biliyorlar ama onlara ihtiyacınız olduğunda ortada yoklar."

Konuşurken öne geçmişti, pederin önünde merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

"Kadının sorunu ne?"

"Grip olmuştu zavallı, aslında iyileşmeye başlamış gibi de görünüyordu. Kanımca çok erken kalktı yataktan.

Her neyse, dün akşam eve döndüğünde ölüden farksızdı. Onu yatağına yatırdım, hiçbir şey yemek istemedi.

Doktor da istemedi. Bu sabah ateş içinde yandığını fark ettim. Hastalık ciğerlerine yürümüş olmalı."

"Zatürree mi?"

Bayan Coppins yanıt veremeyecek kadar tıknefes kalmıştı; başıyla onaylarken aynen bir buhar makinesi gibi tıslıyordu. Kapılardan birini açtı, Peder Gorman'ın içeri girmesi için yana çekildi ve kapının önünden seslendi.

"İşte saygıdeğer Peder burada. Rahat olun, kısa süre sonra iyileşeceğinizden eminim." Bu neşeli açıklamalardaki sahtelik seziliyordu. Kapı kapandı, Bayan Coppins geri çekilmişti.

Peder hastaya yaklaştı. Oda eski moda Victoria stiline uygun şekilde döşenmişti, ama temiz ve düzenliydi.

Pencerenin yakınındaki yatakta yatan kadın yavaşça başını çevirdi. Peder, onun gerçekten çok hasta olduğunu hemen fark etti.

"Geldiniz... Tanrı'ya şükür! Pek fazla zamanım kalmadı..." Zorlukla soluk alıyor, kelimeleri kesik kesik söyleyebiliyordu. "Günah... böylesi bir günah... Ben... ben... böyle ölmemeliyim... Günah çıkarmalıyım...

günah çıkarmalıyım... günah... kızıl günah... korkunç... acıklı..." Gözleri kaydı... yarı kapandı...

Kadının gözleri kaymış, neredeyse kendinden geçmişti. Dudaklarından birbiriyle tamamen bağlantısız, anlamsız sözler dökülüyordu. Sürekli konuşuyordu. Susunca Peder Gorman hastanın yanına yaklaştı. Her zaman sık sık olduğu gibi sakin, teskin edici tonda konuşmaya başladı. Güven veren, umut veren sözcüklerdi bunlar inancının, mesleğinin gereği olan sözcükler. Yavaş yavaş odaya sükûnet egemen oldu, kadının gözlerindeki korku dolu ifade kayboldu, soluk sesleri düzeldi. Rahibin konuşmasını bitirmesinin ardından konuşan yine hasta oldu.

"Bitmeli... bu bitirilmeli... siz..."

Rahip güven veren bir şekilde konuştu.

"Gereken neyse yapacağım. Bana güvenebilirsiniz."

Birkaç dakika sonra bir doktor ile birlikte ambulans ulaştı. Bayan Coppins onları buruk bir coşkuyla karşıladı. "Her zamanki gibi çok geç," dedi. "Onu kaybettik..."

II

Peder Gorman akşamın giderek artan alacakaranlığında yürüyordu. O akşam yoğun sis olacağı önceden belliydi. Daha şimdiden sis kalın tabakalar halinde çökmeye başlamıştı bile. Peder Gorman dalgın bir halde durup düşündü. Bu akıl almaz, olağanüstü fantastik bir öyküydü... Bunun ne kadarı yüksek ateş ve hezeyan sonucu ortaya çıkmış olabilirdi? Ne kadarı gerçekti, bir ölçüde de olsa gerçeklik payı olduğu kesindi ama ne kadar? Her ne olursa olsun hafızasında henüz tazeyken birtakım isimleri not etmesinde yarar vardı. Geri döndüğünde St. Francis kilise yönetimi toplanmış olacaktı. Birden dönüp, oradaki küçük bir kafeye girdi, bir fincan kahve ısmarladı ve oturdu. Elini cüppesinin cebine soktu. Ah bu Bayan Gerahty, ondan cebini dikmesini rica etmiş ve kadın her zaman olduğu gibi yapmamıştı. Yanında taşıdığı not defteri, kurşunkalemi ve birkaç kuruş parası cepten astarın içine kaymıştı. Kalemini ve birkaç madeni parayı çıkarabildi ama deftere ulaşması neredeyse olanaksızdı. O sırada kahve geldi, rahip üzerine not alabileceği bir kâğıt parçası istedi.

"Bu işinizi görür mü?"

Söz konusu olan yırtılmış bir kâğıt torbaydı. Peder Gorman başıyla onaylayarak torbayı aldı ve yazmaya başladı. İsimler... onları unutmamak çok önemliydi. Daima asıl unuttuğu isimler olurdu...

O sırada kafenin kapısı açılarak Edward stilinde giyinmiş üç genç delikanlı içeri girerek gürültüyle oturdular.

Peder Gorman kendisine önemli görünen her şeyi not aldı.

Daha sonra kâğıdı katladı; tam kâğıdı cüppesinin cebine yerleştirecekken cebinin sökük olduğu geldi aklına. Daha önce de birçok kez yaptığı gibi katladığı kâğıdı ayakkabısının içine doğru itti.

O sırada içeri giren biri sessizce uzak köşeye oturdu. Peder Gorman getirilen tatsız kahveden nezaketen bir iki yudum aldı, hesabı istedi ve ödedi. Daha sonra da ayağa kalkıp dışarı çıktı.

Henüz içeri giren adam da fikrini değiştirmiş olmalıydı. Cebinden saatini çıkarıp baktı ve zaman konusunda yanılmışçasına panikle irkildi. Hemen ardından da ayağa kalkıp, o da telaşla dışarı çıktı.

Sis giderek yoğunlaşıyordu. Peder Gorman adımlarını hızlandırdı. Bu yöreyi çok iyi tanıyordu, kestirmeden gitmek için demiryolu boyunca uzanan dar patikaya saptı. Belki de arkasından yaklaşan ayak seslerini de

duymuştu ama hiçbir şeyden kuşkulanmadığı kesindi. Zaten tedirgin olması için bir neden yoktu ki?

Arkasından inen ağır bir cismin darbesi onu hazırlıksız yakaladı. Öne doğru sendeledi ve yığıldı...

Islıkla "Father O'Flynn"ı çalan Dr. Corrigan cinayet masasının odasına girip, doğruca bölge emniyet teşkilatı dedektiflerinden Müfettiş Lejeune'un yanına gitti. Neşeli ve konuşkan bir havadaydı.

"Sözünü ettiğiniz peder konusunu sizin için inceledim."

"Peki ya sonuç?"

"Ceset incelemesine ilişkin teknik terimleri bir yana bırakalım. Önemli ve gerçek olan arkasından ağır bir cisimle vurulmuş olması. İlk darbede öldüğü kesin ama katil bundan emin olmak istemiş olmalı. Bu gerçekten iğrenç bir olay, korkunç."

"Öyle denebilir," diye homurdandı Lejeune.

Siyah saçlı, gri gözlü, güçlü, yapılı bir adamdı. Genelde sakin, davranışları ağır ve ölçülü bir insandı ama bazen el hareketleri ve davranışları öylesine canlanır ve anlam dolu bir hale gelirdi ki ister istemez Fransız Protestan kimliği ortaya çıkardı.

Düşünceli bir halde mırıldandı.

"Sıradan bir gasp olayı için gerekenden daha mı iğrenç?"

"Gasp edilen ne? Bu bir gasp olayı mı?" diye sordu doktor.

"Öyle olduğu düşünülüyor." Müfettiş omuzlarını silkti. "Cepleri dışa döndürülüş, ayrıca cüppesinin astan da yırtılmıştı."

"Fazla bir şey bulmayı ummuş olamazlar," dedi Corrigan. "Bu bölge rahiplerinin kilisedeki fareler kadar yoksul olduklarını herkes bilir."

"Kafası tamamen ezilmiş... gerçekten öldüğünden emin olmak istercesine." Müfettiş olayı düşünüyor, irdeliyordu. "Bunun bir nedeni olmalı."

"İki ihtimal var. Bunu yapan yalnızca şiddet için kaba kuvvet uygulayan vahşi gençlerden biri olabilir, maalesef bu günlerde çevremizde onlardan o kadar çok var ki..."

"Peki ya ikinci olasılık?"

Doktor omuzlarını silkti.

"Birinin Peder Gorman'dan olağanüstü bir şekilde nefret ediyor olması. Sizce bu mümkün mü?"

Lejeune başını salladı.

"Pek sanmıyorum. Peder Gorman sevilen bir adamdı, tüm yörede ona çok değer verilirdi. Duyduğum kadarıyla düşmanı yoktu. Aslında gasp konusu da pek anlaşılır değil. Tabi eğer..."

"Eğer ne?" Dr. Corrigan merakla sordu. "Polis bununla ilgili bir ipucuna ulaştı, öyle mi?"

"Üzerinde katilin almayı başaramadığı bir şeye ulaşıldı. Daha açık ifade etmek gerekirse... ayakkabısının içinde."

Corrigan fısıldadı.

"Aynen bir casus öyküsü gibi."

Lejeune gülümsedi.

"Konu bundan biraz daha basit. Rahibin cebi delikmiş; Teğmen Pine, adamın hizmetçisiyle konuştu. İyi bir kadın ama sanırım biraz ihmalkâr. Yapması gerektiği gibi zamanında giysilerin bakımını yapıp onarmamış.

Kendisi bu gibi durumlarda pederin, cüppesinin cebindeki söküklerden düşmemesi için önem verdiği kâğıt ve mektupları hep ayakkabılarının içine saklamayı alışkanlık haline getirdiğini söyledi."

"Tabi katilin bundan haberi yoktu."

"Kesinlikle -bu kimin aklına gelebilir ki? Tabi katilin aradığının bu kâğıt parçası olduğunu varsayarsak- her halükârda birkaç kuruş para olmasını beklemesinden daha büyük bir olasılık. "

"Kâğıtta ne yazıyordu?"

Lejeune çekmecesini açarak, ufak kırışmış bir kâğıt parçası çıkardı.

"Yalnızca üzerinde isimler bulunan bir liste," diyerek kâğıdı doktora uzattı.

Corrigan kâğıdı merakla inceledi.

Ormerod

Sandford

Parkinson

Hesketh-Dubois

Shaw

Harmondsworth Tuckerton

Corrigan?

Delafontaine?

Doktor şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı.

"Listede benim adım da var," diye belirtti heyecanla.

"Bu isimlerden herhangi biri sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, hiçbiri."

"Peder Gorman'ı da tanımıyordunuz, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman bu konuda bize bir yardımınız dokunamaz."

"Bu listenin ne anlama gelebileceğine ilişkin bir görüşünüz var mı, herhangi bir şey?"

Lejeune doğrudan yanıt vermedi.

"Küçük bir çocuk pederi akşam yedi sularında çağırmış. Bir kadının ölmek üzere olduğunu ve pederi görmek istediğini söylemiş. Peder Gorman da onunla birlikte gitmiş."

"Nereye? Bunu biliyor musunuz?"

"Biliyoruz. Saptamak zor olmadı. Benthall Sokağı, yirmi üç numara. Evin sahibi Coppins adında bir kadın.

Hasta kadının adıysa Bayan Davis. Peder buraya yediyi çeyrek geçe ulaşmış ve yaklaşık yarım saat kalmış.

Bayan Davis, onu hastaneye götürmek üzere gelen ambulans ulaşmadan hemen önce ölmüş."

"Anlıyorum."

"Peder Gorman hakkında ikinci haber ise Tony'nin Yeri adında, ayaküstü uğranan ufak bir kafeden geldi.

Basit ama düzgün bir, yer; öyle pek suçluların uğradığı, suç işlenmesi olağan yerlerden değil, içeceklerin kalitesi düşük ve pek fazla müşterisi yok. Peder Gorman bir fincan kahve ısmarlamış. Sonra elini cebine atmış, karıştırmış, ama aradığını bulamayınca garsondan yani oranın sahibi Tony'den, bir parça kâğıt istemiş.

Bu..." Parmağıyla kırışık kâğıdı işaret etti. "İşte bu kâğıt parçasını."

"Ya sonra?"

"Tony kahveyi getirdiğinde rahip kâğıdın üstüne bir şeyler yazıyormuş. Kısa süre sonra oradan kahvesini neredeyse tadına bakmadan bırakıp ayrıldığında (Bundan dolayı onu kınayamam) listesini tamamlamış ve ayakkabısının içine sıkıştırmış."

"Orada başka birileri de var mıymış?"

"Saçı sakalı birbirine karışmış gençlerden üçü içeri girip bir masaya oturmuşlar, sonra bir de daha yaşlı bir adam, o da içeri girip sessiz bir köşeye oturmuş. Bu ikinci sipariş bile vermeden tekrar dışarı çıkmış."

"Pederi mi izlemiş?"

"Olabilir. Tony ne zaman çıktıklarına dikkat etmemiş, ayrıca söz konusu adamın nasıl bir tip olduğuna dikkat etmemiş. Dikkat çekmeyen, saygı uyandıran, düzgün bir adam olduğunu söylüyor. Hani şu herkes gibi görünen tiplerden. Orta boylu, lacivert bir pardösüsü olduğunu söylüyor ya da kahverengi. Saçları koyu renk değilmiş, ama sarı da değil. Pederle bir sorunu olduğunu düşündürecek bir neden yok şimdilik. Ama bilinmez tabi. Pederi, Tony'nin Yeri'nde gördüğünü belirten biri ortaya çıkmadı. Ama tabi henüz bu konuda karar vermek için çok erken. Peder Gorman'ı akşam sekize çeyrek kala ile sekiz elli arasında görenlerin bizimle bağlantı kurmasını istedik. Şimdiye kadar yalnızca iki kişi başvurdu: Bir kadın ve bir o çevrede dükkânı olan bir eczacı. Onların ikisini de yakında ziyaret edip, şahsen konuşacağım. Ceset iki genç tarafından sekiz ellide West Sokağı'nda bulundu, bunu biliyor muydunuz? Burası bir kenarı demiryolu olan, dar bir yan yol. Gerisini ise zaten biliyorsunuz."

Corrigan başıyla onayladı. Bu arada parmaklarıyla kâğıdın üstünde trampet çalıyordu.

"Bu konuya ilişkin sezgileriniz ne?"

"Bana çok önemli bir olaymış gibi geliyor," diye yanıtladı Lejeune bu soruyu.

"Ölen kadın, ona bir şeyler anlattı ve o da bu isimleri unutmadan kaydetmiş olmak için bulduğu ilk fırsatta kâğıda döktü, öyle mi? Bir sorun var. Eğer bu bir tür günah çıkarma sırasında itiraf edildiyse bile, peder

yeminine ters düşmesine rağmen bunları kâğıda döker miydi? Böyle bir şey yapar mıydı?"

"Bunun yemin altında yapılmış olması gerekmez ki," diye açıkladı Lejeune. "Diyelim ki, örneğin bu isimlerin... hımmm... bir şantaj konusuyla ilişkisi var."

"Böyle olabileceğini düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Şimdilik bir fikrim yok. Bu yalnızca bir varsayım, bir tez. Diyelim ki bu insanlara şantaj yapılıyordu. Ölen kadın ya şantajcıydı ya da şantaj hakkında bilgi sahibiydi. Belki de son anda pişmanlık duydu ve itiraf etti ya da elinden geldiğince her şeyi düzeltmek istedi. Peder Gorman da bu görevi üstlendi."

"Peki ya sonra?"

"Hiçbir fikrim yok, her şey olabilir," dedi Lejeune omuzlarını silkerek. "Belki de bu iyi bir para sızdırma kaynağıydı ve birisi bu kaynağın kurumasını istemedi. Biri Bayan Davis'in ölmek üzere olduğunu ve rahip çağırttığını biliyordu. Gerisini biliyorsunuz."

"Neye şaşırıyorum, biliyor musunuz?" diye sordu kâğıdı yeniden dikkatle inceleyen Corrigan. "Acaba son iki ismin yanında niçin soru işareti var?"

"Belki de Peder Gorman bu iki ismi tam olarak anımsayamadığını düşündüğü için bu işaretleri özellikle koymuştur."

"Tabi, örneğin Corrigan pekâlâ Mulligan olabilir," diye belirtti doktor gülümseyerek. "Birçok olasılık var.

Ancak konu Delafontaine olunca bunun doğru olabileceğini düşünmek daha güç, bu ismi ya anımsarsınız ya da anımsamazsınız... ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Bir tek adres bile olmaması da çok tuhaf..."

Listeyi yeniden baştan sona okudu.

"Parkinson... bir sürü Parkinson var. Sandford... hiç ender değil -Hesketh-Dubois- bunun üstünde düşünülebilir. Pek fazla olduğunu sanmıyorum."

Birden öne doğru eğilen doktor yazı masasından telefon rehberini aldı.

"E-L arası. Bakalım. Hesketh, Bayan A... John ve Co., Hafriyat... Sir Isidore. Ah, işte bulduk. Hesketh Dubois, bayan, elli dokuz, Ellesmere Meydanı, S.W.I. Bayanı hemen telefonla aramaya ne dersiniz?"

"Hangi gerekçeyle?"

"Ah, nasıl olsa aklımıza bir şey gelir," dedi doktor kayıtsızlıkla.

"Haydi öyleyse." Lejeune doktoru cesaretlendiriyordu.

"Nasıl yani?" Corrigan gözlerini ona dikti.

"Haydi arayın dedim," diye açıkladı Lejeune. "Bunu yapmak istemiyor muydunuz?" Ahizeyi kaldırdı. "Bana bir dış hat verir misiniz?" Corrigan'a baktı. "Numara neydi?"

"Grosvenor 64578."

Lejeune yineledi, sonra da ahizeyi Corrigan'a uzattı.

"Keyfini çıkarın."

Telefonun bağlanmasını beklerken Corrigan sıkıntılı bir şaşkınlık içindeydi. Karşı taraftan yanıt gelmeden önce telefonun birkaç kez uzun uzun çalması gerekti. Daha sonra soluk soluğa olduğu anlaşılan bir kadının kısık sesi duyuldu.

"Grosvenor 64578."

"Lady Hesketh-Dubois'in evi mi?"

"Evet, evet... öyle... yani..."

Doktor Corrigan bu tereddütlü yanıtı fark etmemişti.

"Onunla konuşabilir miyim, lütfen."

"Hayır, bu olanaksız. Lady Hesketh-Dubois geçen nisanda öldü."

"Ah!" Doktor Corrigan o kadar şaşırmıştı ki karşı tarafın, "Kim arıyordu?" sorusunu bile fark etmeyerek ahizeyi yerine bıraktı.

Soğuk bakışlarla müfettişi süzdü.

"Demek hemen telefon etmemi istemenizin nedeni buydu."

Lejeune şakacı bir havada gülümsedi.

"Gerçekten açıkça belli olanı bile ihmal etmemeliyiz, değil mi?"

"Geçen nisanda," diye mırıldandı Corrigan düşünceli bir halde. "Beş ay önce. Bir şantajcı ya da her neyse için bile ilgilenmeye değmeyecek kadar uzun bir süre. İntihar mı etti ya da öyle bir şey mi?"

"Hayır. Beynindeki bir tümör nedeniyle öldü."

"Evet, yeniden başlayabiliriz," diyen Corrigan önündeki listeyi incelemeye koyuldu.

Lejeune iç çekti.

"Bu isimlerin bu konuyla ilgisi olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye açıkladı. "Sisli bir akşamdaki sıradan bir gasp olayı da olabilir bu... bu durumda suçluyu bulma umudumuz yok denecek kadar az sayılır... şansımıza güvenmek dışında tabi." Dr. Corrigan başını kaldırarak sordu. "Bu listeyle ilgilenmemde bir sakınca var mı?"

"Devam edin. Size dünyanın tüm şanslarını dilerim." "Sizin gözünüzden kaçmış bir şeyi benim bulamayacağımı mı belirtmek istiyorsunuz? Bundan bu kadar emin olmayın, dostum. Şu an için bir tek isme yoğunlaşacağım. Bay ya da Bayan ya da Miss Corrigan, büyük bir soru işareti."

BÖLÜM 3

I

"Evet, gerçekten Bay Lejeune, size anlatabileceğim başka bir şey yok. Tüm bildiklerimi yardımcınız polis memuruna anlattım. Bayan Davis'in kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyorum. Altı ay burada oturdu, kirasını da daima zamanında öderdi. Oldukça saygın, sakin birine benziyordu. Benden daha fazlasını söylememi bekliyorsanız inanın bilmiyorum."

Bayan Coppins soluk almak için bir an susup, kızgınlıkla Lejeune'a baktı. Yumuşak ve sıkıntılı bir havada gülümsüyor, deneyimlerinden bu gülümsemenin daima başarıyı da beraberinde getirdiğini biliyordu.

"İnanın elimden gelse yardım etmek istemediğimden değil," diye ekledi Bayan Coppins neredeyse kibirli bir havada.

"Teşekkürler. Bizim gereksinimimiz olan da bu zaten. Yardım! Kadınlar içgüdüsel olarak biz erkeklerin gözünden kaçan birçok şeyi hissederler."

Bu iyi bir hamleydi ve de çok etkili.

"Ah," dedi Bayan Coppins iç çekerek. "Kocamın da bunu duymuş olmasını isterdim. Ne kadar kendini beğenmiş bir adam olduğunu, düşünmeden hareket ettiğini bilemezsiniz. 'Hep bilgin olmayan konularda fikir yürütüyorsun,' diye suçlardı beni. Üstelik de on olayın dokuzunda ben haklı çıktığım halde."

"Bayan Davis hakkındaki görüşlerinizi duymak istememin nedeni de bu zaten. Ne dersiniz, sizce o mutsuz bir kadın mıydı?"

"Hayır, bunu söyleyemem. Bana daha çok hep gerçek bir iş kadını olarak görünmüştü. Son derece sistemli ve düzenli; yaşamına ilişkin kesin planları olan ve bundan asla sapmayan biriydi. Bir işi vardı; sanırım şu Pazar araştırma kuruluşlarından birinde çalışıyordu. Etrafta dolaşıp insanlara hangi sabun tozunu ya da unu kullandıklarını, haftalık bütçelerinin ne kadar olduğunu ve bunu giderleri arasında nasıl dağıttıklarını soran filan soranlardan. Tabi bana sorarsanız bu insanların üstlerine vazife olmayan şeylere burunlarını sokmalarından başka bir şey değil, hükümetin ya da başka kuruluşların bunları neden bilmek istediklerini ise anlayamıyorum. Sonuçta ortaya çıkan da herkesin zaten çoktandır bildiğinden başka bir şey değil, ama bu da bugünün çılgınlıklarından biri, ne var ki insanlar bundan hoşlanıyorlar. Eğer bana sorarsanız zavallı Bayan Davis'in işini son derece nezaketle yaptığından eminim, nazik, samimi ama asla meraklı değil; son derece işinin bilincinde ve ciddi."

"Ona iş veren kuruluş ya da firmanın adını bilmiyor musunuz?"

"Hayır, maalesef bilmiyorum."

"Hiç akrabalarından bahseder miydi?"

"Hayır. sanırım duldu ve eşini uzun yılar önce kaybetmişti. Adam malul olmalı, ama o bundan hiç bahsetmezdi."

"Size ülkenin neresinden olduğundan da söz etmedi mi?"

"Londralı olduğunu sanmıyorum. sanırım kuzeyde bir yerlerden geliyordu, bence öyle."

"Peki siz hiç... nasıl anlatayım... onun yaşamında bir giz olabileceğini hissetmediniz mi?"

Lejeune bu sorudan dolayı tedirginlik hissetti. Eğer karşısındaki kolayca etki altına alınabilen biriyse yanıtı yanlış yönlere sürükleyebilirdi. Ancak Bayan Coppins kendisine sunuları bu olanaktan yararlanmadı.

"Böyle bir şey fark ettiğimi söyleyemem. Özellikle de onun söylediği bir şeyden dolayı asla. Beni tek şaşırtan elindeki büyük çantasıydı. Yeni değildi ama çok iyi kaliteydi. Üzerine de isminin başharfleri belirgin bir şekilde boyanmıştı. J. D. - Jessie Davis. Orijinalinde J yerinde başka bir harf, belki H vardı sanırım. Tabi A da olabilir. Neyse başlangıçta bu konu hakkında pek düşündüğümü söyleyemem. Çoğu kez ikinci el kaliteli bir deri valizi o kadar ucuz bir fiyatla bulabiliyorsunuz ki, harflerini değiştirmeyi göze almanız son derece olağan. Pek fazla eşyası yoktu... yalnızca bu bir tek valiz."

Lejeune bunu zaten biliyordu. Ölenin üzerinden kimliğini belirleyici hiçbir şey çıkmamıştı. Ne bir mektup, ne bir fotoğraf ve anlaşıldığı kadarıyla ne bir sigorta kartı, ne banka defteri ne de çek karnesi vardı. Giysileri iyi dayanıklı kumaşlardan günlük yaşama uygun kaliteli parçalardı ve oldukça yeniydi.

"Mutlu bir insan izlenimi mi uyandırıyordu?" diye sordu müfettiş.

"E... vet, sanırım öyle."

Kadının sözlerindeki tereddüt müfettişin gözünden kaçmamıştı, hemen üzerine gitti.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Yani, diyebilirim ki bu insanın pek de fazla üstünde düşünmediği bir konu, değil mi? Bence gayet iyi görünüyordu, iyi bir işi vardı, yaşamından mutlu olmaması için hiçbir neden yoktu. Aslına bakarsanız o herkese açılan, içindekileri döken tiplerden değildi. Ama hastalanınca..."

"Evet, o zaman ne oldu?"

"Başlangıçta canı çok sıkılmıştı. Yani gribe yakalandığı zaman aşağı ilk indiğinde. Bunun bütün programlarını altüst edeceğini söylüyordu. Ama grip griptir işte, isteseniz de bir kez geldi mi üzerinizden atamıyorsunuz. Böylece yatakta kaldı, odadaki gaz ocağında kendine çay pişirdi ve aspirin aldı. Ona doktor çağırmayı önerdim ama adını bile duymak istemedi. Bana da bulaşmaması için yanına pek fazla

sokulmamamı söyledi. Biraz iyileşince ona yiyecek bir şeyler götürdüm. Sıcak çorba ve tost, arada sırada da sütlaç. Kendini çok zayıf ve yorgun hissediyordu, tabi bu gribin etkisiydi. Onun durumunun da başkalarında olduğundan farklı olduğunu söyleyemem. Ateş düştükten sonra kırgınlık, halsizlik bir tür depresyon hali oluyor, onun durumu da aynen başkalarında olduğu gibiydi. Burada gazlı şöminenin başında oturuyordu; bana aynen şöyle dediğini anımsıyorum. '"İnsanın bu kadar çok düşünecek zamanı olmamalı, düşünecek zamanım olmamasını dilerdim, bunun hiçbir yaran yok insanı harap etmekten başka.'"

Lejeune, Bayan Coppins'e dikkatle baktı, kadın bu konuya ısınmaya başlıyordu.

"Ona birkaç tane dergi verdim, ama sanırım bir şeyler okuyacak kadar kafasını toplayamıyordu. Bir defasında şöyle dediğini anımsıyorum. 'Eğer bir şeyler olması gerektiği gibi değilse, en iyisi onları hiç bilmemek, sizce de öyle değil mi?' Bu doğru canım, diyerek ona hak verdim. Bunun üzerine, 'Bilemiyorum, hiçbir zaman emin olamadım,' dedi. 'Ben her zaman doğru bulduğumu yaptım. Kendimi suçlamam için hiçbir neden yok.' Tabi ki öyledir, tatlım diye yanıtladım onu biraz sakinleştirmek amacıyla. Ama kendi kafamdan çalıştığı firmada hesaplarda bazı uygunsuzluklar olabileceğini, bunun bir şekilde onun kulağına geldiğini, ama bunun kendinin sorunu olmadığını düşündüğünü geçirdim."

"Olabilir." Lejeune, kadına hak verdi.

"Neyse, yeniden iyileşti ve işe döndü. Bunun için çok erken olduğunu söyledim ama aldırış etmedi. Bir iki gün daha dinlenin, dedim. Görüyorsunuz işte ne kadar haklı olduğumu! İkinci akşam eve döndüğünde ateşinin çok yüksek olduğu hemen anlaşılıyordu. Merdivenleri bile çıkacak hali yoktu. Hemen doktor çağırmalıyız dedim ama istemedi, itiraz etti. Ertesi günle birlikte durumu daha da kötüleşti, gözleri cam gibiydi, yanakları ateşten kıpkırmızıydı, soluk almakta zorlanıyordu. Akşama doğru zorlukla ancak şu sözleri söyleyebildi: 'Bir rahip. Bir rahibe ihtiyacım var. Hem de" hemen... yoksa çok geç olacak.'Ama istediği bizim rahibimiz değildi. Roma kilisesine bağlı bir Katolik rahip olmasını istiyordu. Katolik olduğunu bilmiyordum, hiç haç taktığını ya da bu gibi bir şeyi olduğunu görmemiştim."

Ancak Lejeune, onun bir hacı olduğunu biliyordu, valizinin en dibine konulmuştu. Yine de bir şey söylemeyerek, anlatılanları dinlemeyi

sürdürdü.

"Yolda ufak Mike'yı gördüm ve hemen onu St. Dominic'ten Peder Gorman'ı çağırmaya gönderdim. Sonra da ona bir şey söylemeden kendi adıma hastaneyi arayıp, ambulans ve doktor istedim."

"Geldiği zaman rahibi doğruca yukarı onun yanına götürdünüz, değil mi?"

"Evet, öyle yaptım. Sonra da onları yalnız bıraktım."

"İkisinden biri bir şey söyledi mi?"

"Açıkçası bunu tam olarak anımsayamıyorum. Kendi kendime konuşuyordum aslında... onu rahatlatmak için rahibin geldiğini, çok yakında iyileşeceğini filan söylüyordum. Şimdi anımsıyorum da tam kapıyı kapattığım sırada 'günahtan', 'kötülükten' söz ettiği gibi bir şeyler duydum. Evet... bir şey daha var, bir at kelimesi duydum, at yansı da olabilir. Bazen ben de at yansına bir şilin yatırıyorum, ama yarışlarda çok fazla şike olduğu söylentileri var."

"Günah!" dedi Lejeune. Bu sözcüğe takılmıştı.

"Bu Katolikler ölmeden önce günah çıkarıp ruhlarını arındırıyorlar, değil mi? Sanırım bu böyle bir şeydi."

Lejeune'nun durumun böyle olduğunda en ufak bir kuşkusu bile yoktu ama kafası kullanılan sözcükle altüst olmuştu: Günah...

Bu günah sözcüğünün arkasında çok önemli bir şeyler olması gerektiğini hissediyordu, özellikle de bunu bilen rahip izlenmiş ve öldürülmüş olduğu için...

II

Aynı evde oturan diğer üç kiracıdan Lejeune yeni bir şey öğrenmedi. Bunlardan ikisi, yani bankada çalışan bir kadın ve ayakkabı dükkânında çalışan yaşlı adam üç yıldır burada oturuyorlardı. Üçüncü kız ise henüz eve yeni yerleşen, civardaki büyük mağazalardan birinde çalışan yirmi iki yaşlarında bir genç kızdı. Her üçü de Bayan Davis'i yalnızca göz aşinalığından tanıyorlardı.

O akşam pederi yolda gördüğünü söyleyen kadının da verdiği bilginin bir yararı olmadı. Kadın St. Dominic kilisesine giden inançlı bir Katolikti ve Peder Gorman'ı da yalnızca ayinlerden tanıyordu. Pederin Benthall Sokağı boyunca ilerleyip sekize on kala küçük kafeye girdiğini görmüştü. Hepsi bu.

Ancak Barton Sokağı'nın köşesindeki eczanenin sahibi Bay Osborne'un daha ayrıntılı bir açıklaması vardı.

Zayıf, ufak, orta yaşlarda, saçlarının büyük kısmı dökülmüş, yuvarlak yüzlü, gözlüklü aklı başında biri olduğu hemen anlaşılan bir adamdı. "İyi akşamlar başmüfettiş. İçeri yazıhaneme gelmez miydiniz?" Tezgâhın eski tipteki kapağını kaldırdı; beyaz önlüklü genç bir adamın profesyonellere özgü bir ciddiyetle ilaç doldurduğu şişeler ve cam kapların dizili durduğu dar bir koridordan beraberce bir masa, bir yazı masası ve birkaç sandalyenin durduğu küçük bir odaya geçtiler. Bay Osborne koridora açıları kapının perdesini gizliliğe önem verdiğini belirten bir tavırla çekti, sonra bir sandalyeye otururken aynı zamanda müfettişten de diğer sandalyeye oturmasını rica etti. Öne doğru eğildi, gözleri heyecanlı bir coşkuyla^parlıyordu.

"Sanırım size yardımcı olmamı sağlayabilecek bazı şeylere tanık oldum. Çok sakin bir akşamdı, eczanede yapacak pek fazla iş yoktu, hava da çok sıkıcıydı. Genç bayan yardımcım tezgâhın gerisindeki işleri hallediyordu. Perşembeleri genellikle sekize kadar açık kalıyoruz. Sis bastırıyordu ve çevrede pek fazla insan yoktu. Havaya bakmak için kapıya çıkmıştım, kendi kendime sisin çok çabuk yayıldığını düşünüyordum. Hava tahminleri de böyle olacağını söylemiş ve istisnai de olsa haklı çıkmışlardı. Kapının önünde bir süre durdum.

İçerde genç bayan yardımcımın halledemeyeceği bir iş yoktu; yüz kremleri, banyo tuzları filan. Sonra yolun diğer tarafından Peder Gorman'ın geldiğini gördüm. Kişisel olarak tanışmasak da onu şahsen iyi tanıyordum.

Böylesine sevilen ve bu kadar iyi bir insanın öldürülmüş olması korkunç bir şey! "Bu Peder Gorman," dedim kendi kendime. West Sokağı'na doğru ilerliyordu, bildiğiniz gibi orası solda, demiryolundan önceki son çıkış.

Onun hemen arkasında da başka bir adam vardı. Aslında böyle bir duruma dikkat etmez, kafamı bununla meşgul etmezdim ama bu ikinci adam birden tam eczanenin karşısında durdu. Tam kapımın karşısında.

Onun niçin durduğunu anlayamamıştım ancak kafamı çevirdiğimde biraz ötedeki Peder Gorman'ın da yavaşlamış

olduğunu gördüm. Peder aslında durmamıştı. Çok ciddi bir düşünceye daldığı için neredeyse yürümeyi unutmuş gibi bir hali vardı. Ama sonra birden adımlarını hızlandırıp hızlı yürümeye başladı. Ve karşıdaki adam da o anda yeniden harekete geçti, neredeyse koşuyordu. O anda -düşünebildiğim kadarıyla- onun Peder Gorman'ı yakalamak isteyen biri olduğunu sandım."

"Ama gerçekte onu izleyen biri olması da mümkündü, değil mi?" diye sordu Lejeune.

"Şimdi onun gerçekten de pederi izleyen biri olduğundan eminim, ama o sırada bunu düşünemedim işte.

Sonuçta yoğunlaşan sisin etkisiyle ikisini de gözden kaybettim."

"Bu adamı daha yakından tanımlayabilir misiniz?"

Müfettişin ses tonundan bu sorunun yanıtından pek umutlu olmadığı anlaşılıyordu. Alışıldık hiçbir şey ifade etmeyen tanımlamalara hazırlıklıydı. Ancak Bay Osborne Tony'nin Yeri'nin Tony'sinden çok daha farklı, elinden gelenin en iyisini yapmaya gayret eden biriydi.

"Evet, sanırım," dedi eczacı kendinden emin, hoşnut biri olarak. "Uzun boylu biriydi..."

"Yaklaşık ne kadar?"

"Yaklaşık bir yetmiş beş civarında olduğunu söyleyebilirim. Tabi çok ince olduğu için gerçekte olduğundan daha uzun da görünüyor olabilir. Omuzları sarkıktı, Adem elması dikkati çekecek kadar çıkıktı. Keçe kenarlı şapkasının altından görünen saçları oldukça uzundu. Çok dikkati çeken, büyük kemerli bir burnu vardı. Göz rengi hakkında tabi ki bir şey söylemem olanaksız. Sizin de taktir edeceğiniz gibi onu yalnızca profilden görebildim. Sanırım elli yaşlarındaydı. Yürüyüşünden öyle olduğunu çıkardım. Daha genç bir insan çok farklı hareket ederdi."

Lejeune yolun bir kaldırımından diğerine olan uzaklığı gözlerinde canlandırmaya çalıştı, sonra yeniden Bay Osborne'a baktı, şaşkınlık içindeydi. Buna inanamıyordu...

Eczacının yaptığı tanımlama iki farklı anlama gelebilirdi. Bu tamamen olağanüstü canlılıktaki bir hayal gücünün, kurgulama yeteneğinin ürünü

olabilirdi; müfettiş böyle durumlarla çok karşılaşmıştı, özellikle de kadınlarda. Bu kişiler kafalarında katilin olması gerektiğini düşündükleri imgesel bir portresini çizerlerdi. Bu imgesel portrelerde daima ifadenin kurgulama olduğunu ele veren bazı ayrıntılar bulunurdu; vahşice bakan gözler, gözleri neredeyse kapatan gür kaşlar, maymunu andıran dişler, dışa çıkık alt çene, hırıltılı bir ses gibi.

Bay Osborne'un tanımlaması ise gerçeğe benziyordu. Bu durumda karşısındaki milyonda bir rastlanan güvenilir, dikkatli tanıklardan biri olabilirdi -çevresini dikkatle gözlemleyen ve ayrıntılara dikkat eden- ve gördüklerinden emin olup, ısrar eden...

Lejeune yeniden caddenin genişliğini saptamaya çalıştı. Kuşkuyla eczacıyı süzerek...

"Eğer bu adamı yeniden görürseniz tanıyabilir misiniz?" "Oh evet, elbette." Bay Osborne kesinlikle kendine güveniyordu. "Yüzleri asla unutmam. Bu da benim hobilerimden biri. Her zaman şu katil kadınlardan biri eczaneme gelip de küçük bir paket arsenik satın alacak olsa onu yıllarca sonra bile mahkemede teşhis edebileceğimi söylemişimdir. Aslında böyle bir şeyin olmasını hep hayal etmiştim."

"Peki şimdiye kadar hiç olmadı mı?" Bay Osborne üzüntüyle bunun olmadığını belirtti. "Şimdiden sonra da olması olanaksız," diye ekledi özlemle. "Bu işyerini satıyorum. Çok iyi bir fiyat verildi artık Bournernouth'ta emekliye çekiliyorum."

"Bu sizi üzmüyor mu? Burası çok seçkin bir yere benziyor." "Klası olan bir yer," dedi Bay Osborne başıyla onaylayarak. "Yaklaşık yüz yıldır burayı ailem işletmiş. Benden önce büyükbabam ve babam. Eski, oturmuş bir aile işletmesi, bir aile geleneği. Gençken bunun değerini görememiştim tabi. Havası olmayan, sıradan bir iş olarak bakıyordum. Birçok genç gibi ben de sahnenin büyüsüne kapılmış, büyük bir oyuncu olabileceğimi düşünüyordum. Babam akıllı bir insandı, bana engel olmaya çalışmadı. 'İstediğini yapabilirsin, oğlum,' dedi.

'Nasıl olsa yakında Sir Henry Irwing gibi büyük bir oyuncu olamayacağını anlayacaksın.' Ne kadar haklıydı.

Babam gerçekten bilge bir adamdı. On sekiz ay ya da yaklaşık o kadar bir süre sonra pişman olup dükkâna döndüm. Zamanla burada olmaktan gurur duydum. Her zaman iyi mal sattık; klasik ama hep kaliteli. Ancak

şimdi..." Üzüntüyle başını salladı. "Eczacıların durumu çok değişti, eczanelerde bu kozmetik ürünler satılmaya başlandığından bu yana eczacılık tam anlamıyla bir hayal kırıklığı olup çıktı. Bunları bulundurmak zorundasınız. Kazancınızın yarısı bu saçmalıklardan kaynaklanıyor. Pudralar, rujlar, yüz kremleri, şampuanlar ve saçma sapan banyo süngerleri. Ben şahsen bu nesnelerle ilgilenemiyorum. Tezgâhın arkasındaki bayan tüm bunları idare ediyor. Hayır, artık burası benim anladığım anlamda bir eczane olarak yürümüyor. Bu arada iyi sayılabilecek bir birikimim var, çok iyi de bir fiyat aldım, Bournemouth yakınlarında küçük hoş bir villa için peşin ödeme yaptım."

Kısa bir aradan sonra ekledi.

"İnsan eli ayağı tuttuğu, yaşamdan henüz zevk alabileceği bir dönemde geri çekilmeyi de bilmeli. Yaşamım boyu düsturum bu oldu. Birçok hobim var. Örneğin kelebekler. Ayrıca fırsat buldukça kuşları gözlemlerim.

Sonra bahçecilik... güzel bir bahçenin nasıl kurulabileceğine ilişkin bir sürü kitabım var. Sonra seyahat, uzun gemi yolculuklarından birine katılmak istiyorum... çok geç olmadan yabancı diyarları görmek."

Lejeune hafifçe kızardı.

"O zaman size iyi şanslar ve mutluluklar dilerim," dedi. "Eğer bu yöreden ayrılmadan önce bu adamı tekrar görecek olursanız..."

"Hemen sizi haberdar ederim, Bay Lejeune. Elbette. Bana güvenebilirsiniz. Bu benim için büyük bir zevk olur. Size bahsettiğim gibi yüzleri hafızamda tutmak konusunda çok yetenekliyim. Gözlerim sürekli olarak açık olacak. Nasıl derler, sürekli olarak qui vive. O evet. Bana güvenebilirsiniz. Bu benim için bir zevk olur."

BÖLÜM 4

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Yanımda eski arkadaşım Hermia Redcliff ile Old Vic'ten dışarı çıktık. Macbeth'in yeni gösterimini seyretmiştik. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Arabamı park ettiğim yere doğru koşarken Hermia tamamen haksız olarak, ne zaman Old Vic Tiyatrosu'na gitsek yağmur yağdığını söyledi.

"Bu her zaman olan bir şey."

Bunu kabul etmeyerek, yalnızca kötü günleri anımsayan insanlardan olduğunu söyledim.

"Hayır, bu doğru değil," dedi ben motoru çalıştırırken. "Örneğin Glyndebourne'de şansımız daima yaver gidiyor. Daha mükemmelini hayal bile edemem. Müzik... o muhteşem çiçek tarhları... özellikle de kar beyaz olanlar."

Bir süre daha Glyndebourne ve oradaki müzikten bahsettik. Neden sonra Hermia birden, "Kahvaltı için Dover'e mi gidiyoruz yoksa?" diye sordu.

"Dover mi? Ne tuhaf bir düşünce. 'Fantasia'ya gittiğimizi düşünüyordum. Macbeth' in ihtişamı ve dökülen bunca kraliyet kanını seyrettikten sonra güçlü bir yemek yiyip, bir şeyler içmek isterim. Shakespeare beni daima kurt gibi acıktırıyor."

"Beni de... aynı şekilde Wagner de. Arada Covent Garden'de yediğimiz füme somonlu sandviç bu spazmı gidermek için asla yeterli değil. Neden Dover'den bahsettiğime gelince; belki farkında değilsin ama o yöne doğru ilerliyoruz."

"Biraz dolanarak gidiyoruz, hepsi bu," diye açıkladım sabırla.

"Sanırım dolambacı biraz abarttın, şimdiden Old Kent Yolu'na (yoksa New mi?) çıktık bile."

Etrafıma bakındım ve Hermia'ya her zaman olduğu gibi yine hak vermek zorunda kaldım.

"Burada daima yolu şaşırıyorum," diye özür diledim iç çekerek.

Hermia, "Gerçekten de çok şaşırtıcı," diye hak verdiğini belirtti. "Sürekli olarak Waterloo İstasyonu'nun çevresinde dönüp duruyorsun."

Neden sonra Westminster Köprüsü dolaylarına çıkmayı başarınca, yeniden Macbeth'ti seyrettiğimiz son gösteriminden bahsetmeye başladık. Kız arkadaşım Hermia yirmi sekiz yaşında, genç güzel bir bayandı.

Heykeli andıran yapısıyla, klasik Yunan tanrıçalarını andıran güzellikteki profili, ensesinde topuz halinde topladığı gür kestane renkli saçlarıyla belirginleşmekteydi. Kız kardeşim ondan hep iğneleyici bir tonda, sözcükleri özellikle vurgulayarak "Mark'ın kız arkadaşı" diye bahsedip beni kızdırmayı başarmıştır.

"Fantasia"da eski, sadık müşteriler gibi karşılanıp, kırmızı kadife kaplı duvarın hemen yanındaki küçük bir masaya götürüldük.

Fantasia şehrin en sevilen lokantalarından biriydi, dolayısıyla da masalar sıkışık bir halde yan yana diziliydi.

Tam oturduğumuz anda bitişiğimizdeki masadaki iki kişi tarafından coşkuyla selamlandık. Bunlardan David Ardingly Oxford'da tarih doçentiydi. Bizi kendisine eşlik eden olağanüstü çekicilikteki kız arkadaşıyla tanıştırdı, kızın saç uçları başının dört bir yanına yayılmış dağınık bir yeleden farksız modern saç kesiminin ona çok yakışmış olması gerçekten çok tuhaftı... Olağanüstü büyüklükte mavi gözleri, genellikle yarı açık duran kıpkırmızı boyalı dudakları vardı. David'in o zamana kadar gördüğüm tüm kız arkadaşları gibi olağanüstü aptala benziyordu. Gerçekten çok akıllı ve kültürlü bir insan olan David her nedense huzur ve rahatlığı bu çok basit ve yarı akıllı kızlarda buluyordu.

"Bu Poppy, benim sevgili minik kediciğim, gözbebeğim," diyerek tanıştırdı onu bize. "Poppy sana Mark ve Hermia'yı tanıştırayım; aman konuşmalarına çok dikkat et, her ikisi de son derece ciddi entelektüel insanlardır! Biz 'Do it for Kicks- Zevk için Yap' adlı oyundan geldik. Güzel bir şov. Bahse girerim onlar ya Shakespeare ya da Ibsen'in yeniden sahnelenen bir oyunundan geliyorlardır."

"Doğru: Old Vic'te Macbeth gösterisinden," dedi Hermia.

"Öyle mi, Batterson'un prodüksiyonunu nasıl buldunuz?"

"Olağanüstü," diye yanıtladı Hermia bu soruyu. "Işıklandırma olağanüstüydü. Ziyafet sahnesinin de hiç bu kadar iyi sahnelendiğini görmemiştim."

"Peki ya cadılar?"

"Her zamanki gibi iğrenç."

David, ona hak verdiğini belirtti.

"Doğru, masalsı unsurlar adeta içlerine işlemiş, büyücülerin üçü de eski çocuk oyunlarındaki şeytan kral üçlüsü gibi davranıyorlar. İnsan ister istemez iyi kalpli perinin çıkıp, umut veren, billur sesiyle, Endişelenmeyin. Kötü zafere ulaşmayacak. Sonuçta Macbeth elbet hak ettiği cezaya çarptırılacak.

demesini bekliyor.

Hep birlikte gülüştük. Algılama yeteneği gerçekten çok yüksek olan David beni keskin bakışlarla süzdü.

"Ne oldu, neyin var Mark?"

"Önemli değil. Yalnızca aklıma birkaç gün önce de cadılar, şeytan ve iblisler, onlara tapınma ve tabi iyi kalpli peri konusunda bir şeyler düşündüğüm geldi."

"A proposn de, nerede?"

"Chelsea'deki bir kafe barda."

"Nasıl oldu da böyle hızlı ve günümüze uygun yaşamayı seçtin, Mark? Chelsea'nın çılgınlarının arasında.

Şımarık taytlı mirasyedilerin köşe başı oğlanlarıyla ayaküstü seviştiği yerde. Poppy'nin de aslında olması gereken yer orası, değil mi tatlım?"

Poppy'in kocaman gözleri yeniden irileşti.

"Chelsea'den nefret ediyorum," diye itiraz etti. "Fantasie'den çok daha fazla hoşlanıyorum. Çok hoş, yemekler de enfes."

"Çok iyi Poppy, senin adına memnun oldum. Ayrıca sen zaten Chelsea için yeterince zengin değilsin. Bize Macbeth ve iğrenç cadılarından biraz daha bahsetsene Mark. Eğer bir gün bir oyun sahneleme fırsatım olursa cadıları nasıl canlandıracağımı çok iyi biliyorum."

David eskiden tiyatro ile ilgilenmiş, hatta O.U.D.S'nin* sürekli üyelerinden olmuştu.

(*) Oxford Üniversitesi Dramatik Tiyatro Topluluğu.

"Nasıl?"

"Sıradan, alelade tipler olarak. Aynen köylerimizdeki gerçek cadılar gibi sessiz sakin, kurnaz kadın tipleri olacaklar."

Poppy mavi gözlerini faltaşı gibi açarak, ona yöneltti ve, "Ama artık günümüzde cadılar yok ki?" dedi.

"Sen bir Londra kızı olarak elbette ki böyle düşüneceksin Poppy. Ancak İngiltere'nin kırsal alanındaki köylerin çoğunda hâlâ cadılara inanıldığından emin olabilirsin. Örneğin tepenin üstündeki üçüncü evde yaşayan ihtiyar Bayan Brown. Erkek çocuklara ona şaka yapmak yasaklanmıştır, ayrıca ona zaman zaman yumurta ya da ev yapımı kek sunulur. Eğer onu kızdırırsan..." David işaret parmağını uyarırcasına salladı.

"İşte o zaman inekler sütten kesilir, patatesler olgunlaşmaz ya da küçük Johnny bacağını kırar. Her zaman Bayan Black'in sağ tarafında olmalısın. Kimse Bayan Brown'un cadı olduğunu açıkça söylemeye cesaret edemez... ama herkes bunu çok iyi bilir."

"Şaka yapıyorsun," dedi Poppy yüzünü ekşiterek.

"Hayır, yapmıyorum, gerçek bu; öyle değil mi Mark?"

Hermia biraz kuşkuyla, "Sanırım günümüzde eğitimle birlikte bu komik batıl inançlar da tamamen yok olmuşlardır," dedi.

"Kırsal alanın kıyıda köşede kalmış köylerinde değil. Sen bu konuda ne düşünüyorsun Mark?"

"Haklı olabilirsin, David," dedim. "Gerçi bunu pek bildiğimi söyleyemem ama. Hiç taşrada yaşamadım."

Bu arada Hermia sözü yeniden başlangıç noktasına getirdi.

"Bu arada Macbeth'teki cadıların nasıl olup da sıradan yaşlı kadınlar olarak sahnelenebileceklerini aklım almıyor. Onların mutlaka bir olağandışı, doğaüstü atmosferde olmaları gerekiyor."

David heyecanla yanıtladı.

"Düşünün bir defa. Bu delilik gibi bir durum. Eğer biri başında samandan bir şapka ya da bir huniyle etrafta dolaşır, anlamsız sözler söyler ve aklını kaçırmış izlenimi uyandırırsa, bu korku uyandırmaz. Ama hiç unutmam, bir gün akıl hastalıkları hastanesindeki bir doktora mesaj iletmem gerekmişti, beni oradaki bir bekleme salonuna almışlardı. Orada oturan sevimli yaşlı bir bayan elindeki süt şişesini yudumluyordu.

Nazikçe havadan bahsettikten sonra birden öne doğru eğilip kısık bir sesle sordu.

"Şöminenin arkasına gömülen sizin çocuğunuz mu?" Ve başıyla onaylayarak ekledi. "Her gün tam on ikiyi on geçe orada. Kanı fark etmediğinizi ileri sürerek korunun."

"Tüylerimi diken diken eden bu sözcüklerden çok kadının bunları söylerkenki sakin, kendinden emin tavrı olmuştu."

"Şöminenin arkasında gerçekten de biri yakılmış mı?" Poppy meraklanmıştı.

David, onu duymazdan gelerek sözlerini sürdürdü.

"Medyumları düşünün. Trans anında tam bir sessizlik hakimdir, karanlık odalar, tıkırtılar ve takırtılar. Daha sonra medyum ayağa kalkar, şapkasını takar ve evine, balık patates kızartması yemeğe gider, her sıradan hoş, neşeli İngiliz kadını gibi."

"Cadılara ilişkin senin görüşün de böyle olabilir," dedim. "Geleceği görme yetisine sahip üç yaşlı İskoç kadın... gizemli olayları sanat haline getirmiş, büyük bir çanağın etrafında oturup kehanetlerini söylüyorlar, büyü yapıyorlar ama normal yaşamda sıradan üç aslı kadın gibi yaşıyorlar. Evet... bu etkileyici olabilirdi."

"Tabi bunu bu şekilde oynamayı kabullenecek aktrisler bula-bilirsen," dedi Hermia kuru bir tonda.

"Bu sorun işte," diye konuşmasını sürdürdü David. "Bir piyesin senaryosunda delilik ya da büyünün izine bile rastlansa aktörler bunu abartmaya, ön plana çıkarmaya bayılıyorlar. Aynen ani ölüm sahneleri gibi bir şey bu. Hiçbir aktör birden yığılıp ölmüş olmayı kabullenmez. İlla inleyecek, yalpalayacak, gözlerini döndürüp, boğulurmuş gibi soluk alacak, elini kalbine bastıracak, kafası yana düşecek ve korkunç bir sahneyle rolünü tamamlayacak. Bu arada Macbeth'i sahneye koyan rejisörün, yani Fielding'in Macbeth'i oynayışını nasıl buldunuz. Eleştirmenler arasında büyük görüş ayrılıkları var."

"Bence inanılmazdı," dedi Hermia. "Uyurgezer olarak göründüğü sahneden sonraki doktorla olan sahne.

"Ruhsal bir felaketi gidermeye hizmet edemez misin sen?" Daha önce hiç düşünmediğim bir durumu açıkça ortaya koyuyordu; doktordan onu öldürmesini belirgin şekilde istediğini. Üstelik de karısına âşık olmasına rağmen. Korku ile aşkın arasındaki ikilemi çok güzel dile getirmiş. "Aslında ondan sonra ölmelisin." Bu şimdiye kadar gördüğüm en acıklı sahneydi."

"Shakespeare oyunlarının bugün oynandığı şekli görse çok şaşardı hiç kuşkusuz," dedim isteksizce, hoşnutsuzlukla.

"Burbage and Co. bu periler ruhlar konusuyla epey iş yaptı sanırım," dedi David.

"Yazarın ölümsüzlüğü biraz de prodüktörün yorumuna bağlı."

"Shakespeare'in eserlerini yazan aslında Bacon diye biri değil mi?" diye söze karıştı Poppy.

"Bugünlere bu söylenti tamamen gündem dışı," diye tersledi David nezaketle. "Bu arada sen Bacon hakkında ne biliyorsun?"

"Barutu icat etti," dedi Poppy zafer edasıyla.

"Bu kızı neden sevdiğimi görüyorsunuz işte," dedi David. "Daima en umulmayan şeyleri bilir. Francis Bacon tatlım, Roger değil."

"Fielding'in aynı zamanda üçüncü katili de oynaması ilginçti," diye söze karışan Hermia merakla sordu. "Bu eskiden de yapılır mıymış?"

"Sanırım evet," dedi David. "O zamanlar her şey ne kadar kolaymış... bir şeyi halletmek istediğinde hemen el altında bir katil bulunabiliyormuş. Günümüzde öyle mi, aslında olsa pek uygun olabilirdi ama."

"Ama var," diye itiraz etti Poppy. "Gangsterler. Kabadayılar ya da adına her ne deniyorsa. Chicago filan."

"Ah," dedi David. "Benim kastettiğim gangsterler, şantajcılar, haraççılar ya da suç baronları değildi. Bir şeyden kurtulmak isteyen sıradan, her gün karşılaştığımız türde insanlar. Şöyle bir durumu canlandıralım gözümüzde: Emily teyze çok zengin ve maalesef çok uzun ömürlü biridir. İşe yaramaz kocasının her girişimine engel olmaktadır. Eğer kocası Harrods'a telefon edip, 'Lütfen bana eve iki iyi katil gönderir misiniz?' diye sorabilse her şey ne kadar kolay olabilirdi?"

Hep birlikte gülüştük.

"Ama bir ölçüde bu bugün de yapılıyor, öyle değil mi?" diye itiraz etti Poppy yeniden.

Gözlerimiz ona çevrildi.

"Hangi anlamda, küçüğüm?" David sordu.

"Yani insan isterse bu gibi şeyleri yaptırabilir demek istiyordum- Bizim gibi insanlar dedin de. Tabi ki bu çok, çok pahalı."

Poppy'nin gözleri yine faltaşı gibi açılmış, dudakları yarı açılmıştı.

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu David merakla.

Poppy'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Oh,-düşünüyordum da... sanırım yine karıştırdım. Şu kır atı kastetmiştim. Bu gibi şeyleri."

"Kır at mı? O da ne?"

Poppy kızararak, gözkapaklarını indirdi.

"Ah, ne kadar aptalım. Bir defasında bu sözcüğü duymuştum, hiç kuşkusuz yanlış anladım."

David gülümseyerek, sevecenlikle, "Haydi küçüğüm, bırak bunları da sana krem şantili dondurma ısmarlayayım," dedi.

II

Bu belki de yaşamda karşılaştığımız en aptalca durumlardan biri ama hepimiz biliriz ki eğer bir şekilde dikkatinizi çeken bir şey duyarsanız aynı şeyi yirmi dört saat içinde kesinlikle ikinci bir kez ana duyarsınız. Bu deneyimi ertesi sabah ben de yaşadım.

Telefonum çaldı, ahizeyi kaldırdım.

"Flaxman 73841."

Bir öksürük, ardından soluk soluğa, ama cüretkâr bir ses duyuldu.

"Bunu düşündüm, geleceğim."

Aceleyle kafamdan bunun ne anlama geliyor olabileceğini geçirdim.

"Evet, bu çok iyi," diye yanıt verdim zaman kazanmak isteğiyle. "Yani... hımm... yani demek..."

"Her şeye rağmen," dedi telefondaki ses. "Ne de olsa yıldırım bile aynı yere iki kez düşmez."

"Ah... siz doğru numarayı çevirmiş olduğunuzdan emin misiniz?"

"Elbette. Siz Mark Easterbrook'sunuz, değil mi?"

"Evet, doğru," diye bağırdım birden rahatlayarak."Bayan Oliver!"

"Ah," dedi telefondaki ses şaşırarak. "Telefondakinin ben olduğumu bilmiyor muydunuz? Bu hiç aklıma gelmezdi. Rhoda'nın düzenleyeceği panayırdan söz ediyordum. Madem benim de orada bulunmamı istiyor, gelip kitaplarımı imzalayacağım."

"Gerçekten çok iyisiniz. Sizin orada bulunmanız çok büyük bir olay olacak."

"Parti filan verilmeyecek, değil mi?" diye sordu Bayan Oliver endişeyle.

"Bu gibi şeyleri bilirsiniz," diye ekledi hemen sonra. "İnsanlar yanınıza gelip, o anda ne yaptığınızı sorarlar; hem de açıkça zencefilli gazoz ya da domates suyu içtiğinizi görmelerine rağmen. Hepsi de kitaplarımı okumaktan büyük zevk aldıklarını söylerler. Bu elbette ki memnun edici bir durum, ama hiçbir zaman karşılık olarak ne diyeceğimi bilememişimdir. 'Çok mutlu oldum' deseniz bu 'Sizinle tanıştığıma sevindim' gibi bir anlama da çekilebilir. Her zaman karşılaşılan bir durum. Tabi aslında hoş da. Benden onlarla 'Pembe Ata'

gitmemi ve onlarla bir içki almamı istemeyeceklerinden eminsiniz, değil mi?"

"Pembe At mı?"

"Evet, ya da Kır Attı sanırım. Ban kastediyorum. Oralar bana göre yerler değil, en fazla bir kadeh bira içebiliyorum ama o bile midemi kaynatmaya yetiyor."

"Kır At terimi aklınıza nereden geldi?"

"O civarda adı bu olan bir bar vardı, değil mi? Yoksa Pembe At mıydı? Ya da başka bir şey. Karıştırmış olabilirim. Bugünlerde o kadar çok şeyi karıştırıyorum ki. Hayal gücüm fazla çalışıyor."

"Papağan konusu ne durumda?" diye sordum.

"Papağan mı?" Bayan Oliver hiçbir şey anlamamış gibiydi.

"Kriket topu?"

"Gerçekten," dedi Bayan Oliver kızgınlıkla. "Siz ya aklınızı kaçırdınız ya da akşamdan kaldınız veya öyle bir şey. Pembe Atlar, papağanlar, kriket toplan."

Telefonu kapadı.

Telefonum yeniden çaldığında ben hâlâ Kır At teriminin ikinci bir kez karşıma çıkmasının üzerinde düşünüyordum.

Bu kez arayan çok saygın bir avukat olan Bay Soames White, vaftiz annem Lady Hesketh-Dubois'in vasiyetnamesine dayanarak terekeden istediğim üç resmi seçme hakkım olduğunu anımsatıyordu.

"Tabi resimlerin çok değerli parçalar olduğu söylenemez," diye açıkladı avukat küçümseyen, melankolik bir sesle. "Ama yine de merhumun bazı tablolarını çok beğendiğinizi ifade etmiş olmanızı anlayışla karşılıyorum."

"Hindistan'ın ustaca resmedildiği bazı suluboya çalışmalar vardı," dedim. "Bana bu konuyu daha önce de yazıyla belirtmiştiniz ama korkarım tamamen unutmuşum."

"Kesinlikle öyle," dedi Soames White. "Ancak vasiyetnamenin mahkemece onayı tamamlandı; bu durumda vasiyetin yerine getirilmesinden sorumlu kişilerin, ki onlardan biri de benim, Londra'daki evinde kalan tüm eşyalarının satışını organize etmeleri gerekiyor. Eğer yakın bir zamanda Ellesmere Meydanı'na uğrayacak olursanız..."

"Hemen gidiyorum," dedim.

Çalışmak için kötü bir sabah olduğu anlaşılıyordu.

Seçtiğim üç suluboya resim kolumun altında, Ellesmere Meydanı kırk dokuz numaranın kapısından çıktığım anda ön kapıdaki merdivenlerden yukarı çıkmakta olan biriyle burun buruna geldim. Karşılıklı olarak özür diledikten sonra, taksi bulmak üzere ilerledim. O anda birden kafamda bir şimşek çaktı ve hızla arkamı döndüm.

"Selam, sen Corrigan'sın değil mi?"

"Öyle... ve... sen... sen de Mark Easterbrook'sun, değil mi?"

Jim Corrigan ile Oxford'da okuduğum yıllardan tanışıyorduk. Birbirimizi görmeyeli on beş yıl ya da daha fazla olmuştu.

"Seni çok iyi tanımama rağmen bir anda kim olduğunu çıkaramadım," diye açıkladı Corrigan. "Sürekli, yazdığın makaleleri okuyorum ve itiraf etmeliyim ki çok da beğeniyorum."

"Peki ya sen? Yapmayı düşündüğün gibi araştırma işinde misin?"

Corrigan gülümsedi.

"Sayılmaz... bu çok pahalı bir iş... eğer kendin finanse etmeye kalkışırsan." Corrigan içini çekti.'Ta konuyla ilgilenen bir milyoner bulmak ya da kolayca alınabilen bir kredi bulmak gerekiyor."

"Konu karaciğer tremadotlarıydı, değil mi?"

"Ne hafıza ama! Hayır ciğer tremadotları konusundan vazgeçmiştim. Mandarian bezlerinin salgılarının özellikleri; şu günlerde ilgilendiğim konu bu. Bunu sanırım duymamışsınızdır. Dalakla bağlantılı olarak çalışan bezler bunlar. Bilinen özel bir fonksiyonları yok."

Bilim adamının coşkusuyla konuşmaktaydı.

"Peki senin bu konudaki büyük fikrin?"

"Açıklayayım." Corrigan heyecanlı görünüyordu. "Bunların insan davranışlarını etkilediğine ilişkin bir teorim var. Kabaca açıklamak gerekirse bunlar arabanın fren yağı gibi faaliyet gösteriyor olmalılar. Yağ olmayınca frenler çalışmaz. İnsanlarda, bu salgılardaki bir eksiklik -diyebilirim ki- sizin suçlu olmanıza yol açabilir."

Hafifçe ıslık çaldım.

"Peki Kalıtsal Günah İşleme Eğilimi ne oluyor?"

"Ne mi oluyor?" dedi Dr. Corrigan. "Din adamları bundan hiç hoşlanmazlar, değil mi? Zaten maalesef teorimle ilgilenen birini de bulamadım. Sonuçta adli tıbba girdim, Kuzeybatı polis bölgesinde. Çok ilginç.

Orada çok çeşitli suçlu tipleriyle karşılaşabiliyorsun. Neyse sizi iş konularıyla daha fazla sıkmak istemem.

Birlikte hafif bir öğlen yemeğine ne dersiniz?"

"Memnuniyetle. Ama sanırım buraya giriyordun?" Corrigan'ın arkasında kalan evi işaret ettim.

Corrigan omuzlarını silkti.

"Önemli değil. Zaten davetsiz misafir olacaktım."

"Kimse yok ki. Yalnızca bir hizmetçi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yalnızca Lady Hesketh-Dubois hakkında biraz bilgi toplamak istiyordum."

"Sanırım ben bunu hizmetçinin yapabileceğinden çok daha iyi yapabilirim. Lady Dubois vaftiz annemdi."

"Gerçekten mi? İşte ben buna şans derim. Yemeğe nereye gidelim? Lowndes meydanında küçük bir yer var. Büyük, ünlü bir yer değil ama deniz ürünleri çorbaları çok özel."

Küçük restorana gidip oturduk. Fransız denizci giysileri içinde solgun yüzlü bir garson buharlar tüten çorba kâsesini masanın üstüne yerleştirdi.

"Muhteşem," dedim çorbanın tadına bakınca. "Evet Corrigan şimdi anlat, bu yaşlı bayanla ilgilenmenin nedeni ne? Neyi öğrenmek istiyorsun? Ve neden?"

"Bu oldukça uzun bir hikâye," dedi dostum. "Önce bana onun nasıl bir yaşlı kadın olduğundan bahseder misin?"

Düşündüm.

"Çok tutucu, eski tip biri. Victoria döneminden kalma. Uzaklarda, pek bilinmeyen bir adanın eski valisinin dul eşiydi. Zengindi ve konfordan hoşlanırdı. Kışları Riviera'ya, Estoril ya da bu gibi yerlere giderdi. Evi korkunç bir yer, Victoria dönemi eşyalar ve aynı döneme ait en çirkin ve gösterişli gümüşlerle tıka basa dolu.

Çocuğu yoktu, çok sevdiği ve özen gösterdiği iki, iyi eğitimli kaniş köpeğiyle birlikte yaşardı. Dik kafalı ve sağlam bir Muhafazakâr Parti taraftarıydı. Nazik, samimi ancak otoriter. Hiçbir şekilde görüşlerinden taviz vermezdi. Başka ne öğrenmek isterdin?"

"Bu konuda pek bir fikrim olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi Corrigan iç çekerek. "Ona şantaj yapılıyor olduğunu düşünebilir miyiz?"

"Şantaj mı?" Şaşkınlık içinde sordum. "Böyle bir şeyi düşünmem bile olanaksız. Bu da ne demek oluyor?"

İşte Peder Gorman'ın ölümüne ilişkin öyküyü ilk o zaman duydum.

Kaşığımı masanın üstüne bırakarak, sordum.

"Şu isim listesi? Yanınızda mı?"

"Orijinali değil. Ama kopyasını aldım. İşte al bak."

Cebinden çıkardığı kâğıdı aldım ve incelemeye başladım.

"Parkinson? Tanıdığım iki Parkinson var. Donanmadan Arthur. Bir de bakanlıklardan birinde çalışan Henry Parkinson. Ormerod... Deniz Kuvvetleri'nde bir Binbaşı Ormerod vardı... Sandford... Sandford'da

okuduğum sırada orada olan eski rektörün adı bu... Harmondsworth? Hayır... Tuckerton..." Bir an için sustum.

"Tuckerton... Sanırım bu Thomasina Tuckerton değildir?"

Corrigan meraklı bakışlarla beni süzüyordu.

"Bildiğim kadarıyla herkes olabilir. Bahsettiğin kim ve ne iş yapıyor?"

"Şu anda hiçbir şey. Bir hafta kadar önce gazetede ölüm ilanını gördüm."

"O zaman bunun pek yararı yok."

Okumayı sürdürdüm.

"Shaw. Tanıdığım bir dişçi Shaw var, sonra Jerome Shaw, A C... barodan... Delafontaine... Bu ismi yakın zamanda duydum ama nerede olduğunu anımsayamıyorum. Corrigan? Bu bir şekilde seninle ilgili olabilir mi?"

"Umarım değildir. Her nedense bu listede isminin bulunmasının insana uğursuzluk getirdiği gibi bir his var içimde."

"Olabilir. Bu listeye ilişkin olarak şantaj olasılığını düşünmenin nedeni ne?"

"Yanlış anımsamıyorsam bu dedektif-müfettiş Lejeune'un öngörüsüydü. En büyük olasılık olarak bu görünüyordu. Tabi başka bin sürü olasılık da var. Bu uyuşturucu satıcılarının, bağımlıların ya da gizli ajanların listesi olabilir, aslına bakılırsa bir sürü şey olabiliri Ancak bir şey kesin: Bu liste ele geçirmek uğruna cinayetin bile göze alınabileceği kadar önemli."

Merakla sordum.

"Bu türden polis araştırmalarına katılmak da işinizin bir parçası mı?"

Başını salladı.

"Aslında öyle olduğunu söyleyemem. Benim iş alanım criminal bazda. Geri plan, eğitim ve kısmen genel sağlık konuları, hepsi bu."

"Peki o zaman bu isim listesine olan özel ilginin nedeni ne?"

"Kahretsin, ama bilmiyorum," dedi Corrigan yavaşça. "Belki de kendi adımı bu listede görmüş olmam, Corriganlar uğruna! Bir Corrigan bir diğer Corrigan'ı kurtarmak çabasında, diyebiliriz."

"Kurtarmak mı? O zaman sen bunu gerçekten bir kurban listesi olarak görüyorsun suçlu, kötü adamlar listesi olarak değil. Ama bana göre bu pekâlâ da başka bir anlam da taşıyabilir."

"Tamamen haklısın. Aslında belki de bu denli pozitif yaklaşmam da aptallık. Bu yalnızca bir his. Belki de bunun bir şekilde Peder Gorman'la bir ilgisi var. Onunla pek fazla karşılaşmadım ama çok iyi bir insandı, herkes tarafından sayılır ve başta cemaati olmak üzere çok sevilirdi. Tanrı'nın gerçek azimli bir savaşçısıydı.

Onun bu listeyi bir ölüm kalım meselesi olarak gördüğünü kafamdan çıkaramıyorum işte..."

"Polis de hiçbir sonuca varamadı mı?"

"Uğraşıyorlar ama çok yavaş ilerliyorlar, bu uzun bir hikâye. Bir orada bir burada inceleme yapıyorlar, ama hepsi birbirinden kopuk bilgiler. Şimdilik ölüm döşeğindeyken rahibi çağırtan kadının aslında nereden gelmiş olduğunu ortaya çıkarmaya çalışıyorlar."

"Kadın kimmiş?"

"Göründüğü kadarıyla bu bir sır değil. Dul. Eşinin bir şekilde at yarışlarıyla ilgisi olabileceğini düşündük ama bu düşüncemiz boş çıktı. Pazar araştırmaları yapan küçük bir ticari kuruluşta çalışıyormuş. Bunda ters bir yan yok. Bu arada firma da tanınan, düzgün bir yer. Onun hakkında pek bilgileri yok. Ülkenin kuzeyinden gelmiş, Lancashire'dan. Onunla ilgili tek şaşırtıcı nokta çok az sayıda kişisel eşyasının olması."

Omuzlarımı silktim.

"Aynı durum düşünebildiğimizden de daha çok sayıda insan için söz konusu olabilir. Bu yalnız bir dünya."

"Haklısın, aynen dediğin gibi."

"Neyse, bu durumda konuyu şahsen ele almaya karar verdin öyle mi?"

"Öyle sayılmaz, yalnızca biraz araştırıyorum, hepsi bu. Hesketh-Dubois pek sık rastlanır bir isim değil.

Düşündüm de eğer bu Lady ile ilgili ilginç bir şey bulup, ortaya çıkarabilirsem..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ancak anlattıklarından bundan bir ipucu çıkarmanın olanaksız olduğunu anlıyorum."

"Vaftiz annem ne bir uyuşturucu satıcısıydı ne de bağımlı," diye belirttim. "Gizli ajan olmadığı da kesin.

Şantaj yapılamayacak kadar sıradan, tekdüze bir yaşamı vardı. Onun adının bulunduğu bir' listenin ne anlam taşıyabileceğine ilişkin en ufak bir fikrim bile yok., Ayrıca mücevherlerini de bankada saklardı, dolayısıyla gasp için uygun bir kişi olduğunu düşünmüyorum."

"Başka Hesketh-Duboislar var mıydı? Oğulları filan?"

"Çocuğu yoktu. sanırım, bir erkek bir de kız yeğeni vardı ama onların da soyadları farklı. Kocası da tek çocuktu."

Corrigan teşekkür ederek ısrarla ona çok yardımcı olduğuma belirtti. Sonra saatine bakıp, neşeyle birinin karnını yarmak için artık gitmesi gerektiğini belirtti. Ayrıldık.

Eve döndüğümde düşünceliydim, kendimi işime veremiyordum. Sonuçta birden karar verip, David Ardingly'yi telefonla aradım.

"David? Ben Mark. Geçen akşam senin yanında gördüğüm kız, Poppy. Diğer adı neydi?"

"Ne o, benim kız arkadaşımı mı ayartmak niyetindesin?"

David çok eğleniyor gibiydi.

"Sende onlardan o kadar çok var ki," diye yanıt verdim aynı şakacı tonda. "Biri eksik olsa fark etmez."

"Senin hep ağırbaşlı olduğunu düşünürdüm, dostum. Onunla düzenli bir ilişkin olduğunu sanıyordum."

"Düzenli." Tam yerine oturan, Hermia'yla olan ilişkimi tanımlamak için ne kadar doğru bir sözcüktü bu! O

zamana dek bunu fark etmemiş olmam ilginçti aslında. Peki ama bu beni neden tedirgin etmişti ki? Hep Hermia ile günün birinde evleneceğimizi düşünmüştüm- Onu tanıdığım herkesten çok seviyordum... Ortak birçok noktamız vardı...

Nedendir bilinmez ama olağanüstü bir şekilde esneme gereksinimi duyuyordum... Geleceğimizi şimdiden görebiliyordum. Hermia ile birlikte önemli tiyatro gösterilerini seyredecektik... bu kesindi. Sanattan müzikten bahsedecektik. Hermia'nın bu anlamda kusursuz bir eş olacağında hiç kuşku yoktu.

Ama hiç neşe, keyif olmayacak diyordu içimden gelen bir ses, bilinçaltımı ortaya çıkarırcasına. Şoktaydım.

"Uyuyor musun?" Bunu soran David'ti.

"Tabi ki hayır. Doğrusunu istersen arkadaşın Poppy çok hoş, tatlı bir kız."

"Doğru. Ama ufak dozlarda tadına bakmakta yarar var, yoksa... Asıl adı Pamela Stirling, Mayfair'deki şu çok iddialı çiçek mağazalarından birinde çalışıyor. Bilirsin işte: Üç kuru dal, yaprakları dışa dönmüş bir lale ve bir benekli defne yaprağı. Fiyat üç paund."

Bana adresi verdi.

"Onu iyi bir yerlere götür ve eğlenmene bak," diye ekledi tamamen dostça, babacan bir tavırla. "Çok rahatlayacaksın. Bu kızın hiçbir konuda bilgisi yok, tamamen boş kafalı. Ona anlattığın her şeye inanır. Bu arada çok erdemli, sakın yanlış umutlara kapılma."

Güldü ve telefonu kapadı.

IV

Çiçekçinin üzerinde Flower Studies Ltd. yazan büyük kapısını çekinerek açtım. O anda bastıran gardenya kokusuyla birlikte neredeyse soluğum kesildi. Açık yeşil önlükleri içinde hemen hepsi Poppy'ye benzeyen çok sayıdaki satıcı kız nedeniyle şaşkına dönmüştüm. Sonunda onu tanıdım. Zorlanarak bir adresi not etmeye çalışıyor, bunda zorlandığını anlaşılıyor, Fortesque Crescent sözcüğünü duraklayarak hecelemeye çalışıyordu.

Beş paundluk bir banknotun üstünü doğru vermek gibi bir diğer zorluğu da başarıyla aşmasının ardından, özgür kaldığı anda yanına gittim.

"Beni tanıdınız mı?" diye girdim söze. "Sizinle geçen akşam karşılaşmıştık, David Ardingly ile birlikte..."

Samimiyetle, "Oh, evet," demesine rağmen, Poppy beni tereddüt dolu gözlerle süzüyordu.

"Size bir şey sormak istiyordum da?" Birden bir huzursuzluk hissetmeye başlamıştım. "Belki de biraz çiçek almam iyi olacak?"

Aynen düğmesine basılmış bir robot gibi Poppy anlatmaya başladı:

"Çok güzel güllerimiz var, bugün geldi."

"Belki üç sarı gül alsam iyi olacak?" Her taraf gül doluydu. "Fiyatları nasıldı?"

"Çook çook ucuz," dedi Poppy yumuşak, çok tatlı bir tonda. "Her biri yalnızca beş şilin."

Başımla onaylayarak altı adet istediğimi belirttim.

"Aralarına bu çok hoş, özel yapraklardan birkaç tane de koyayım mı?"

Bana solmanın son aşamalarında gibi görünen özel yapraklara kuşkuyla baktım. Onların yerine birkaç taze yeşil eğreltiotu yaprağını yeğleyeceğimi belirttim. Bu seçimim hemen o anda Poppy'nin gözündeki seçkinliğimi düşürmüştü.

"Size sormak istediğim bir şey vardı." Poppy beceriksizlikle gülleri ve çok sayıda kuşkonmaz yaprağını demet yapmaya çalışırken asıl konuya giriş yaptım. "Geçen akşam Kır At diye bir şeyden bahsetmiştiniz."

Poppy birden paniğe kapılarak elindeki çiçeklerle yaprakları yere düşürdü.

"Bana bu konuda biraz daha ayrıntı verebilir misiniz?"

Poppy yeniden toparlanmıştı, doğruldu.

"Ne demiştiniz?"

"Size Kır Atı sormuştum."

"Kır At mı? Neyi kastediyordunuz?"

"Geçen akşam siz söylemiştiniz."

"Böyle bir şey yapmadığımdan eminim. Bu sözcüğü hiç duymadım."

"Biri size bundan bahsetmiş olmalı. Bu kimdi?"

Poppy derin bir soluk alıp telaşla yanıt verdi.

"Neden bahsettiğinizi hiç bilmiyorum. Ayrıca müşterilerle sohbet etmemiz de yasak..." Seçtiğim çiçeklerin etrafına bir kâğıt sardı- "Otuz dört şilin, lütfen."

Ona iki paundluk bir banknot uzattım. Aceleyle altı şilini avucuma koyduktan sonra hemen başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti.

Ellerinin titrediğini fark etmiştim.

Yavaşça dışarı çıktım. Biraz ilerledikten sonra yanlış hesap yaptığını fark ettim (kuşkonmaz dalları yedi şilindi). Bana fazla para iade etmişti. Onun

aritmetik konusundaki yeteneksizliği de gerçekten çok özel bir durumdu.

Yeniden saf yüz ifadesi ve büyük mavi gözleri belirdi gözlerimin önünde. Bu mavi gözler bana bir şeyi göstermişlerdi...

Korkuyor, diye mırıldandım kendi kendime. Ölesiye korkuyor... Peki ama neden? Neden?

BÖLÜM 5

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

"Oh, bu ne rahatlık!" dedi Bayan Oliver derin bir soluk alarak. "Her şeyin geçtiğini ve hiçbir şeyin olmadığını bilmek."

Gerçekten de hepimiz kendimizi rahatlamış hissediyorduk. Rhoda'nın düzenlediği panayır da diğer tüm bunun gibi açık hava toplantıları gibi geçmişti. Sabah bozacakmış gibi görünen hava büyük korku ve endişe yaratmıştı. Sandalyeleri açık havaya mı, esas Çadıra mı yoksa büyük samanlığa mı dizsek diye uzun uzun düşünülmüştü. Çay servisi ve gösterilerin yerleri hakkında hararetli tartışmalar yaşanmış ancak hepsi Rhoda'nın ustaca yaklaşımıyla çözümlenmişti. Yine Rhoda'nın konuklara karşı nasıl davranacakları kestirilemediği için eve hapsedilmeleri gereken sevimli, güzel ancak eğitimsiz köpeklerinin periyodik kaçışları da öyle. Kuşkular tamamen giderilmişti. Hoş ancak henüz ünü kuşkulu yıldız adayının toplantının açılış konuşmasını yapmak için kürkler içinde gelmesi ve çok hoş bir şekilde yerine getirdiği bu görevin sonucunda mültecilerin içinde bulundukları kötü duruma ilişkin bazı sözler etmesiyle herkesi

şaşkına çevirmesi dışında tabi. Ne de olsa toplantının düzenlenme amacı kilise kulesinin onarılmasıydı. İçecek satışında sağlanan olağanüstü basan. Para bozmada yaşanan olağan zorluklar. Çay zamanında herkes birlikte büyük çadırda yer kapmak için koşuşturduğunda çıkan karmaşa ve kısa bir süre sonra birden bir şekilde her şeyin düzene girmesi.

Sonuçta Tanrı'ya şükür akşam olmuştu. Ahırda halen yerel danslar devam etmekteydi. Programda büyük bir havai fişek gösterisi ve açık havada şenlik ateşi yakılması da vardı ama evin yorgun düşmüş çalışanları mutfağa çekilmiş, soğuk yemeklerle karınlarını doyuruyorlardı. Her kafadan bir ses çıkıyor, kimse diğerinin dediğini dinlemiyordu. Her şey rahat, konforlu ve huzurluydu. Nihayet özgür bırakıları köpekler de masanın altında kemiklerini kemiriyorlardı.

"Önümüzdeki yıl Çocukları Koruyun panayırında çok daha fazlasını yapmalıyız."

"Bu bana çok olağandışı bir şey gibi görünüyor." Bunu söyleyen çocukların İskoç mürebbiyeleri Miss Macalister idi. "Üç yıl art arda Michael Brent'in saklı hazineyi bulmasına inanamıyorum. Bir yerlerden bilgi aldığı gibi bir kuşkum var."

"Domuzu kazanan Lady Brookbank oldu," dedi Rhoda. "Aslına bakarsanız onu istediğini hiç sanmıyorum ama."

Grup kuzinim Rhoda ve kocası Albay Despard, gür kızıl saçlı, hatta bu yüzden de haklı olarak Ginger (zencefil) olarak adlandırılan genç bir bayan, mürebbiye Miss Macalister, Bayan Oliver, rahip Caleb Dane Caltthrop ve karısından oluşmaktaydı. Rahip hoş, bilgili biriydi; en büyük zevki her söylenilenin Yunan ya da Roma klasiklerinde karşılığını bulmaktı. Her ne kadar bu sıkıcı bir durum olsa da o an için konuşmaların bir sonuca bağlanması gibi bir duruma uygun sayılabilirdi. Rahip hiçbir şekilde üstün Latincesinin taktir edilmesini beklemiyordu; uygun bir karşılık bulmak onun kendi kendini ödüllendirmesiydi.

"Horace'ın da dediği gibi..." derken sevinçle masadakileri süzdü.

Olağan sessizliğin ardından söze giren Ginger oldu.

"Sanırım Bayan Horsefall şampanya çekilişinde bir şeyler yaptı. Şampanyayı kazanan yeğeni oldu."

Şaşırtıcı bir kadın olan Bayan Dane Calthrop berrak gözleriyle düşünceli bir halde Bayan Oliver'e bakıyordu.

Birden sordu.

"Bu panayırda nasıl bir şey olmasını bekliyordunuz?"

"Yani, nasıl açıklayayım, bir cinayet ya da öyle bir şey işte."

Bayan Dane Calthrop şaşırmıştı.

"Neden olsun ki?"

"Bunu ben de bilemiyorum. Aslında çok anlamsız da. Ama bundan önce katıldığım panayırda olmuştu."

"Anlıyorum. Tabi bu da sizi tedirgin etti."

"Hem de çok."

Rahip Latinden Yunana geçti.

Kısa bir sessizliğin ardından Miss Macalister canlı bir kaz için yapıları çekilişin dürüstlüğüne ilişkin tereddütlerini açıkladı.

"'King's Arms'tan ihtiyar Lugg'un çekiliş için on iki düzine bira bağışlaması gerçekten çok hoş bir davranıştı." Bunu söyleyen de Albay Despard'dı.

"King's Arms mı?" diye sordum merakla.

Rhoda hemen, "Buradaki pub," diye açıkladı.

Bayan Oliver'e dönerek, "Buralarda başka bir pub daha yok muydu?" diye sordum. "Sanırım siz adının 'Kır At' olduğunu söylemiştiniz."

Beklediğim şekilde bir tepki alamadım. Bana yönelen yüzlerdeki ifadeler ilgisiz ve şaşkındı.

"Kır At pub değil," diye açıkladı Rhoda. "Özellikle de şimdi hiç değil."

"Eskiden orası hanmış," dedi Despard. "Sanırım on yedinci yüzyılda. Şimdi ise sıradan bir ev yalnızca. Hep oranın adını değiştirmeleri gerektiğini düşünmüşümdür."

"Yoo hayır," diye atıldı Ginger. "Oraya Wayside ya da Fairview gibi isimler vermek çok saçma olurdu. Kır At çok daha hoş, orijinal bir isim, insanda hemen eski, sevimli bir hanı çağrıştırıyor. Ayrıca eski, şık han tabelası da hâlâ duruyor. Çerçeveletip avluya asmışlar."

"Asan kimler?" diye sordum.

"Orası Thyrza Grey'e ait," diye açıkladı Rhoda. "Bilmem onu bugün gördün mü? Kısa gri saçlı zayıf bir kadın."

Despard söze karıştı.

"Kendini doğaüstü konulara kaptırmış biri. İspritizma, trans ve büyü gibi. Gerçi şeytana tapınma filan gibi değil ama yine de öyle bir şeyler işte."

Ginger birden bir kahkaha attı.

"Çok affedersiniz," dedi hemen sonra utanarak. "Bir an için Miss Grey'i Madame de Montespan olarak siyah kadife mihrabın üstünde düşündüm de."

"Ginger!" diye bağırdı Rhoda. "Sayın rahibin önünde..."

"Özür dilerim Bay Dane Calthrop."

"Önemli değil," dedi rahip neşeyle. "Eskiler bunu..." Konuşmasını bir süre daha eski Yunandan bahsederek sürdürdü.

Kısa saygı dolu bir sessizliğin ardından kendimde yeni bir atağa geçme cesaretini buldum.

"Bana hâlâ onların kimler olduğunu söylemedin Rhoda, Miss Grey ve kimler?"

"Ah, onunla birlikte yaşayan bir arkadaşı var. Sybil Stamfordis. Sanırım, medyum olduğuna inanıyor.

Görmelisin onu. Boynu bokböceği şeklinde güya uğurlu sayıları boncuklar ve tespih boncuklarıyla dolu -bazı zamanlarda da sari giyiyor- aslında bunun nedenini hiç anlayamıyorum... hiç Hindistan'da bulunmamış ki..."

"Sonra bir de Bella var," diye söze karıştı Bayan Dane Calthrop. "Aşçıları, ama sanırım aynı zamanda o bir cadı. Little Dunning denilen bir köyden gelmiş. Oradayken cadılık güçleri olmasıyla tanınıyormuş, hatta bu konuda ünlüymüş bile. Bu aileden gelen bir Şey. Annesi de cadıymış."

Sanki günlük sıradan şeylerden bahsediyormuşçasına rahattı.

"Cadıların güçlerine inanıyor gibi konuşuyorsunuz," diye söze karıştım.

"Elbette. Bunun saklanacak, gizemli ya da mistik bir tarafı yok. Bu son derece olağan bir şey, bir gerçek.

Aileden miras kalan bir özellik. Köydeki çocuklara onun kendisini kızdırmamaları öğütlenir, insanlar zaman zaman onun kulübesine peynir ya da bir kavanoz ev yapımı reçel bırakırlar."

Onu şaşkınlıkla süzdüm. Duyduklarıma inanamıyordum. Ciddi görünüyordu.

"Sybil, bize bugün fal bakma konusunda yardımcı oldu," diye söze karıştı Rhoda. "Yeşil çadırdaydı. Sanırım bu konuda oldukça iyi."

"Benim falımda çok iyi bir geleceğim olduğunu gördü," dedi Ginger. "Elimin altında bol para. Denizaşırı ülkelerden gelecek koyu tenli bir yabancı, iki eş ve altı çocuk. Gerçekten çok bonkör."

"Curtis'in kızının çadırdan kıs kıs gülerek çıktığını gördüm,", dedi Rhoda. "Daha sonra da genç kocasına cilve ve naz yapıyordu. Ona yeryüzündeki tek erkeğin kendisi olduğunu düşünmemesini bile söyledi."

"Zavallı Tom," dedi kocası. "Karşılık verdi mi?"

"Oh, evet. Benim geleceğimde neler gördüğünü sana söylemedim tatlım dedi. Belki de hiç hoşuna gitmez, canım, dedi."

"Tom çok doğru yapmış."

"İhtiyar Bayan Parker ise çok keyifsiz hatta öfkeliydi," dedi Ginger gülerek. "'Bütün bunlar saçmalık', diyordu. 'Siz ikiniz, söylenen hiçbir şeye inanmayın.' Ama o anda Bayan Cripps bağırarak söze karıştı. 'Lizzie, sen de benim gibi Miss Stamfordis'in başkalarının göremediği, bilmediği şeyleri gördüğünü ve hatta Miss Grey'in tam olarak insanların öleceği günü bile söyleyebildiğini biliyorsun. Ve bunda hiç yanılmadı da! Hatta bazen bundan dolayı korkuya kapıldığım bile oluyor.' Bunun üzerine Bayan Parker'in yanıtı da şöyle oldu: 'Ah ölüm tamamen başka bir şey. Söz konusu olan Allah verdisi bir yetenek.' Sonra da Bayan Cripps şöyle dedi:

'Her neyse, ben kendi adıma bu üç kadından birini kızdırmayı göze alamam, asla.'"

"İşte bu çok ilginç. Onlarla görüşmek isterdim," dedi Bayan Oliver düşünceli.

"Sizi yarın oraya götürebilirim," diye söze karıştı Albay Despard. "Eski han gerçekten görülmeye değer bir yer. Oranın genel karakterini bozmadan yaşanabilir bir hale getirmeleri gerçekten çok akıllıca oldu."

Rhoda, "Yarın sabah Thyrza'ya telefon ederim," dedi.

Yatağa girdiğimde bir ölçüde şaşkın ve endişeli olduğumu itiraf etmeliyim.

Zihnimde gizemli, karanlık, uğursuz bir kavram olarak canlandırdığım Kır Atın öyle bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Tabi eğer başka bir yerlerde başka bir "Kır At" yoksa? Uyuya kalana kadar bunu düşündüm.

II

Ertesi günün pazar olması insanı gevşeten, rahatlatan bir duyguydu. Bir tür parti sonrası duygusu. Çayırlar üstünde çadırlar ve büyük tente hafif rüzgârın etkisiyle yavaşça çırpınıyor, davet sahibinin adamları tarafından ertesi sabah erken saatlerde toplanmayı bekliyorlardı. Pazartesi sabahı hep birden hasar tespiti yapmaya koyulacak, konulara açıklık getirecektik. O gün içinse Rhoda çok akıllılık yaparak mümkün olduğunca erken oradan ayrılmamızda yarar olacağını kararlaştırmıştı.

Hep beraber kiliseye gittik ve saygıyla Bay Dane Calthrop'un Isaiah'tan (*) alınan ancak dini olmaktan çok İran tarihine ilişkinmiş izlenimi uyandıran vaazını dinledik.

(*) MÖ 8. yüzyılda ulusal yaşamdaki bozulmaya karşı çıkarı İbrani peygamberi. Kehanetlerini içeren bir kitabı vardır.

"Öğlen yemeği için Bay Venables'e davetliyiz," diye açıkladı Rhoda kiliseden çıkışta. "Onu seveceksin, Mark. Gerçekten çok ilginç bir adam. Her yere gitmiş, her şeyi yapmış. Her tür üçkâğıdı biliyor. Priors Court'u üç yıl önce satın aldı. Orayı restore etmek için harcadığı bir servet olmalı. Çocuk felci geçirmiş, ayakları tutmuyor, sürekli tekerlekli sandalyeyle dolaşıyor. Bu onun açısından çok üzücü olmalı, bu korkunç hastalık başına gelene kadar sanırım çok seyahat eden biriydi. Tabi para içinde yüzüyor, daha önce de dediğim gibi evini muhteşem yaptı, her tarafı dökülen, gerçek bir viraneydi orası. Her taraf en muhteşem eşyalarla dolu.

Sanırım şu günlerde müzayedeler onun özel tutkusu."

Priors Court yalnızca birkaç mil uzaklıktaydı. Doğruca oraya gittik, ev sahibimiz bizi büyük antrede tekerlekli sandalyesiyle karşıladı.

"Buraya gelmenize çok sevindim," dedi yüksek bir sesle mutlulukla. "Dünden sonra çok yorgun olmalısınız.

Her şey gerçekten muhteşemdi, bu çok büyük bir başarı Rhoda!"

Bay Venables elli yaşlarında bir adamdı, ince baykuşu andıran bir yüzü ve belirgin bir şekilde öne çıkan bir gaga burnu vardı. Eski moda uçları kıvrık, kolalı yakalı bir gömlek giymişti.

Rhoda tanıştırma görevini üstlendi.

Venables Bayan Oliver'e gülümsedi.

"Dün sizin profesyonel yönünüze tanık olma fırsatım oldu, Bayan Oliver. İmzalı tam altı kitabınızı aldım. Altı muhteşem yılbaşı armağanı. Çok iyi bir yazarsınız Bayan Oliver. Yazmaya devam edin. Sizin romanlarınıza asla doyamayız. Ginger'a bakarak gülümsedi. "Dün neredeyse canlı bir kazın üstümde kalmasına neden oluyordunuz, genç bayan." Sonra bana döndü. "Geçen ay Review'de çıkan makalenizi çok beğendim."

"Panayırımıza katılmanız bizi gerçekten çok mutlu etti, Bay Venables. Gönderdiğiniz o gerçekten çok cömert çekten sonra şahsen de katılacağınızı ummuyordum."

"Ah, bu gibi şeyler çok hoşuma gidiyor. Bunlar İngiliz kırsal yaşamının bir parçası, öyle değil mi? Eve döndüğümde kolumun altında iğrenç bir bez bebek vardı... ve altın renkli türbanı ve boynunda yaklaşık bir ton iğrenç tespihböceği kolyeleriyle gerçekten olağandışı görünen Sybil'in geleceğime ilişkin muhteşem ancak inanılması olanaksız öngörüleri."

"Sevgili sadık Sybil," dedi Albay Despard. "Bugün öğleden sonra Thyrza'ya çaya gideceğiz. Orası gerçekten ilginç, eski bir yer."

"Kır At hanı mı? Oranın han olarak kalmasını dilerdim. Bu eski yapının gizemli, karmaşık ve gerçekten meşum bir geçmişi olmalı. Konu kaçakçılık olamaz, bunun için denizden çok uzak. Belki bir eşkıya sığınağı?

Belki de zengin yolcuların gecelediği ve bir daha da asla görülmedikleri bir yer. Her halükârda oranın şu anda üç yaş-" kız kurusunun hoşlanarak yaşadıkları evleri olması bana çok anlamsız geliyor."

"Ah... onlar hakkında asla böyle düşünmemiştim," diye haykırdı Rhoda. "Belki Sybil Stamfordis, sarileri ve tespihböceği boncuklarıyla ve daima insanların başlarının çevresinde ruhların dolaş, tığını görmesiyle... o gerçekten tuhaf. Aslında Thyrza'nın da korku-veren bir yönü var, öyle değil mi? Düşüncelerinizi okuduğunu hissediyorsunuz. Gerçi kuvvetli önsezileri olduğundan söz etmiyor ama herkes öyle olduğunu söylüyor."

"Üstelik sevgili Bella da kız kurusu olmaktan çok uzak, iki kocayı mezara koymuş bile," diye ekledi Albay Despard.

"Bundan dolayı affınızı dilemek zorundayım," dedi Venables gülerek.

"Komşularının fesat ifadelerine bakılırsa her iki ölüm de oldukça kuşkulu," diye ekledi Despard.

"Söylendiğine göre kocalarından sıkılınca onlara bir bakması hastalanıp ölmelerine yeterli olmuş."

"Elbette, onun köyün cadısı olduğunu unutmuşum."

"Dane Calthrop'un da söylediği gibi."

"Bu cadı gücü ilginç bir şey," dedi Venables düşünceli bir halde. "Tüm dünyada bunun çeşitli varyasyonlarına rastlıyorsunuz, anımsıyorum da bir defasında Batı Afrika'dayken..."

Konu hakkında rahat ve eğlendirici bir şekilde "konuşuyordu. Afrika'daki büyücülerden bahsetti.

Borneo'nun az bilinen büyücülük kültüründen. Sonra da bizlere yemekten sonra birkaç Batı Afrika maskını göstermeye söz verdi.

"Bu evde her şey var," diye belirtti Rhoda gülerek.

"Evet tabi..." Venables omuzlarını silkti. "Eğer siz bir şeye gidemezseniz zorunlu olarak o şeylerin ayağınıza gelmesi gerekiyor."

Sesinde bir an için derin bir hüzün belirdi ve kendini sakat bacaklarına bakmaktan alıkoyamadı.

"Dünyada o kadar çok görmeye değer şey var ki," diye ekledi. "Beni mahvedenin de bu olduğunu düşündüm hep. Öğrenmek, bilmek istediğim o kadar çok şey var ki... ve de görmek! Evet, zamanında çok kötü yaşamadım. Hatta şimdi de... yaşamın teselli veren yönleri var."

"Neden burada?" diye sordu Bayan Oliver birdenbire.

Odadaki herkes sanki aynı trajedinin ezikliğini hissetmişçesine huzursuzdu. Yalnızca Bayan Oliver etkilenmemişti. Soruyordu çünkü öğrenmek istiyordu. Ve açık samimi merakı açık kalplilik atmosferini yeniden canlandırmıştı.

Venables, onu soran bakışlarla süzdü.

"Demek istediğim," diye açıkladı Bayan Oliver. "Neden buraya, bu çevreye gelip yerleştiğinizi anlayamıyorum. Dünyada olup bitenden

böylesine uzak bir köşeye. Yoksa burada çok özel dostlarınız mı var?"

"Hayır, tam aksine. Eğer merakınızı çekiyorsa açıklayayım, burayı seçmemin nedeni hiç dostum olmaması."

Dudaklarında ironik bir gülümseme belirdi. ,

Sakatlık bu adamı ne denli derinden etkilemiş, diye düşündüm. Kısıtsız hareket etme gücünün olmamasından dolayı dünyayı keşfetme özgürlüğünü yitirmiş olmaktan dolayı ruhunun derinliklerinde acı mı çekiyordu? Yoksa değişen koşullara üstün bir itidalle gerçek anlamda ruhsal bir büyüklük göstererek uyum sağlamayı mı başarmıştı?

Venables düşüncelerimi okuyabilmişçesine açıkladı:

"Yazdığınız makalede 'büyüklük' kavramının anlamını tartışıyordunuz. Bu kavramın Doğu ve Batı'daki farklı ele alınış şekillerini inceliyordunuz. Peki ama sizce, bugün biz İngiltere'de bir insandan 'büyük bir adam' diye söz ederken neyi kastediyor olabiliriz?"

"Hiç kuşkusuz zekâ açısından üstünlüğü," dedim. "Ve de elbette erdem açısından."

Yüzüme baktı, gözleri berrak ve pırıl pırıldı.

"Sizce 'Büyük' olarak nitelendirilen kötü insanlar da olamaz mı?"

"Tabi ki vardır," diye bağırdı Rhoda. "Napoleon, Hitler ve daha birçok. Onların hepsi de büyük adamlardı."

"Yaptıklarının sonuçlarına bakarak böyle niteliyoruz," diye ekledi Despard. "Ama eğer kişiler onları şahsen tanıma olanağı bulabilselerdi... hiç sanmam ki etkilensinler."

Ginger öne doğru eğilerek parmaklarını kendi kızıl saç yumağının içine soktu.

"Bu ilginç bir düşünce," dedi. "Bunlar zaten aslında zavallı, ezik, küçük yaratıklar değil mi? Azametli yürüyüşleri, duruşları, yetersiz duyarlılıkları, etraflarındaki dünya yıkılacak olsa bile kendilerine bir şey olmaması konusundaki kararlılıklarıyla?"

"Hayır, hayır," dedi Rhoda hiddetle. "Eğer öyle olsalardı bu sonuçlar ortaya çıkmazdı."

"Bilemiyorum," diye fikrini açıkladı Bayan Oliver. "Sonuçta en aptal çocuk bile koskoca bir evi kolayca ateşe verebilir."

"Haydi, haydi," dedi Venables. "İnsanların bugünlerde kötülük sanki hiç olmayan bir şeymiş gibi davranmalarını kabul edemiyorum. Kötülük vardır. Kötülük güçlüdür. Hatta bazen iyiden bile güçlü. O her yerde, yanı başımızdadır. Görülebilir ve onunla savaşılabilir. Aksi taktirde..." Ellerini iki yana açtı. "Karanlığa gömülürüz."

"Maalesef kitaplarımda konuları şeytana bağlamak durumunda kaldığım da oldu," dedi Bayan Oliver özür dilercesine. "Ona inanmayı kastediyorum. Ama biliyor musunuz ki aslında şeytan bana hep çok aptalca görünmüştür. Toynaklarıyla, kuyruğuyla, filan. Oyununu abartan bir tiyatro oyuncusu gibi hoplamasıyla.

Elbette ki öykülerimde daima gerçek bir suçlu var -ama insanlar doğaüstünden de hoşlanıyor- aslında bunu yapmak da giderek güçleşiyor. İnsanlar onun ne olduğunu bilmedikleri sürece etkili olmasını sağlayabiliyorum -ama bir kez ortaya çıkınca- bir şekilde yetersiz kalıyor. Bir tür etki yitirme, önem kaybetme gibi bir şey bu! Gülünç oluyor. Bunun yerine yolsuzluk yapıp, kaynakları kendi hesabına geçiren bir banka yönetici ya da karısından bıkıp çocuklarının mürebbiyesiyle evlenen bir adamı kullanmak çok daha kolay. Yani bunlar çok daha doğal, neyi kastettiğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Herkesin gülmesi üzerine Bayan Oliver özür dilercesine, "Sanırım düşüncelerimi kötü ifade ettim," dedi.

"Ama ne demek istediğimi anladınız, değil mi?"

Hepimiz anladığımızı belirttik, gerçekten de neyi kastettiğini biliyorduk.

BÖLÜM 6

Mark Easterbrook Anlatıyor

Priors Court'tan ayrıldığımızda saat dördü geçiyordu. Özellikle çok enfes bir öğlen yemeğinden sonra Venables bize evini gezdirdi. Çeşitli varlıklarını göstermekten zevk alıyor olmalıydı, ev eşyalarıyla gerçekten bir hazineydi.

"Para içinde yüzüyor olmalı," dedim sonunda oradan ayrıldığımızda. "O yeşimler -Afrika heykelcikleri-Meissen ve Sevres porselenleri. Böyle bir komşunuz olması büyük şans."

"Bilmez miyiz," diyen Rhoda gülümseyerek ekledi. "Bu çevredekilerin birçoğu iyi, hoş insanlar, ama çoğunlukla sıkıntı veren türde. Bay Venables ise onlarla karşılaştırılınca gerçekten çok farklı, alışılmamış bir insan."

"Parasını nereden kazanmış?" diye sordu Bayan Oliver. "Yoksa başlangıçtan beri zengin bir insan mıymış?"

Despard soğuk, kuru bir tonda günümüzde artık hiç kimsenin böylesine büyük bir servetin miras olduğuyla övünemeyeceğini belirtti- Veraset ve intikal vergileri ve mahkeme giderleri sayesinde bu olanaksızdı.

"Birisi bana," diye ekledi. "Onun yaşama limanda hamallık yaparak başladığını söyledi ama bu inanılır gibi değil. Gençliğinden ya da ailesinden hiç bahsetmiyor..." Bayan Oliver'e döndü. "Tam size göre gizemli bir adam..."

Bayan Oliver insanların kendisine hep istemediği önerilerde bulunduklarını söyleyerek yanıt verdi.

Kır At yarı ahşap bir yapıydı. (Gerçekten de ahşaptan yapılmıştı, göstermelik değil) Köyün merkezinin oldukça dışındaydı. Evin arkasındaki büyük çitli bahçe eve hoş, eski günleri anımsatan bir hava kazandırıyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştım, bunu ifade de ettim.

"Beklediğim kadar tekinsiz bir görüntüsü yok," diye yakındım. "Gizemli bir havada değil."

"İçeri girene dek bekle," dedi Ginger.

Arabadan inip bizi görünce hemen açıları kapıya doğru ilerledik.

Miss Thyrza Grey bizi eşikte karşıladı, tüvit ceket ve etek giymiş zayıf, oldukça erkeksi görünen bir tipti.

Geniş alnından fışkırmışçasına görünen gri saçları, uzun gaga bir burnu ve derin mavi gözleri vardı.

"Nihayet geldiniz," dedi bas tonda samimi bir sesle. "Kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştım."

Tüvit vatkalı omuzların gerisinde loş antrenin gölgeleri arasında beliren bir meraklı yüz dikkatimi çekmişti.

Geniş, oynamak için bir heykeltıraşın stüdyosuna yolu düşmüş bir çocuğun ufak bir çocuk tarafından macundan yapılmışçasına anlamsız, şekilsiz bir yüz.

Aynen ilkel dönem İtalyan ya da Hollanda ressamlarının resimlerin de görebileceğiniz türde bir yüz.

Rhoda bizi tanıştırarak, Bay Venables'in Priors Court malikanesinde öğlen yemeğinde olduğumuzu belirtti.

"Ah," dedi Miss Grey. "Bu her şeyi açıklıyor. Et yemekleri! Bay Venables'in İtalyan aşçısı gerçekten fevkalade! Ve o hazine ev-deki değerli eşyaların tamamı! Ah evet, zavallı dostumuz, onun ger-çekten biraz neşelendirilmeye ihtiyacı var. Haydi içeri girin, buyurun. Biz de küçük evimizle az da olsa gurur duyuyoruz.

On beşinci yüzyıldan kalma yoksa on dört müydü?"

Antre basık ve karanlıktı, dik helezoni bir merdivenden yukarı katlara çıkılıyordu. Duvardaki geniş şöminenin üstüne çerçeveli bir resim asılmıştı. "Eski han tabelası," dedi bakışlarımı fark eden Miss Grey.

"Gerçi bu ışıkta pek bir şey görünmüyor ama yakından bakınca gerçekten bir Kır At."

"Onu seve seve sizin için temizleyebilirim," diye atıldı Ginger. "Size daha önce de söylemiştim. Yalnızca çok kısa bir süre için bana bırakın, sonucu görünce şaşıracaksınız."

"Bu konuda biraz kuşkulu olduğumu itiraf etmeliyim," diyen Miss Grey çekinmeden açıkça ekledi. "Ya onu bozarsanız?"

"Bozmayacağımdan emin olabilirsiniz," dedi Ginger kızgınlıkla. "Bu benim mesleğim." Ve bana dönerek ekledi. "Londra'daki galeriler için çalışıyorum, bu beni çok mutlu eden bir iş."

"Bu modern eski tablo restorasyonu konusuna alışmak biraz zaman alıyor," dedi Thyrza. "Bugünlerde ne zaman National Galerie'ye gitsem boğulacak gibi oluyorum. Tüm resimler deterjan banyosundan henüz çıkmış gibi duruyor."

"Onların karanlık ve kahverengi görünümlü olmalarını istiyor olamazsınız. Çoğunun neyin resmi oldukları bile anlaşılmıyor," diye itiraz eden Ginger yan gözle duvardaki tabloya baktı. "Bunda da temizlenince

ortaya çıkacak bir şeyler vardır belki de. Kim bilir belki atın binicisi bile olabilir."

Resme daha yakından bakmak için duvara yaklaştım. Çok esti ve pis olması dışında hiç kuşkusuz değersiz, sıradan bir resimdi. Tek görülen karanlık, belirsiz bir arka planda belirginleşen açık gri bir at figürüydü.

"Hey Sybil," diye seslendi Miss Thyrza. "Konuklarımız atımızı eleştirip duruyorlar."

Odalardan birinden çıkan Miss Sybil Stamfordis bize yaklaştı.

Uzun boylu, zayıf, yapılı, koyu renk oldukça yağlı saçları olan, balığı andıran ağzı ve sinsice gülümsemesiyle itici bir tipti. Giydiği parlak zümrüt yeşili ipek sari de görünümüne hiçbir katkı yapmıyordu.

Sesi zayıf ve titrekti.

"Sevgili, çok sevgili atımız," dedi gergin bir tonda. "Bu eski han tabelasını gördüğüm anda ona âşık olmuştum. Hatta bizim bu evi almamızda bile bu tabelanın etkili olduğunu düşünüyorum. Değil mi Thyrza?

Neyse, içeri gelsenize, buyurun."

Bizi aldıkları yer küçük ve kare biçiminde bir salondu. Burası zamanında sanırım hanın bar kısmıydı. Şimdi ise kadife- ve Chippendale (*) stilindeki döşemesiyle tam anlamıyla kırsal bölgedeki bir lady'nin oturma odası görünümündeydi. Her tarafta, büyük vazo içinde renkli krizantemler vardı.

(*) 18. yüzyılda yaşamış İngiliz marangozun stilinde yapılmış mobilya.

Daha sonra yazın hiç kuşkusuz muhteşem olan bahçeyi gezdik diler. Geri döndüğümüzde çay sofrası hazırlanmıştı. Gümüş tepsi üzerine sandviç ve ev yapımı kekler konulmuştu. Tam oturduğumuz sırada antrede yüzünü bir an için gördüğüm kadın elinde gümüş bir çaydanlıkla geldi. Düz koyu yeşil bir önlük giymişti. Yakından bakınca yüzündeki bir çocuk tarafından oyun hamurundan yapıldığı izlenimi kayboluyordu.

Yine de bu ruhsuz, geniş basit bir yüzdü ve bana neden daha önce uğursuz göründüğünü anlayamıyordum.

Birden kendi kendime öfkelendim. Bütün bu gevezeliklerin nedeni restore edilmiş bir han ve üç ihtiyar kız kuruşuydu.

"Teşekkürler Bella," dedi Miss Grey nezaketle.

"İstediğiniz her şey tamam mı?" Bu sözcükler yalnızca bir mırıldanmadan ibaretti.

"Evet, teşekkürler."

Bella yeniden kapıya doğru yöneldi. O zamana kadar kimsenin yüzüne bakmamıştı ama tam kapıdan çıkarken başını kaldırdı ve kaçamak bir bakışla beni süzdü. Ne olduğunu tam olarak açıklayamasam da bu bakışlarda beni iliklerime kadar ürperten bir şey vardı. Bir kin vardı bu bakışlarda ve aynı zamanda tedirgin edici, gizemli bir bilgelik. Tuhaf bir şekilde birden kadının kafamdan geçen düşünceleri okuyabildiği izlenimine kapıldım.

Thyrza Grey tepkimin farkına varmıştı.

"Bella insanı çok şaşırtıyor, değil mi Bay Easterbrook," diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Size nasıl baktığını fark ettim."

"Kendisi bu yöreden, değil mi?" Yalnızca nezaket gereği ilgilenmiş gibi görünmeye çalışıyordum.

"Evet... eminim biri size onun köyün cadısı olduğundan bahsetmiştir-"

Sybil Stamfords boncuklarını tıkırdatmaya başlamıştı.

"Haydi itiraf edin Bay... Bay..."

"Easterbrook."

"Easterbrook. Size de burada büyücülük yaptığımızdan bahsettiklerinden eminim. Rahatça söyleyebilirsiniz, bu çevredeki ünümüzü buna borçluyuz..."

"Ve bunda pek haksız da sayılmazlar," diye ekledi Thyrza neşeyle. "Sevgili Sybil'in olağanüstü yetenekleri var."

Sybil mutlulukla iç çekti.

"Her zaman büyü konusu benim için ilginç olmuştur," diye mırıldandı Sybil. "Daha küçük bir çocukken doğaüstü yeteneklerim olduğunu fark etmiştim. Kendiliğinden bir şeyleri yazabiliyordum. Hem de ne yazdığımı bilemeden. Elime kalemi alıp oturuyor ve ondan sonra olanları bilemiyordum. Ve tabi ki olağanüstü hassas olduğumu da belirtmeliyim. Bir defasında bir arkadaşımın evinde çaya davetliyken bayılıp kaldım. O

odada korkunç bir şey olduğunu hissediyordum... Biliyordum bunu! Açıklamasını sonradan öğrendik. Orada bir cinayet işlenmişti, hem de tam

yirmi beş yıl öncesinde. Tam olarak o odada, aynı yerde."

Başını sallayarak, hepimizi mutluluk içinde süzdü.

"Çok ilginç!" dedi Albay Despard nezaketle.

"Bu evde de çok uğursuz olaylar olmuş," dedi Sybil gizemli tor Şekilde. "Ama gerekli önlemleri aldık.

Buradaki esir ruhları özgür bıraktık."

"Bir tür ruh çağırmayla bahar temizliği gibi bir şey mi?" dedim şakayla.

Sybil, beni kötü bakışlarla süzdü.

Rhoda konuyu değiştirmek üzere atıldı.

"Üzerindeki sarinin renkleri ne kadar güzel, Sybil."

Sybil gülümsedi.

"Evet, Hindistan'a gittiğimde almıştım. Orada çok güzel zaman geçirdim. Yogaları ve öğretilerini inceledim.

Ne var ki hepsi çok yapmacık, çok karmaşık olduğu için pek bir yarar sağlayamadım, yeterince doğal ve basit değiller. Bence insan başlangıca, ilkel güçlere yönelmeli. Haiti'ye giden çok az sayıdaki kadınlardan biriyim.

Orada büyünün ilkel, basit kökenlerine inebiliyorsunuz. Tabi ki fazlasıyla abartılı, bir ölçüde kötülüğe yönelmiş ve çarpıtılmış. Ama işin kökeni orada.

"Bana büyük ilgi gösterdiler, özellikle de benden büyük ikiz kardeşlerim olduğunu öğrenince. Bana anlattıklarına göre ikizlerin ardından doğan çocuğun özel güçleri olurmuş. İlginç değil mi? Ölüm dansları muhteşem. Ölümü canlandırışları; kuru kafalar, çaprazlanmış kemikler, mezarcı araç gereçleri, kazma, kürek, baltalarla inanılmaz. Kendileri de o şekilde giyiniyorlar, silindir şapkalar, siyah giysiler...

"Büyük üstad Baron Samedi, Legba da himaye eden Tanrı, engelleri kaldıran Tanrı. Ölümü çağırmak için ölümü gönderiyorsunuz. Çılgın bir fikir, öyle değil mi?"

"Bu da," diye ekleyen Sybil pencerenin kenarındaki bir nesneyi eline aldı. "Bu da benim Assom'um. (*) İçi oyulup kurutulmuş ve tespihböcekleriyle doldurulmuş küçük bir su kabağı. Şu küçük parçaları görüyorsunuz değil mi? Onlar da kurutulmuş yıları belkemiği parçaları."

(*) Haiti'ye özgü bir tür muska.

Nazikçe baktık, ama aslında pek de ilgimizi çekmemişti.

Sybil korku verici oyuncağını heyecanla sallıyordu.

Albay Despard yine, "Çok ilginç," dedi.

"Size daha birçok şey anlatabilirim..."

O anda dikkatim dağıldı. Sybil'in büyücülük, sihir ve kara büyüye ilişkin sözleri kulağıma çalınıyor, ancak hiçbirini algılayamıyordum bile, -Maitre Carrefour, Coa, Guide ailesi-Başımı çevirdiğimde Thyrza Grey'in soru sorarcasına beni süzmekte olduğunu gördüm.

"Bunların hiçbirine inanmıyorsunuz, değil mi?" diye mırıldandı. "Bilin ki yanılıyorsunuz. Her şeyi, batıl inanç ya da korku veya dinsel bağnazlık olarak açıklamanız olanaksız. Dünyamızda basit, temel gerçekler ve temel güçler var. Her zaman varlardı. Ve her zaman da olacaklar."

"Bunun aksini savunacağımı düşünmüyorum," dedim.

"Akıllı bir adamsınız. Gelin, size kütüphanemi göstereyim."

Büyük camlı kapılardan geçip bahçeye çıktık ve evin yan duvarı boyunca ilerledik.

"Eski samanlığı kütüphaneye dönüştürdük," diye açıkladı Miss Grey.

Samanlık ve diğer müştemilat binaları upuzun bir bina halinde yeniden düzenlenmişlerdi. Uzun duvarlardan biri tamamen kitaplarla kaplıydı. Onlara yaklaşıp kitapları incelemeye başladım.

"Burada çok ender bulunur çalışmalar var, Miss Grey. Bu orijinal bir Malleus Maleficorum değil mi? Size gerçek bir hazineye sahip olduğunuzu söyleyebilirim."

"Hazine mi, gerçekten mi?"

"Bu Grimore... bu da çok ender bulunan bir eser." Raflardaki kitapları birbiri ardına indirip inceliyordum.

Thyrza beni izliyordu bakışlarında hiçbir anlam veremediğim bir mutluluk ifadesi vardı.

Sadducismus Triumphatus'u yeniden yerine koyduğum sırada Thyrza, "Bu hazinelerin değerini anlayan birini tanımak çok hoş," dedi. "İnsanların çoğu hiçbir şey anlamıyor, esniyor ya da ağzı açık etrafa bakıyorlar."

"Büyü, sihir, efsun, cadılık konusunda çok şey bildiğiniz anlaşılıyor, Miss Grey, herhalde bu konularda bilmediğiniz çok az şey var. Bu konulara bu

denli büyük ilgi duymanızın nedenlerini sorabilir miyim?"

"Bunu şimdi söylemek çok zor... O kadar uzun zaman oldu ki... ani bir konuya yalnızca meraktan bakarsınız -ve sonra- kendinizi kaptırıp, etkisinden kurtulamazsınız. Bu çok ilginç bir konu! İnsanların inandıkları şeyler... ve bu uğurda yaptıkları en olmayacak şeyler."

Güldüm.

"Bunu duymak rahatlatıcı. Bu sizin okuduklarınızın tamamına körü körüne inanmadığınız anlamı taşıyor."

"Beni zavallı Sybil'e bakarak yargılamamalısınız. Oh evet, ona üstünlük taslayarak baktığınızı gördüm.

Birçok yönlerden aptal bir kadın olabilir. Kara büyüye ve, voodoo'ya, demonolojiye (*) inanır ve hepsini kolayca büyük bir bilinmeyen kavramında harmanlar, ama gücü olduğu gerçek."

(*) Cin ve şeytanların varlığına olan inancı tetkik eden ilim dalı.

"Güç mü?"

"Bunun başka ne şekilde adlandırılabileceğini bilmiyorum... Bu dünyayla bilinmeyen, esrarengiz güçlerin dünyası arasında canlı köprü olabilen insanlar vardır. Sybil onlardan biri işte. Birinci sınıf bir medyum. Hiçbir zaman bunu para için yapmadı. Ama onun yeteneği gerçekten olağanüstü. O, ben ve Bella..."

"Bella mı?"

"Oh evet. Bella'nın da bazı güçleri var. Hepimizin farklı derecelerde gücü var. Takım olarak..."

Birden sustu.

"Büyücülük Limited mi?" diye sorarken şakayla gülümsüyordum.

"Öyle tanımlanabilir."

O anda elimde tuttuğum kitaba bir göz attım.

"Nostradamus ve diğerleri gibi mi?"

"Nostradamus ve diğerleri gibi."

Yavaşça sordum.

"Siz bütün bunlara inanıyorsunuz, değil mi?"

"İnanmıyorum ben. Biliyorum."

Kendinden emin, zafer edasıyla konuşuyordu. Yüzüne baktım.

"Ama nasıl? Ne şekilde? Neden?"

Thyrza Grey elini kitap ciltlerine doğru salladı.

"Bütün bunlar. Bunların hepsi boş laflarla, saçmalıklarla dolu. Kısamla bezenmiş saçmalık dolu dizeler. Ama bu boş inanışları ve önyargıları bir kenara atacak olursanız -kalan öz gerçektir. Yapılan yalnızca onun giydirilip, süslenmesidir ki- insanları etkilemek için bunun yapılması gerekir."

"Sizi anlayabildiğimden emin değilim."

"Aziz dostum, insanlar asırlar boyu büyücülere neden gitmişdir... falcılara... cadılara... büyücü doktorlara?

Yalnızca iki nedenden İnsanların lanetlenmeyi, cehennemde yanmayı bile göze alabilecekleri yalnızca iki şey vardır. Ya aşk iksiri ya da biraz zehir istemek."

"Ah."

"Çok basit, değil mi? Aşk - ve ölüm. Aşk iksirine gelince istediğiniz adamı kazanmak -ya da şeytana tapmak- sevgilinizi elinizde tutmak. Büyücü bunu isteyene tam dolunayda içmesi için bir iksir verir. Şeytanın ya da ruhların isimlerini saydırır. Antre ya da duvarlara resimler çizer. Bütün bunlar göz boyamadır aslında, yalnızca maskeleme. Gerçek yalnızca iksirin içindeki afrodizyaktır."

"Peki ya ölüm?" diye sordum.

"Ölüm mü?" Thyrza'nın gülümsemesinden irkilmiş, huzursuz olmuştum. "Ölüm bu kadar çok mu ilginizi çekiyor?"

"Ölüm kimin ilgisini çekmez ki?" dedim omuz silkerek.

"Kim bilir?" Beni ısrarcı, derin bakışlarla süzdü. İrkildim.

"Ölüm," diye ekledi. "Ölümün müşterisi çok eskilerden beri aşk iksiri isteyenlerden çok daha fazladır.

Abartılmasına rağmen geçmişte bunda ne kadar basit, ilkel yöntemler kullanılmış. Örneğin Borjiyalar ve ünlü gizemli zehirleri. Onlar aslında ne kullanırlardı, biliyor musunuz: Sıradan beyaz arsenik. Arka sokaklardaki tüm kadın katillerin yaptığı gibi. Bugün ölüm konusunda çok yol aldık. Bilim büyünün ufuklarını da geliştirdi."

"Yani izi bulunamayan zehirler mi?" diye sorarken sesim uykuluydu.

"Zehir mi? Bu tamamen vieux jeul!(*) Çocukça bir şey. Şimdi yepyeni ufuklar var."

"Ne gibi?"

"Beyin. Beynin ne olduğu -nasıl işlediği- neler yapabileceği konusundaki bilgilerimiz."

"Lütfen anlatmaya devam edin. Bu çok ilginç."

"Aslında bu prensipte çok eskiden beri bilinen bir şey. İlkel topluluklarda büyücüler bunu yüzyıllardır uygulamaktaydı. Düşmanınızı öldürmenize hiç gerek yok. Tek yapmanız gereken ona ölmesini söylemek."

"Telkin mi? Kurbanınız buna inanmazsa telkinin hiçbir etkisi olmaz."

"Bunun Avrupalılarda etkili olmadığını kastediyorsunuz," diye düzeltti beni. "Bazen oluyor. Ama önemli olan bu değil. Şu anda biz Afrika'nın büyücü-doktorlarından çok daha ileri bir noktadayız. Psikologlar bunun yolunu gösterdiler. Ölmek isteği! Bu istek her insanın içinde var. İşte bunun üzerinde çalışmak gerek! Ölüm isteğinin üstüne gitmek!"

"Bu ilginç bir fikir." Adeta tamamen bilimsel bir merakla konuşuyordum. "İnsanları intihar etmeye ikna etmeyi mi kastediyorsunuz? Konu bu mu?"

"Hâlâ çok gerilerdesiniz. Travmatik hastalıklardan bahsedildiğini duydunuz herhalde."

"Elbette."

(*) Eski oyun.

"Bilinçaltlarında işe dönmek istemedikleri için gerçek hastalık belirtileri gösteren insanlar olduğunu duymuşsunuzdur. Numara değil; semptomlarıyla, ağrılarıyla gerçek hastalık belirtileri. Bu çok zaman doktorları da şaşırtan bir olgu olmuştur."

"Ne kastettiğinizi anlamaya başlıyorum," dedim yavaşça.

"Karşınızdakini yok etmek için onun bilinçaltına güç uygulamalısınız. Herkeste zaten var olan ölüm isteğini kamçılayacak, harekete geçirecek bir güç." Thyrza bunlardan bahsettikçe heyecanı da artıyordu.

"Anlıyorsunuz değil mi? Ölümü arayan bilinçaltının desteğiyle gerçek bir hastalık yaratılabilir. Hasta olmak, ölmek istersiniz -ve böylece- hastalanır, ölürsünüz."

Başını zafer kazanmışçasına gülümseyerek havaya kaldırdı. Ürperiyordum, tüylerim diken diken olmuştu.

Tabi ki bütün bunlar saçmaydı. Bu kadın açıkça delirmişti... Ama yine de...

Thyrza Grey birden güldü.

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Bu çok ilginç, etkileyici bir sav, Miss Grey, modern düşünce şekline de çok uygun olduğunu söyleyebilirim.

Ama herkeste olduğunu söylediğiniz bilinçaltındaki bu ölüm isteğini nasıl uyaracaksınız?"

"Bu da benim sırrım. Bunun yöntemi. Yolları. İlişki kurmadan da bağlantı sağlayabilirsiniz. Kablosuz bağlantıları, radarı, televizyonu düşünsenize. Çok uzaktan etkileşimde, algılamaya ilişkin de neylerde insanların umduğu boyutta ilerleme kaydedilememiş olmasının tek nedeni birinci basit prensibi kavrayamamaları. Bazen bunu bir rastlantı sonucunda keşfedersiniz, ama bir kez nasıl çalıştığını bilirseniz, bunu her zaman yapabilirsiniz.."

"Yani siz bunu yapabiliyor musunuz?"

Hemen yanıt vermedi sonra oradan uzaklaşırken yavaşça yanıt verdi.

"Benden size tüm sırlarımı açıklamamı istememelisiniz, Bay Easterbrook."

Onu bahçe kapısına doğru izledim.

"Bana bütün bunları niçin anlattınız?" diye sordum.

"Kitaplarımın değerini anlıyorsunuz. İnsan bazen... bazen... yani- biriyle konuşmak istiyor. Ayrıca..."

"Evet?"

"Bir fikrim var, Bella da aynı fikirde -sizin- bize ihtiyacınız olabilir."

"Size ihtiyacım mı olabilir?"

"Bella buraya gelmenizin nedeninin bizi bulmak olduğunu düşünüyor. Çok ender yanılır."

"Ama ben sizin deyiminizle sizi 'bulmayı' neden isteyeyim ki?"

"Bunu," dedi Thyrza Grey yumuşak bir sesle. "İşte bunu bilemeyiz, şimdilik."

BÖLÜM 7

Mark Easterhrook Anlatıyor

I

"Nihayet geldiniz! Biz de sizi merak ediyorduk." Rhoda açık kapıdan bahçeye çıktı, diğerleri de arkasındaydı. Etrafına bakındı.

"Seanslarınızı yaptığınız yer burası, değil mi?"

Thyrza Grey neşeyle güldü.

"Doğru biliyorsunuz. Böyle köylerde herkes sizin işinizi sizden bile daha iyi biliyor. Duyduğum kadarıyla büyücülük konusunda muhteşem bir ünümüz var. Yüz yıl önce olsa bizi cadı diye odun alevi üstünde yakar ya da suda boğarlardı. Büyük büyük teyzem ya da büyüklerimden bir ikisi daha cadı olarak yakılmışlar sanırım İrlanda'da olmuş bu! Ne günlermiş."

"Hep sizin İskoç olduğunuzu düşünmüştüm."

"Baba tarafımdan önsezilerimin kaynağı o. Anne tarafından İrlandalıyım. Sybil aramızdaki falcı olan, o Yunan kökenli. Bella ise katıksız İngiliz."

"Tuhaf bir insan kokteyli," dedi Albay Despard gülümseyerek.

Ginger, "Eğlenceli," dedi.

Thyrza, onu ani bir bakışla süzdü.

"Bir bakıma öyle denebilir." Sonra Bayan Oliver'e döndü. "Kitaplarınızdan birinde kara büyüyle işlenen bir cinayetten söz etmelisiniz.

Size bu konuda birçok bilgi verebilirim."

Bayan Oliver gözlerini kırpıştırdı, utanmışa benziyordu.

"Ben yalnızca sıradan, doğal cinayetlerden bahsederim," dedi özür dilercesine.

Ses tonu, "Ben yalnızca basit yemekler yapabilirim," der gibiydi.

"Başka kimseleri ortadan kaldırmak isteyen ve bunu anlaşılmayacak kadar zekice yapmaya çalışanlardan,"

diye ekledi.

"Hepsi bana göre çok fazla zekiler," diyen Albay Despard saatine baktı. "Rhoda, sanırım artık..."

"Oh evet, gitmeliyiz. Düşündüğümden de geç oldu."

Teşekkürler ve karşılıklı vedalaşma sözcüklerinden sonra oradan ayrıldık. Dışarı evin içinden değil, bahçe duvarındaki yan kapıdan çıktık.

Kapının yanındaki telle çevrili kısma bakan Albay Despard, "Ne çok fazla kümes hayvanınız var," dedi.

Ginger, "Tavuklardan nefret ediyorum," dedi. "O kadar itici Şekilde gıdaklıyorlar ki."

"Bunların çoğu ispenç tavuklar." Konuşan Bella'ydı. Arkadaki bir kapıdan çıkmıştı.

"Beyaz ispenç tavukları," dedim.

"Sofra hayvanı mı?" diye sordu Despard.

Bella, "Onlar bizim için çok yararlı," dedi.

Yüzünün geniş şekilsizliğinde ağzı uzun geniş bir yay gibi gerilmişti. Gözlerinde uğursuz, bilgiç bir bakış belirdi.

"Kümes Bella'nın yetki alanında." Thyrza Grey kayıtsızlıkla belirtti.

Yeniden vedalaştık. O sırada Sybil Stamfords de konukların ayrılmasını çabuklaştırmak istercesine ön kapıda göründü.

"Bu kadından hoşlanmadım," dedi Bayan Oliver araba hareket ettikten sonra. "Hem de hiç hoşlanmadım."

Albay Despard hoşgörüyle, "Sevgili Thyrza'yı pek ciddiye almamalısınız," diye belirtti. "Bütün söylediklerinin üzerinizde yaptığı etkiyi görmekten hoşlanıyor, hepsi bu."

"Onu kastetmedim. O vicdansız, her şeyden kişisel çıkarlar sağlamaya hevesli bir kadın. Ama o diğeri gibi tehlikeli değil."

"Bella mı? O biraz tuhaf, gizemli biri, bu konuda sana hak veriyorum."

"Onu da kastetmemiştim. Benim söylediğim Sybil. Çok tuhaf, aptalca bir görünümü var. O sıra sıra tespihböcekleri, boncuklar, sarisindeki drapeler, anlattığı voodoo ve fantastik ruhun beden değiştirme öyküleri. (Neden acaba yeniden diriltilen hiçbir zaman mutfaktaki hizmetçi kızlardan biri ya da yaşlı sadık uşak olmazdı? Bunlar daima Mısırlı Prensesler ya da Babilli cariyelerdi. İnanılmaz bir şey, acaba?) Her şeye rağmen, bu çok aptalca olsa da, içimden bir his onun gerçekten de bir şeyler, gizemli bir şeyler yapabileceğini söylüyor. Her zaman konuları ifade etmekte zorlanıyorum, ama bir şekilde onun kullanılabileceğini düşünüyorum. Kötü birtakım amaçla için bir şekilde kötülüğe alet olabilir, çünkü çok aptal.

Neyi kastettiğimi bilmem anlatabildim mi?" diye tamamladı sözlerini kuşkuyla.

"Hem de çok iyi." Bunu söyleyen Ginger'di. "Haklı olmanız beni asla şaşırtmazdı."

"Gerçekten de şunların seanslarından birine katılsak," dedi Rhoda coşkuyla. "Oldukça eğlenceli olabilirdi."

"Hayır, gidemezsiniz," diye belirtti Albay Despard sert bir tonda. "Bu gibi konulara bulaşmanızı istemiyorum."

Yan şaka bir tartışmaya giriştiler. Bu arada ben kendi düşüncelerime dalmıştım ta ki Bayan Oliver ertesi sabahki trenleri sorana dek.

"Birlikte arabayla dönebiliriz," dedim.

"Trenle dönmemin daha iyi olacağını düşünüyorum..."

"Oh haydi, tereddüt etmeyin. Daha önce de beraber yolculuk yaptık. Biliyorsunuz ben güvenilir bir sürücüyüm."

"Konu bu değil Mark. Yarın bir cenazeye katılmam gerekiyor. Dolayısıyla şehre dönmekte gecikmemem gerekiyor." Göz kırptı. "Cenazelere katılmaktan nefret ederimi"

"Zorunlu mu?"

"Sanırım bu kez gerçekten gitmek zorundayım. Mary Delafontaine çok eski dostumdu ve sanırım o da cenazesine katılmamı isterdi. Yani duygusal, bu gibi şeylere önem veren bir insandı."

"Tabi," diye haykırdım. "Delafontaine... tabi."

Arabadakiler şaşkınlık içinde bana bakıyorlardı.

"Özür dilerim," dedim. "Yalnızca -yani- bir türlü Delafontaine adını nerede duyduğumu anımsayamıyordum da. Sizden duymuştum, değil mi?" Bayan Oliver'e baktım. "Onu ziyaret ettiğinizden Yetmiştiniz, bir klinikteydi o sıralar, değil mi?"

"Öyle mi? Olabilir."

"Ölüm nedeni neydi?"

Bayan Oliver başını salladı.

"Toksik sinir iltihabı. Polineuritis ya da öyle bir şey."

Ginger, beni merakla süzüyordu. Keskin, zeki bakışları vardı.

Arabadan inince birden, "Ben biraz yürüyeceğim," dedim "R kadar çok ve nefis yemek. Öğlen yemeği üstüne de çay. Eritmek için bir şekilde hareket etmeliyim."

Hemen oradakilerden hiçbirine bana eşlik etmeyi önerme fırsatı vermeden oradan ayrıldım. Kendime gelmek ve düşüncelerimi toplamak istiyordum.

Neydi bütün bu olup biten? Konuyu kafamda şekillendirmeye çalıştım. Her şey Poppy'nin "birinden kurtulmak istiyorsan" gitmen gereken yerin Kır At olduğunu belirttiği sıradan, ancak ürkütücü açıklamasıyla başlamamış mıydı?

Bunun ardında Jim Corrigan'la karşılaşmış ve onun Peder Gorman'ın tuhaf ölümüyle bağlantılı "isim listesini" görmüştüm. Bu listede bulunan Hesketh-Dubois ve Tuckerton isimleri bana ister istemez yeniden Luigi'nin kafe-barında geçirdiğim akşamı anımsatmıştı. Listede bana çok yakın bir isim daha vardı; bu Delafontaine ismi. Ondan bahseden Bayan Oliver'di, ziyaret etmesi gereken hasta arkadaşı olarak söz etmişti. Bu hasta arkadaş şimdi ölmüştü.

Bundan sonra şimdi bile tam olarak anlayamadığım bir nedenle Poppy'nin çalıştığı çiçekçi dükkânına gitmiştim. Poppy, Kır At konusunda bilgisi olduğunu kesinlikle reddetmişti. Daha da tuhafı korkuya kapılmıştı.

Bugün ise Thyrza Grey.

At adlı evde oturanlarla bu liste tamamen farklı şeylerdi, , hiçbir bağlantı yoktu. Peki ama o zaman bana neden aralarında bir ilişki varmış gibi geliyordu?

Onların arasında bir bağlantı olabileceği sonucunu nereden çıkarıyordum?

Bayan Delafontaine Londra'da yaşıyordu. Thomasina Tuckerin'nin evi ise Surrey dolaylarında bir yerlerde olmalıydı. Listedekilerden hiçbirinin Much Deeping'teki bu küçük köyle bir bağlantısı yoktu. Tabi eğer...

Tam o sırada King's Arms'a yaklaşıyordum. King's Arms düzgün görünümü, henüz boyandığı belli olan öğlen akşam yemekleri ve çay servisi yapıldığını gösteren tabelasıyla gerçek bir otel-bardı. Kapıyı itip içeri girdim. Henüz açılmamış olan bar solumda kalıyordu, sağımda ise sigara kokan ayaküstü yemek yenilen bir kısım vardı. Merdivenlerin başındaki üstünde Ofis yazan camlı bir pencere vardı. Ofis camlı bir pencere ve onu kapatan basılı bir karttan oluşmaktaydı: ZİLE BASIN. Günün o saatinde mekânın tamamı ıssızdı. Ofis penceresinin yanındaki tezgâhta ziyaretçiler için bir kayıt defteri duruyordu. Defteri açıp sayfalara göz gezdirdim. Pek fazla kayıt yoktu. Pek fazla giriş olmamıştı. Yaklaşık bir hafta içinde beş ya da altı giriş olmuştu, çoğu da yalnızca bir gece için. İsimlere dikkat ederek diğer sayfalara da bir göz attım.

Defteri kapamam pek uzun sürmedi. Hâlâ görünürde hiç kimse yoktu. Şu aşamada zaten kimseye soracak sorum yoktu. Yeniden "'Şan, akşamın serin nemli ilk saatlerine çıktım.

Son bir yıl içinde Sandford ve Parkinson adlı iki kişinin ayrı ayrı King's Arms'ta kalmış olmaları bir rastlantı mıydı? Her iki isim de Corrigan'ın listesinde vardı. Gerçi her ikisi de ender rastlanır isimler sayılmazlardı. Ama bir başka isim daha dikkatimi çekmişti Martin Digby. Eğer bu Martin Digby benim bildiğim kişiyse, bu bizim Min teyzenin yeğeni olmalıydı, yani Lady Hesketh-Dubois'in. Böylece nereye gittiğimi bilemeden yürümeyi sürdürdüm. Birisiyle konuşmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Jim Corrigan'la. Ya da David Ardingly ile. Ya da ölçülü, soğukkanlı Hermia'yla. Karmakarışık düşünceler içindeydim ve yalnız olmak istemiyordum. Kısacası tek isteğim beni bu düşüncelerden kurtaracak biriyle birlikte olmaktı.

Çamurlu kır yollarında yarım saat kadar daha yürüdükten sonra papazın evinin bahçe kapısından içeri girdim. Bakımsız köhne patikadan yürüyerek

eve vardım ve ön kapının yanındaki paslı zilin ipini çektim.

II

"Çalmaz," diyen Bayan Dane Calthrop birden hiç teklenmedik anda ortaya çıkan bir peri gibi kapıda belirdi.

Ben de bunu tahmin etmiştim zaten.

"İki kez onardılar," dedi Bayan Dane Calthrop. "Ama bir türlü dayanmıyor işte. Tabi bu durumda benim sürekli tetikte olmam gerekiyor. Önemli bir durum olması ihtimaline karşı? Sizin durumunuz da acildi, öyle değil mi?"

"Evet- yani... evet, önemli, yani benim için demek istiyorum."

"Ben de bunu kastetmiştim, aynen..." Beni ciddiyetle süzdüğünü görüyorum, önemli olduğu anlaşılıyor.

Kiminle görüşmek istiyordunuz? Rahiple mi?"

"Ben... ben emin değilim..."

Gerçekten de rahibi görmeye gelmiştim, ama şimdi hiç beklenmedik bir şekilde bunda kuşkuluydum.

Nedenini ise bilemiyordum. Bunu bana açıklayan da yine Bayan Dane Calthrop oldu.

"Kocam çok iyi bir insan," dedi. "Rahip olmanın ötesinde, demek istiyorum. Bu da bazen durumları iyice güçleştiriyor. Biliyor musunuz, iyi insanlar kötülükleri anlamakta zorlanıyorlar." Susup, bir an sonra becerikli, işbilir bir insan tavrıyla ekledi. "Sanırım benimle konuşmanız daha iyi olacak."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Size düşen kötülükle uğraşmak mı?" "Öyle gibi. Böyle köylerde tüm olup biteni yani işlenen günahları bilmek önemlidir."

"Günah sizin kocanızın görev kapsamında değil mi? Yani resmi görevini kastediyorum."

"Konu günahların bağışlanmasıysa öyle," diye düzeltti söylediklerimi. "Günah çıkarmayı ancak o yapabilir.

Ben yapamam. Ama ben de... Bayan Dane Calthrop neşeli bir sevecenlikle ekledi. "Köydeki günahları öğrenip düzenleyerek ona yardımcı olurum. Eğer bir günahı zamanında haber alırsanız başkalarının da zarara uğramasını önleyebilirsiniz. Yoksa o insanlara kimse yardımcı olamaz. Yani n yardımcı olamam, demek istiyorum. Yalnızca Tanrı pişmanlık yanı bağışlayabilir, biliyorsunuz ya da belki bilmiyorsunuzdur. Günümüzde birçok insan bunu bilmiyor da."

"Sizin bu konudaki uzman bilgilerinizle yarışamam," dedim "Ama benim isteğim de insanların incinmesini önlemek."

Beni bir an için süzdü.

"Öyle mi? O zaman içeri gelin, rahat bir yere oturalım."

Rahip evinin oturma odası geniş ve eşyalarıysa eskiydi. Victorian stili büyük möblelerin iyice kararttığı odanın loşluğu tuhaf bir şekilde insanı hiç huzursuz etmiyordu. Aksine bu loşluk insana dinginlik bile veriyordu. Büyük, eski mobilyalar yıllar boyu onlarda huzur bulmuş insanların izlerini taşıyorlardı. Şöminenin üstündeki şişman saatin tıkırtısında bile insana rahatlık veren bir düzen vardı. Burası her zaman hiçbir kısıtlamayla karşılaşmadan konuşabileceğiniz, ne isterseniz söyleyebileceğiniz, dışarıdaki aydınlık günün sorunlarından kurtulabileceğiniz bir yerdi.

Burada anne olacaklarını öğrenen koca gözlü köylü genç kızları gözyaşları içinde en özel sırlarını Bayan Dane Calthrop'a açtıklarını ve onları rahatlatacak karşılığı, her ne kadar dinsel inançlara uygun düşmese de, uygun çözüm önerilerini aldıklarını hissediyordum. Burada öfkeli akrabalar ailelerine duydukları tüm kızgınlıkları dile getirip rahatlamış, anneler oğulları Bob'un aslında kötü bir çocuk olmadığını, yalnızca aşırı haylaz olduğunu ve onu uzakta uygun bir okula göndermenin de saçmalık olacağını anlatmışlardı. Kan kocalar en özel evlilik sırlarını açığa dökmüşlerdi.

Ve burada ben, Mark Easterbrook, bilim adamı, yazar ve dünya adamı olan ben, bu kır saçlı, güzel gözlü kadına beynimdeki karmaşayı anlatmaya hazırdım. Neden? İşte bunu bilemiyordum. Önemli olan bunun için doğru kişiyi bulmuş olduğumdan emindim.

"Biraz önce Thyrza Greylerde çaydaydık," diye başladım sözlerime.

Bayan Dane Calthrop'a bir şey açıklamak asla güç değildi. Ağzınızdan çıkanı hemen algılıyordu.

"Anlıyorum. Sizi tedirgin eden bu mu? O üçünün insanın kafasını biraz allak bullak ettikleri konusunda size hak veriyorum. Hatta ben de bazen tereddüde düşüyorum... öylesine fazla övünüyorlar ki. Ancak kural olarak, deneyimlerimin bana gösterdiği kadarıyla gerçek kötü övünmez. Tam aksine kötülükleri konusunda sessizliğe bürünürler. Ancak günahlarının boyutu büyük olmayanlar bundan bahsetmek isterler. Gerçek günah sefil, rezil, aşağılık, aşağılayıcı bir şeydir. Buna önemli ve görkemli bir hava kazandırmak çok gereklidir. Bu da ancak suskunlukla gerçekleşir. Köylerdeki cadılar ise genellikle aptal, hasta ruhlu kadınlardır; insanları korkutup bu yoldan hiç karşılığında bir şeyler elde etmekten hoşlanırlar. Tabi aslında bunu yapmak da korkunç derecede kolay. Bayan Brown'un tavukları mı öldü, tek yapman gereken bilgiç bir tavırla başını sallayıp, gizemli bir şekilde, "Ah, oğlu Billy geçen hafta salı günü kedimin kuyruğu çekmişti,"

diye homurdanmaktır. Bella Webb de bu türden bir cadı olabilir. Tabi çok farklı olması da mümkün... gerçek bir gücü de olabilir... eski dönemlerden kalma, daha çok kırsal alanda zaman zaman ortaya çıkan bir yetenek. Bu çok ürkütücü bir durumdur aslında, çünkü bu gerçek anlamda kötülük amaçlıdır, yalnızca çevreyi etkilemeye çalışmaktan çok farklıdır. Sybil şimdiye dek rastladığım en aptal kadınlardan biri -ama gerçek bir medyum- ama medyum olmak her neyse! Thyrza'ya gelince... bilemiyorum... e neler söyledi? Sanırım sizi böylesine perişan eden onun söyledi bir şey oldu?"

"Siz çok deneyimli bir insansınız, Bayan Dane Calthrop. Bildiklerinize ve yaşadıklarınıza dayanarak bana, bir insanın başka bir insanı uzaktan, elle tutulabilir hiçbir bağlantısı olmadan mahvetti sinin olası olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Bayan Dane Calthrop'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Mahvetmek sözcüğünüzü, öldürmek olarak algılayabiliriz değil mi? Fiziksel olarak öldürmek."

"Evet."

"Bunun olanaksız olduğunu açıkça söyleyebilirim," dedi Bayan Calthrop kendinden emin bir tavırla.

Rahat bir soluk aldım. "Demek öyle!"

"Tabi yanılıyor da olabilirim," diye ekledi Bayan Dane Calthrop. "Babam insanların uçakla yolculuk yapabilecekleri konusuna olanaksız derdi, büyük büyükbabam içinse sanırım tren bile düşünülemeyecek kadar olanaksızdı. Bugün için her ikisi de olanaklı. Thyrza ne yapıyormuş, ölüm ışını gibi bir şeyi mi harekete geçiriyormuş? Yoksa yere pentagramlar çizip dua mı ediyormuş?"

Gülümsedim.

"Olayları gerçekte oldukları gibi görmemi sağlıyorsunuz," dedim. "Sanırım bu kadının beni ipnotize etmesine fırsat verdim."

"Yoo hayır," dedi Bayan Dane Calthrop. "Hiç sanmıyorum. Bunun olması olanaksız. Siz etki altında kalacak biri değilsiniz. Başka bir şey olmalı bunun altında. Daha önce olan bir şey. Bütün bunlardan önce olan bir şey etkilemiş olmalı sizi."

"Tamamen haklısınız." Ona elimden geldiğince kısa ve öz olarak, basit bir şekilde Peder Gorman'ın öldürülmesini ve gece kulubünde Kır At'tan bahsedildiğini anlattım. Daha sonra da cebimdeki P0lTjgan'ın gösterdiği kâğıttan kopya ettiğim isim listesini çıkararak gösterdim.

Bayan Dane Calthrop kaşlarını çatarak, ciddiyetle listeyi inceledi-

"Anlıyorum," dedi. "Peki bu insanlar kim? Ortak özellikleri ne?"

"Emin değiliz. Şantaj olabilir ya da uyuşturucu."

"Saçma," dedi Bayan Calthrop kararlılıkla. "Sizi endişelendiren bu olamaz. Esas aklınızdan geçen bunların hepsinin ölmüş olabileceği?"

Derin bir iç çektim.

"Evet," dedim. "Öyle olduğunu sanıyorum. Ancak böyle olduğundan emin olduğumu da söyleyemem.

Üçünün öldüğünü biliyoruz. Minnie Hesketh-Dubois, Thomasina Tuckerton, Mary Delafontaine. Görünürde her üçü de yataklarında, doğal nedenlerle, ecelleriyle öldüler. Thyrza Grey'in de iddia ettiği bu, bunun gerçekleştirilebileceği."

"Onun bunun olmasını sağladığını söylediğini mi kastediyorsunuz?"

"Hayır, hayır. Belirli bir insandan söz etmiyordu. Bunun bilimsel anlamda olası olduğundan söz ediyordu."

"Açıkçası bu tamamen saçmalıktan öte bir şey değil," dedi Bayan Dane Calthrop düşünceli bir halde.

"Biliyorum. Eğer Kır At sözcüğünden aynı kuşku uyandıracak akilde bahsedildiğini Londra'da duymamış olsaydım ben de gülüp 8eÇer, umursamazdım bile."

"Evet," dedi Bayan Calthrop dalgınlıkla. "Kır At. Bunun üzerinde düşünmek gerek."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından başını salladı.

"Kötü," dedi. "Çok kötü. Bunun ardında her ne varsa, hemen durdurulması gerek. Bunu biliyorsunuz."

"Evet öyle... Ama ne yapılabilir ki?"

"Sizin yapmanız gereken de bu, ne yapılabileceğini bulmak Kaybedecek zamanımız yok." Bayan Dane Calthrop ayağa kalktı birden sakinliği geçmiş, kasırgaya dönüşmüştü. "Harekete geçmeniz gerekiyor, hem de hemen." Düşündü. "Size yardımcı olacak bir arkadaşınız var mı?"

Düşündüm. Jim Corrigan? Çok az zamanı olan çok meşgul biriydi, ayrıca zaten elinden geleni yapıyordu.

David Ardingly - David söyleyeceklerimin tek kelimesine bile inanır mıydı ki? Peki Hermia? Evet, Hermia olabilirdi. Pırıl pırıl bir beyin, kusursuz bir muhakeme. Yardımcı olmayı kabul ederse olağanüstü bir destek, hiç tartışmasız bir güç olacaktı. Ayrıca zaten o ve ben... cümlemi tamamlayamadım. Hermia kız arkadaşımdı... Hermia doğru insandı.

"Sanırım aklınıza gelen biri var? Çok iyi."

Bayan Dane Calthrop uyanık, becerikli bir İş kadını havasındaydı.

"Ben de bu Üç Cadı'yı gözaltında tutmaya çalışacağım. Yine de içimden bir ses -bir şekilde- onların bu sorunun gerçek yanıtı olmadıklarını söylüyor. Bu Stamfortis denilen kadının piramitlerden çıkan tabletlerde bulunan Eski Mısır'ın gizemi ve kehanetlerine ilişkin bilinmeyenleri abartarak anlatması gibi bir şey. Tüm söyledikleri tam anlamıyla safsata ama piramitler, tabletler ve tapınakların gizemlerinin olduğu da bir gerçek.

Sanırım Thyrza Grey de bir şeyler fark etti, bir konuda bir şeyler öğrendi ya da bir şeylerde bahsedildiğini duydu ve bir karmaşıklık, bir gizem perdesi yaratarak bu bulduğundan kendi önemini ve büyücülük güçlerini övmek :cin yararlanmak istedi. İnsanlar her nedense günahtan gurur

duyuyorlar. İyi olan insanların bunla asla övünmeye kalkışmamaları ne tuhaf değil mi? Sanırım bunun nedeni biraz da dinsel erdem eğiti-mi.

Hatta bu kişiler iyi olduklarının farkında bile değiller."

Bir an için sustuktan sonra ekledi.

"Gerçek anlamda gereksinimimiz olan tek şey bir bağlantı. Bu isimlerden biriyle Kır At arasında bir ilişki.

Şöyle elle tutulabilir bir ilişki."

BÖLÜM 8

Dedektif-Müfettiş Lejeune dışarıda koridorda çok iyi tanıdığı "Father O'Flynn" melodisinin ıslıkla çalındığını duydu ve Corrigan içeri girdiğinde başım kaldırarak baktı.

"Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm," dedi Corrigan. "Ama Jaguar'ın sürücüsünün kanında alkolün izi bile yok... P. C. Ellis'in onun soluğunda hissettiği koku ya Ellis'in kuruntusu ya da kötü nefes kokusu olmalı."

Ancak Lejeune o anda günlük motorlu araç kazalarıyla ilgilenmiyordu.

"Gelip şuna bir göz atsana," dedi.

Corrigan kendisine uzatılan mektubu aldı. Ufak, eğik özenli bir el yazısıyla yazılmıştı. Mektubun başlığında Everest, Glendower Close, yazılıyordu.

Değerli Müfettiş Lejeune,

Benden Peder Gorman'in öldürüldüğü gece onu izleye" adamı yeniden gördüğüm taktirde hemen size bildirmemi istediğinizi anımsarsınız sanırım. Eczanemin çevresindeki her yere iyice bakındım ama onun izine bile rastlayamadım.

Ancak dün, buradan yaklaşık yirmi mil ötedeki bir köyle kilise panayırına katıldım. Panayırın bana ilginç gelmesinin nedeni ünlü dedektif romanları yazarı Bayan Oliver'in orada kitaplarını imzalayacak olmasıydı.

Dedektif romanları okumaktan çok hoşlanan biri olarak söz konusu yazarı orada görecek olmaktan heyecan duyuyordum.

Ancak orada Peder Gorman'in öldürüldüğü gece eczanemin önünden geçen, size tanımladığım kişiyi görmem gerçekten büyük sürprizdi. Sanırım o günden sonra bir kaza geçirmiş olmalı ki tekerlekli sandalye ile dolaşıyor. Etrafta belli etmeden onun kim olabileceğine ilişkin bir inceleme yaptım ve o yörede oturan Venables adında biri olduğunu öğrendim. Malikânesinin adı Priors Court, Much Deeping köyünde. Çevrede hatırı sayılır bir servetin sahibi olduğu söyleniyor.

Bu ayrıntılarla size yardımcı olabildiğimi umuyorum.

Saygılarımla

Zachariah Osborne.

'Evet, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Lejeune.

'Pek inanılır gibi görünmüyor," diyen Corrigan başını salladı.

'Yüzeysel bakıldığında öyle. Ama ben o kadar emin değilim..

"Bu Osborne denilen ki o akşamki cinayet günü olduğu kadar sisli bir akşamda birinin yüzünü bu kadar net olarak görmüş olamaz. Sanırım bu rastlantısal bir benzetmeden öte bir şey değil. İnanlar nasıldır bilirsiniz. Ülkenin dört bir tarafından kayıp birini gördüklerine dair telefonlar gelir ve on çağrıdan dokuzu basılmış resimlerle olduğu halde en ufak bir benzerlik bile göstermemektedir."

"Osborne öyle biri değil," dedi Lejeune.

"Nasıl biri?"

"Saygın, zarif, eski türde, küçük bir eczacı, ama iyi bir insan gözlemci, özellikle de insanlar konusunda. En büyük düşü dükkânından arsenik alıp kocasını zehirleyen bir kadın katili mahkemede tanık olarak teşhis etmek."

Corrigan güldü.

"Bu durumda bunun tamamen bir hüsnükuruntu örneği olduğu kesin."

"Belki."

Corrigan meslektaşını kuşkuyla süzdü.

"Bundan bir şey çıkabileceğini mi düşünüyorsunuz? Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Her halükârda Much Deeping, Priors Court malikânesinde oturan Bay Venables'le ilgili gizli bir araştırma yapıp, bilgi toplamamızın bir zararı olmayacaktır."

BÖLÜM 9

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Hermia, "Bu ülkede ne ilginç şeyler oluyor," derken gülüyordu.

Yemeği henüz bitirmiştik. Önümüzde sıcak kahvelerimiz duruyordu.

Ona baktım. Bunlar ondan beklediğim sözcükler değildi. Son bir saatin en aşağı çeyrek saatini ona öykümü anlatmakla geçirmiştim. İlgiyle ve merakla dinlemişti tüm anlattıklarımı. Ancak tepkisi hiç de beklediğim gibi olmadı. Ses tonu gerçi hoşgörülü ve anlayışlıydı, ama ne şaşırmış ne de heyecanlanmıştı.

"Şehir yaşamının canlı, heyecanlı, kırsal yaşamın ise tekdüze ve sıkıcı olduğunu söyleyenler aslında hiçbir şeyin farkında değiller," diye ekledi. "Son cadılar neredeyse unutulmaya yüz tutmuş köylere yerleşmeye başlamış, çapkın genç adamların malikânelerinde Şeytana tapma törenleri yapılıyor. Tenha, uzak köşelerde hâlâ batıl inançlar hüküm sürüyor. Ortaçağdan kalma kız kuruları sahte kolyelerini, küpelerini, boncuklarını takıp seanslar düzenliyor]ar kara kâğıtlar üzerine korkunç büyüler, muskalar

yazılıyor. İnsan istese bu konuda çok ilginç bir seri yazı hazırlayabilir. Niçin bunu kaleme almayı denemiyorsun?"

"Sana anlattıklarımı tam olarak anlayamadığını düşünüyorum Hermia."

"Anladım, Mark. Son derece ilginç. Adeta tarihten bir yaprak ortaçağın unutulmuş bilgilerinin bir uzantısı."

"Bu konuyla tarihsel açıdan ilgilenmiyorum," diye çıkıştım kızgınlıkla. "Beni ilgilendiren gerçek olaylar.

Kâğıdın üzerindeki gerçek isimlerden oluşan bir liste. Bu kişilerden bazılarının başına gelenleri biliyorum.

Diğerlerinin başına neler geldiğini ya da geleceğini öğrenmek istiyorum."

"Nedense bana kendini bir hayale kaptırmışsın gibi geliyor."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Öyle düşünmüyorum. Bence gerçek bir tehlike söz konusu. Hem böyle düşünen yalnızca ben de değilim. Rahibin kansı da benimle aynı fikirde."

"Ah, rahibin karısı." Hermia'nın ses tonu aşağılayıcıydı.

"Hayır, bu öyle sıradan bir 'rahip karısı' değil. Çok farklı, ender rastlanır bir kadın. Tüm bunlar gerçek Hermia."

Hermia omuzlarını silkti.

"Belki."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bana sorarsan hayal gücün seninle bir oyun oynuyor, Mark. O ortaçağdan kalma cadıların da bu konulara kendilerini gerçekten inandırmış olduklarından eminim. Hiç kuşkusuz üçü de ihtiyar, iğrenç, tiksindirici yaratıklar."

"Ama uğursuz, kötü kişiler değil, öyle mi?"

"Gerçekten Mark, kime ne zararları olabilir ki?"

Bir an için sustum. Düşüncelerim karanlıkla aydınlık arasında . fiyordu. Kır At'ın karanlığına karşın Hermia'nın sunduğu ışık. Her gün yaşanan iyi duyarlı ışık duyuna özenle yerleştirilen elektrik ampulünün aydınlattığı karanlık köşeler. Ne burada -ne herhangi bir yerde- bir odada her zaman bulabileceğiniz günlük, sıradan objelerden biri. Ama şimdi -ama şimdi- Hermia'nın ışığı, her ne kadar nesneleri açıkça görülüyor kılıyorduysa da bu sonuçta suni bir ışıktı-

Zihnimdeki karmaşa duruldu; yavaş ama metanetle ve dirençle...

"Ben bunu incelemeyi bırakmayacağım, Hermia. Neler olup bittiğini ortaya çıkarmaya çalışacağım."

"Sana hak veriyorum. Hatta bence bunu yapmalısın da. Çok ilginç olabilir. Hatta oldukça eğlenceli de olabilir."

"Bu eğlence değil!" dedim sertçe. Ve ekledim. "Senden bana bu konuda yardımcı olmanı istiyordum."

"Yardım mı? Nasıl?"

"Bunu araştırırken senin yardımına ihtiyacım var. Bütün bunların ne anlama geldiğini ortaya çıkarmakta."

"Ama Mark, şu anda çok meşgul olduğumu biliyorsun. Journal için bir yazı dizisi hazırlıyorum. Sonra şu Bizans konusu. İki öğrencime de söz verdim..."

Hermia gerekçelerini sıralamayı sürdürüyordu -tamamen haklıydı da- ama ben onu dinlemiyordum.

"Anlıyorum," dedim. "İşin başından aşkın."

"Çok doğru." Hermia ısrar etmediğim için rahatlamışa benziyordu. Bana bakarak gülümsedi. Yine bakışlarında o aynı hoşgörüyü fark ettim. Çocuğunun yeni oyuncağına gösterdiği aşırı ilgiyi anlayışla karşılayan annenin hoşgörüsünü.

Lanet olsun, ben ufak bir çocuk değildim. Benim aradığım bana şefkatle yanaşacak bir anne de değildi; özellikle de böyle biran-ne. Kendi annem hoş, zarif, narin bir hanımdı; herkese, özellikle de oğluna daima anlayışla yanaşır ve herkes onu severdi.

Hermia'yı masanın karşısından tarafsız bakışlarla süzdüm.

Ne kadar çekici, ne kadar olgun, ne kadar bilgili ve ne kadar eğitimli bir kadın! Ama -bu neye yarardı ki?

Öyle ya- bu denli durgun, duygusuz olduktan sonra?

II

Ertesi sabah Jim Corrigan'la bağlantı sağlamaya çalıştım ama boşunaydı. Dolayısıyla akşam altıyla yedi arasında evde olacağıma, fırsat bulur da gelirse birlikte bir içki alabileceğimize ilişkin mesaj bıraktım. Çok meşgul bir insan olduğunu biliyordum, böyle bir kısa, son dakika mesajına olumlu yanıt verebileceğini hiç sanmıyordum ama tam yediye on kala bir içki almaya geldi. Onun viskisini hazırladığım sırada o da odada dolanıp, kitaplarını ve tablolarımı inceledi. Sonuçta baskı altında, çok yoğun çalışan bir adli tabip olacağı yerde Moğol imparatoru olmayı yeğleyeceğini belirtti.

"Yine de," dedi koltuğa otururken, "Onların da başı kadınlar yüzünden hiç beladan kurtulmazmış. Hiç değilse benim böyle bir derdim yok, bundan kurtuldum," diye ekledi daha sonra kendini avutmak istercesine.

"O zaman evli değilsin, öyle mi?"

"Neyse ki öyle. Sen de bekârsın, değil mi? Evinin huzurlu dağınıklığından da anlaşılıyor bu. Eğer bir kadın olsa her tarafı kusursuz denecek kadar düzenli hale getirirdi."

Ona kadınlar konusunda onun kadar önyargılı olmadığımı belirttim.

İçkimi alıp hemen karşısındaki koltuğa yerleştim ve hemen söze girdim.

"Seni niçin böyle apar topar çağırdığımı sanırım merak etmiş-sindir. Son buluşmamızda konuştuğumuz konuya ilişkin bazı gelişmeler beni buna mecbur etti."

"Konu neydi? Ah, evet. Peder Gorman olayı."

"Evet. Ama önce, Kır At terimi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Kır Ar mı... Kır At. Hayır, sanmıyorum, neden?"

"Bana gösterdiğin isimler listesiyle bu terim arasında bir ilişki olduğunu düşünüyorum -Dostlarımla kırsal kesime gitmiştim- Much Deeping diye bir yere, orada beni Kır At adında bir yere ya da daha doğrusu eski bir hana götürdüler. Şimdi ev olarak kullanılıyor."

"Bir dakika. Much Deeping mi? Much Deeping... Burası Bournemouth yakınlarında bir yer, değil mi?"

"Bournemouth'tan yaklaşık on beş mil uzaklıkta."

"Orada Venables adlı biriyle karşılaştın, değil mi?"

"Aynen öyle."

'Demek öyle?" Corrigan heyecanla doğruldu. "Sen gideceğin yeri belirlemekte gerçekten çok özelsin. Nasıl biri?

"Çok ilgi çekici bir adam."

"Öyle mi? Hangi açıdan?"

"Özellikle de güçlü kişiliğiyle. Bacakları geçirdiği çocuk felci nedeniyle sakat kalmış olmasına rağmen..."

Corrigan birden sözümü kesti.

"Nee?"

"Birkaç yıl önce çocuk felci geçirmiş. Belden aşağısı tutmuyor."

Corrigan bezgin bir halde yeniden koltuğun arkasına yaslandı.

"Bu umut da gitti. Zaten gerçek olmak için çok fazla iyi olduğunu düşünüyordum, hiç inanmamıştım."

"Neyi kastettiğini anlamıyorum."

"Seni Cinayet Masası şefi başmüfettiş dedektif Lejeune ile tanıştırmalıyım, Mark. Venables hakkında söylediklerinle çok ilgileneceğinden eminim. Peder Gorman öldürüldüğünde, Lejeune o çevrede bulunanlardan o akşam onu yolda görenlerin polisle bağlantı kurmasını istemişti. Başvuranların hemen hepsinin verdiği bilgiler her zaman olduğu gibi boş çıktı. Yalnızca o yörede eczacılık yapan Osborne adında birinin yaptığı açıklamalar dışında. O akşam Peder Gorman'ı eczanesinin önünden geçerken görmüştü, ayrıca onu yakından izleyen biri de dikkatini çekmişti, tabi bu o sırada adamın kuşkusunu uyandırmamış. Yine de bize adamı tam olarak tanımlamayı başardı, tekrar görürse tanıyacağından da kesinlikle emindi Neyse, birkaç gün önce Lejeune Osborne'dan bir mektup aldı. Adam emekliye ayrılıp, Bournemouth'ta yaşamaya başlamış-

O civardaki yerel bir panayıra gitmiş ve orada söz konusu adamı görmüş. Adam panayırda tekerlekli sandalyeyle dolaşıyormuş. Oslo çevredekilere onun kim olduğunu sormuş ve adının Venables olduğunu öğrenmiş."

Corrigan beni soran gözlerle süzüyordu, başımı salladım.

"Kesinlikle doğru," dedim. "Bu Venables. O da panayıra katıldı. Ama onun Paddington'da Peder Gorman'ı izleyen adam olması olanaksız. Fiziksel olarak mümkün değil. Osborne yanılmış olmalı."

"Osborne, onu titizlikle tanımladı. Boy yaklaşık yetmiş beş, büyük bir gaga burun, çıkıntılı bir adem elması.

Doğru değil mi?"

"Evet. Venables'e aynen uyuyor. Ama yine de..."

"Biliyorum. Bay Osborne insanları teşhis etmekte sanırım sandığı kadar iyi değil. Açıkçası rastladığı kişiyle gördüğü kişi arasındaki rastlantısal benzerlik onu yanıltmış olmalı. Öte yandan senin de o yöreye ilişkin söyleyeceklerin olması ilginç, şu Kır At hakkında filan. Neyse Kır At konusu da ne? Haydi anlat öykünü."

"Buna inanmayacaksın," diye uyardım onu. "Ben bile inanamıyorum."

"Haydi, anlat."

Ona Thyrza Grey ile yaptığım konuşmayı anlattım. Beklediğim gibi ani tepki verdi.

"Bu akıl almaz bir saçmalık!"

"Öyle değil mi?"

"Tabi ki öyle. Peki ama sana ne oluyor Mark? Beyaz ispenç horozları. Sanırım kurban ediyorlar onları. Bir medyum, bir köy cadısı ve garantili ölüm ışınları yollayabilen bir kız kurusu. Çılgın bir şey bu... delirtici!"

Evet, gerçekten çılgınca bir şey," dedim umarsızca.

"Of, bana hak vermekten vazgeç artık. Sen bununla ilgilendiğine göre bunun altında bir şeyler olduğunu hissediyorum. İşin içinde bir iş olduğuna inanıyorsun, değil mi?"

"Her şeyden önce sana bir soru yöneltmek isterim. Herkesin bilinçaltında gizli bir ölme isteği ya da dürtüsü olduğu gerçekten doğru mu?"

Corrigan bir an için tereddüt etti. Sonra açıkladı:

"Ben psikiyatrist değilim. Aramızda kalsın ama bu meslektaşlarımın en az yarısının boş kafalı olduğunu düşünüyorum. Teorilere boğulmuş durumdalar. Teorilerini çok derinlere götürüyorlar. Açıkçası polis de çaresizlik içindeki yaşlı bir kadını kasasındaki para için öldüren adamın savunmasında onun ruhsal yapısını açıklamak üzere çağrılan tıp uzmanın tanıklığından hiç hoşlanmaz."

"Sen kendi salgı teorini yeğlersin değil mi?"

Gülümsedi.

"Doğru. Doğru. Ben de bir teorisyenim. Haklısın. Ama benim teorim hiç değilse iyi bir fiziksel nedene dayanıyor tabi eğer bir şeyler kanıtlayabilirsem. Ama şu bilinçaltına ilişkin safsatalar! Hıh."

"Onlara inanmıyor musun?"

"Tabi ki inanıyorum. Ama bu konuda çok fazla derinlere dalıyor, konuyu abartıyorlar. Bilinçaltı 'ölüm isteği'

ve bunun gibi dürtüler olduğu gerçek ama onların ileri sürdükleri kadar baskın değil-"Ama böyle bir şey var değil mi?" diye tekrarladım.

"En iyisi kendine bir psikiyatri kitabı alıp bu konuları okuman."

"Thyrza Grey bu konuda bilinecek her şeyi bildiğini ilen sürüyor, konuyu çok okumuş."

"Thyrza Grey," Burun kıvırdı. "Köyde yaşayan yarı cahil ihtiyar bir kız kurusu mental psikolojiden ne anlar ki?"

"Çok şey bildiğini söylüyor."

"Daha önce de söylemiştim, boş laf, saçmalık bütün bunlar."

"İşte bu," diye belirttim."İnsanoğlu geçmişten bu yana daima kabul ettiği fikirler dışında kalan her buluşu, her yeniliği saçmalık olarak nitelendirmiştir. Demiryollarını bile şeytan icadı..."

Sözümü kesti.

"Sen bunların hepsine inanıyorsun değil mi, tamamen olduğu gibi?"

"Tam olarak değil," dedim. "Yalnızca bunu ne ölçüde bilimsel temele dayandırabileceğimizi anlamaya çalışıyorum."

Corrigan burun kıvırdı.

"Bilimsel temelmiş. Geç bunları."

"Tamam. Yalnızca bilmek istemiştim."

"Yani sen bu kadının 'Pandora'nın kutusuna sahip' olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Pandoranın kutusu mu?"

"Zaman zaman ön plana çıkan masallardan biri de bu işte. Nostradamus gibi, Ann Shipton gibi. Bazı insanlar her şeyi araştırmadan kabullenirler."

"Önce bana liste konusunda ne gibi ilerlemeler kaydettiğinizi anlat."

"Çocuklar liste üstünde tüm gayretleriyle çalışıyorlar, ama zaman ve bir sürü de rutin çalışma gerektiren bir iş bu. Elde ne adres e de ön isim olunca, kişileri bulup çıkarmak çok güç."

"Bu konuya bir de farklı açıdan bakalım. İstersen senle bu konuda bahse bile girerim. Belirli bir süre içinde -diyelim ki bir yıl ya da altı ay- bu isimlerden her biri bir ölüm sertifikasına yazılır. Bu doğru mu?"

Beni inceleyen bakışlarla süzdü.

"Haklı olabilirsin ama bunun ne önemi var?"

"İşte onların ortak noktası bu, ölüm?"

"Evet, ama belki de bunu bu kadar önemsemek doğru değil Britanya adalarında her gün kaç kişinin öldüğünün farkında mısın sen? Bunlardan bazılarının isimleri bile aynı, bununla bir yere varılmaz."

"Delafontaine," dedim. "Mary Delafontaine. Bu sıradan bir isim değil, öyle değil mi? Bildiğim kadarıyla cenazesi geçen salıydı."

Corrigan, beni tuhaf bakışlarla süzdü.

"Bunu nereden biliyorsun. Gazetede gördün. Değil mi?"

"Onu bir arkadaşından duydum."

"Onun ölümünde kuşku duyulacak hiçbir -yön yoktu. Sana bundan bahsedebilirim. Aslına bakarsan polisin araştırdığı ölümlerin hiçbirinde kuşkulu bir taraf bulunamadı. Eğer bunlar 'kaza' olsaydı belki kuşkulu olabilirlerdi. Ama bunların tamamı olağan, ecelle gelmiş ölümlerdi. Zatürree, iç kanama, beyin tümörü, safra kesesi taşı iltihabı, hatta bir de çocuk felci olayı... kuşku uyandıracak bir durum yok anlayacağın."

Başımla onayladım.

"Kaza değil," dedim. "Zehir değil. Tamamen basit sıradan hastalıklarla ölüm. Aynen Thyrza Grey'in dediği gibi."

"Gerçekten de bu kadının hiç görmediği bir insanı kilometre-öteden zatürreeye yakalanıp ölmesini sağlayacağına inanıyor olamazsın?"

"Böyle bir şeye inandığımı ileri sürmüyorum. O inanıyor. Ben bunun hayal ürünü olduğuna inanıyor ve olanaksız olduğunu düşünmek istiyorum. Ama bazı tuhaf noktalar olduğu da kesin. Önce - istenilmeyen birini ortadan kaldırmak için Kır At'a başvurulması gerektiğinin söylenmesi. Sonra gerçekten de Kır At diye bir yer olması ve burada oturan kadının böyle bir

işlemin olanaklı olduğunu ileri sürerek adeta övünmesi. Sonra o yörede oturan birinin Peder Gorman'ın öldürüldüğü gece izleyen adama benzetilmesi. Hem de ölmek üzere bir kadının onu çağırtıp 'büyük bir günahtan' bahsettiği gecede. Bu kadar rastlantı sence de biraz fazla değil mi?"

"Peder Gorman'ı izleyen kişinin Venables olması olanaksız. Onun yıllardır sakat olduğunu söylememiş miydin?"

"Tıbbi açıdan bu felçli bacağın numara olması olanaksız mı?"

"Tamamen olanaksız. Kullanılmayan organ dumura uğrar."

"O zaman bu sorun çözülmüş gibi görünüyor," diyerek ona hak verdiğimi belirttim. İç çektim. "Ne kötü.

Eğer bir kuruluş olsaydı ve bu nasıl adlandırılması gerektiğini tam olarak bilemiyorum ama, 'İnsanları -

Ortadan kaldırma' amacına yönelik olarak faaliyet gösterse, bu konuda uzmanlaşsaydı, Venables'in bunu yönetecek zekâya sahip bir insan olduğu söylenebilirdi. Oturduğu ev de, orada bulunan eşyaları da hazineden farksız. Bunca paranın kaynağı ne olabilir ki?"

Sustum, neden sonra ekledim.

"Tüm bu ölen insanların -yani ecelleriyle yataklarında ya da "er nasılsa- ölümlerinden çıkar sağlayan yakınları var mı?"

"Doğal olarak. Her ölümden -az ya da çok- yararlanan birtakım akrabalar, mirasçılar vardır. Ama eğer sormak istediğin bunda kuşkulu bir durum olup olmadığıysa, rahatça ifade edebilirim ki yok."

"Emin misin?"

"Senin de bildiğin gibi Lady Hesketh-Dubois'nın net elli bin paundluk bir serveti vardı. Mirasçıları olarak da bir erkek bir de kız yeğeni görünüyor. Erkek yeğen Kanada'da yaşıyor. Kız yeğen ise evli ve Kuzey İngiltere'de oturuyor. Para ikisi için de önemli. Thomasina Tuckerton'a babasından miras olarak çok büyük bir servet kalmıştı. Yirmi bir yaşından önce, evlenmeden öldüğü taktirde servetin tamamı üvey annesine dönecekti. Üvey anneye gelince tamamen masum, zararsız bir kadına benziyor. Sonra senin de sözünü ettiğin Bayan Delafontaine var... parasını tamamen kuzinine bırakmış..."

"Ah evet, peki ya bu kuzin nasıl biri?"

"Kenya'da kocasıyla birlikte yaşıyor."

"Desene vârislerin tamamı uzakta ya da kuşku uyandırmayan tipler," dedim sıkıntıyla.

Corrigan sinirlenmiş gibiydi, bana kızgınlıkla bakarak sözlerini sürdürdü.

"Öte dünyaya göçen üç Sandford'dan biri geride kendinden çok genç bir dul eş bırakmış, kadın yeniden evlenmiş, hem de hemen. Merhum Sandford Katolikmiş, dolayısıyla boşanmaları olanaksızmış. İç kanamadan ölen Sidney Harmondsworth adında birine gelince, polis onun bir şantaj şebekesini yönettiğinden kuşkulanıyormuş. Üst düzeylerde birtakım insanların onun ölümüyle oldukça rahatladıkları kesin."

"Buna rağmen tüm bu ölümlerin sıradan ölümler olduğunu gerçekten iddia edebilir misin? Corrigan konusunda bir şeyler bulabildiniz mi?"

Corrigan gülümsedi.

"Corrigan çok sık rastlanan bir isim. Ölen epeyce Corrigan Ama bu ölümlerden sıra dışı yarar sağlayan biri olduğunu saplamadık."

"Bu uyuyor işte. Sıradaki kurban sen olabilirsin, dostum. Aman kendine iyi bak."

"Hiç endişelenme! Senin 'Endor'un cadısı' olarak gördüğün şu kadının beni mide ülseri ya da İspanyol gribinden öte dünyaya göndermesine fırsat vermeyeceğimden emin ol. Artık deneyimli bir doktora da sökmez bunlar."

"Dinle Jim. Thyrza Grey'in bu iddialarının üzerine gitmek niyetindeyim. Bana yardımcı olur musun?"

"Hayır yapmam. Senin gibi akıllı, iyi eğitimli birinin böyle saçmalıklarla uğraşmasını aklım almıyor."

İç çektim.

"Başka bir sözcük kullanır miydin? Bundan bıktım artık."

"Safsata desem, daha uygun olur mu?"

"Hayır."

"Çok dik başlı birisin, Mark, öyle değil mi?"

"Gördüğüm kadarıyla," dedim. "Birinin de öyle olması gerek."

BÖLÜM 10

Glendower Close çok yeni bir siteydi. Düzensiz bir yarım daire şeklinde sıralanan evlerden alt uçtakiler halen yapım halindeydi. Uzun tarafın yaklaşık orta kısımda ise üzerindeki tabelada Everest yazılı bir bahçe kapısı dikkati çekiyordu.

Bahçedeki tarha eğilmiş, bitki soğanları ekiyor olmasına rağmen Müfettiş Lejeune bu yuvarlak sırtın Bay Zachariah Osborne olduğunu tanımakta zorlanmadı. Kapıyı açarak içeri girdi. Bay Osborne arazisine kimin girdiğine bakmak için eğik pozisyonundan doğruldu. Gelenin kim olduğunu görünce zaten kızarmış olan yüzü sevinçten daha da kızardı. Kırsal alandaki Bay Osborne Londra'da-ki dükkanındakinden pek farklı değildi.

Gerçi ayağına sağlam spor yürüyüş ayakkabıları ve üstüne yalnızca kollu bir gömlek giymiş" ama bu yarı giyinik hali bile şık, özenli, bakımlı görünümünü azaltmıyordu. Başının çıplak, yuvarlak tepesinde ter tanecikleri göre çarpmaktaydı. Konuğuna doğru ilerlemeden önce cebinden çıkardığı kâğıt mendille bu terleri sildi.

"Müfettiş Lejeune," diye seslendi sevinçle. "Bu benim içi" ne büyük bir onur. Gerçekten çok mutlu oldum.

Gerçi mektubuma karşılık gönderdiğiniz nazik yanıtı almıştım ama sizi şahsen görebilenimi hiç sanmıyordum.

Küçük yuvama hoş geldiniz. Everest'e hoş geldiniz. Belki de bu isme şaşırmışsınızdır? Himalayalar oldu bitti çok ilgimi çekmiştir. Everest'te yapıları zirve tırmanışının her ayrıntısını imrenerek izledim. Ülkemiz açısından ne büyük bir onur! Sir Edmund Hillary! Ne büyük adam! Bir kahraman! Ne direnç! Ömrü boyunca hiç kişisel rahatsızlık ve eziyet çekmemiş biri olarak henüz ayak basılmamış dağlan, zirveleri keşfe çıkan; kutupların sırlarını çözmek için buzullarla kaplı denizlere yelken açan insanların cesaretine hep hayran kalmışımdır. İçeri buyurmaz mısınız? Birlikte bir kadeh içki alma önerimi sanırım reddetmezsiniz?"

Bay Osborne'u izleyen Lejeune basit eşyalarla döşenmiş olmasına rağmen bir düzen ve temizlik örneği sayılabilecek küçük yazlık eve girdi.

"Henüz tam olarak yerleşemedim," diye açıkladı Bay Osborne. "Elimden geldiğince bölgedeki müzayedeleri, ikinci el satışları izlemeye çalışıyorum. Bu yerlerde çok iyi durumdaki kaliteli eşyaları mağazalardaki fiyatlarının dörtte birine bulabiliyorsunuz. Size ne ikram edebilirim müfettiş? Bir bardak şerri?

Bira? Bir fincan çay? Suyu su ısıtıcısında bir dakikada hazır edebilirim."

Lejeune seçimini biradan yana yaptı.

Bir dakika sonra elinde köpükler taşan iki bira kadehiyle gelen Bay Osborne, "Evet, buyurun," dedi. "Şimdi oturup, rahat edebiliriz. Nerede kalmıştık. Everest! Ha ha! Evimin ismi aslında iki anlama geliyor. Küçük kelime oyunlarından her zaman hoşlanmışımdır."

Bay Osborne birden öne doğru eğilerek samimiyetle, hatta coşkuyla sordu.

"Size ilettiğim bilgiler işinize yaradı mı?"

Lejeune bu hamleyi elinden geldiğince yumuşak atlatmaya çalıştı.

"Korkarım umduğumuz boyutta değil."

"Ah, hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim, ne yazık ki. Aslında, gerçekten de o akşam Peder Gorman'ın peşi sıra yürümekte olan birinin muhakkak onun katili olması gerekmez tabi, bunu anlıyorum.

Ama yine de bir umut işte. Ayrıca bu Bay Venables çok varlıklı, çevrede çok iyi tanınan, sevilen, sayılan; en saygın sosyal çevrelerde bulunan bir adam."

"Esas konu o akşam yolda gördüğünüz kişinin Bay Venables olmasının mümkün olmaması."

"Ama oydu. Ben bundan eminim, hafızama kesinlikle güvenirim. Bir kez gördüğüm yüz konusunda asla yanılmadığımı söylemiştim."

"Korkarım bu kez yanıldınız," dedi Lejeune nezaketle. "Maalesef Bay Venables bir çocuk felci kurbanı. Üç yıldan uzun bir süredir belden aşağısı tutmuyor, bacaklarını hiç kullanamıyor."

"Çocuk felci," diye haykırdı Bay Osborne. "Ah zavallı, zavallı... Bu durumu değiştiriyor. Beni bağışlayın müfettiş. Umarım kusuruma bakmazsınız. Ama durum acaba gerçekten öyle mi? Yani elinizde geçerli tıbbi kanıtlarınız var mı?"

"Evet, Bay Osborne. Var. Bay Venables muayenehanesi Har-ley Sokağı'nda olan, ünlü Doktor Sir William Dugdale'in hastası. Kendisi mesleki anlamda çok saygı duyuları biri."

"Tabi, tabi. Çok bilinen bir isim. Aman Tanrı'm, ne büyük bir hataya düşmüşüm. Halbuki kendimden öylesine emindim ki. Çok utanıyorum. Sizi de boş yere yordum."

"Bunu böyle nitelendirmemelisiniz," dedi Lejeune hemen. "Sizin tanıklığınız bizim için yine de çok değerli.

Gördüğünüz adam hiç kuşkusuz Bay Venables'e çok benziyordu. Bay Venables da hemen dikkat çeken, pek sık rastlanmayan, başkalarından kolayca ayrılabilen bir tip olduğuna göre bu bilgi bizim için çok önemli. Bu tanımlamaya uyan pek fazla insan olmadığını düşünüyorum."

"Doğru, doğru." Bay Osborne biraz da olsa neşelenmişti. "Görünüşü Bay Venables'i anımsatan bir suçlu. Bu özelliklere uyan pek fazla insan olmadığı kesin. Scotland Yard dosyalarında..."

Umut içinde Müfettiş Lejeune'a baktı.

"Bu o kadar da kolay değil," diye açıkladı Lejeune yavaşça. "Adamın sabıkası olması gerekmiyor. Ayrıca, biraz önce sizin de belirttiğiniz gibi böyle biri olsa bile, bundan bu kişinin Peder Gorman cinayetiyle doğrudan bağlantısı olduğu sonucunu çıkaramayız. Aynı yönde yürüyor olmaları onu öldürdüğünü göstermez."

Bay Osborne'un yeniden sıkıntıya düştüğü anlaşılıyordu.

"Beni bağışlayın, Bay Lejeune. Korkarım bütün bunlar benim hüsnükuruntum... Bir cinayet olayında tanıklık yapabilmeyi öyle isterdim ki... Beni asla yanıltamazlardı, bundan emin olun. Oh hayır, sonuna kadar ayak direr, bildiğimden dönmezdim."

Lejeune susuyor, ev sahibini düşünceli bakışlarla süzüyordu. Bay Osborne bu sessiz bakışlar karşısında,

"Evet?" diye sordu.

"Bay Osborne, neden sonuna kadar ayak direyip, bildiğinizden dönmeyeceğinizi söylediniz?"

Bay Osborne şaşırmıştı.

"Çünkü çok eminim... oh... oh evet, neyi kastettiğinizi anlıyorum. Bu adam o kişi değildi. Bu durumda emin olmamın bir anlamı olamaz. Ama

yine de ben..."

Lejeune öne doğru eğildi.

"Sizi bugün buraya niçin görmeye geldiğimi sanırım merak etmişsinizdir. Gördüğünüz adamın Bay Venables olmadığına dair güvenilir tıbbi kanıtlar bulmuş olmamıza rağmen, neden burada olduğumu?"

"Evet. Doğru. Evet müfettiş, bu durumda gelişinizin asıl nedeni neydi?"

"Sizin bir insanı bu denli açık bir şekilde tanımlayabilmiş olmanızdan çok etkilenmem. Kendinize bu denli güvenmenizin hangi temele dayandığını anlamak istemem. O akşam çok yoğun bir sis olduğunu sanırım anımsarsınız. Dükkânınıza gittim. Kapının dışında sizin durduğunuzu söylediğiniz noktada durdum ve yolun karşısına baktım. Bana öyle geldi ki özellikle sisli bir akşamda bu uzaklıktan görüş oldukça zayıf, bir insanı ayrıntılarıyla görüp tanımlamak ise neredeyse olanaksız."

"Bir açıdan bakıldığında, elbette ki tamamen haklısınız. O sırada sis yeni bastırmaktaydı. Bildiğiniz gibi sis başlangıçta dalga dalga iner. Zaman zaman iyice koyulur, zaman zaman da açılır. Karşı kaldırımda Peder Gorman'ın yürüdüğünü gördüğüm zaman da işte sisin açık olduğu bu anlardan biriydi. Onu ve hemen onun ardında onu izleyen adamı ayrıntılarıyla görebildim. Ayrıca bu ikinci adam tam karşıma geldiği anda sigarasını yakmak için çakmağını çaktı ve yüzü aydınlandı. Yüzü profilden tam olarak ortaya çıktı, burnu, alnı, boynundaki çıkık Adem elması. Ne tuhaf tipli bir adam diye düşündüm. Onu o çevrede daha önce hiç görmemiştim. Dükkânıma da hiç uğramamıştı. Uğramış olsa hiç kuşkusuz anımsardım, diye düşündüm. İşte böyle..."

Ray Osborne sözlerini yarıda kesti.

"Evet, anlıyorum," dedi Lejeune düşüncelerine dalmış bir halde.

"Bir kardeş," dedi Osborne umutla. "Belki de ikiz? Bu konuyu çözümleyebilirdi. Olamaz mı?"

"Tıpatıp aynı olan bir ikiz kardeş mi?" Lejeune gülümseyerek başını salladı. "Bu ancak roman kurgularında olabilecek bir şey. Gerçek yaşamda..." Başını salladı. "Bildiğiniz gibi böyle şeyler olmaz. Gerçekten de asla olmaz."

"Hayır... tabi ki olmaz. Ama sıradan, ona benzeyen bir kardeş. Ailenin karakteristik özelliklerini taşıyan biri..." Bay Osborne çaresizlik içinde

bakıyordu.

"Gerçek olamayacak kadar uzak bir olasılık." Lejeune konuşurken tedbirliydi. "Bilebildiğimiz kadarıyla Bay Venables'in kardeşi yok."

"Bilebildiğiniz kadarıyla mı?" Bay Osborne müfettişin sözlerini yineledi.

"Bundan henüz emin olmadığımızı kastetmiştim. İngiliz uyruklu olmasına rağmen yurtdışında doğmuş ve ailesi onu ancak on bir yaşındayken İngiltere'ye getirmiş."

"O zaman onun geçmişine ilişkin pek fazla bilginiz yok, öyle mi? Yani ailesine, soyuna?"

"Hayır," diyen Lejeune'un yüz ifadesi düşünceliydi. "Bay Venables hakkında bir şeyler öğrenmek öyle pek kolay değil -doğrudan ona gidip sormak dışında tabi- buna da yetkimiz yok."

Lejeune kendinden emin bir tonda konuşuyordu. Gerçi bir kişi hakkında bilgi toplamanın ona sormak dışında çok çeşitli yöntemleri vardı, ama o anda asla bunlardan Bay Osborne'a bahsetmek gibi bir niyeti yoktu.

Ayağa kalkarak, "Elimizdeki tıbbi kanıtlar olmasa, gördüğünüz kişinin Bay Venables olduğundan emin olacaktınız değil mi?" diye sordu.

"Oh evet," dedi. "Hem de hiç kuşkusuz. Biliyorsunuz yüzleri anımsamak en büyük hobim." Kıs kıs güldü.

"Müşterilerimin birçoğunu bu yeteneğim sayesinde çok şaşırtmışımdır. Örneğin kadının birine, "Astımınız nasıl oldu?" diye sorduğumda çok şaşırmıştı. "Geçen mart ayında gelmiştiniz," diye açıklamıştım daha sonra.

"Elinizde bir reçete vardı. Sanırım Dr. Hargreaves'in reçetesi." Bunun üzerine nasıl şaşırdığını görmeliydiniz.

Bu yeteneğim mesleğimde çok işime yaradı. İsimler konusunda yüzler kadar iyi olmasam da insanlar anımsanmaktan hoşlanıyorlar. Bu merakım çok genç yaşlarda başladı. Eğer bu sana bir ayrıcalık kazandıracaksa bunu yapabilmelisin, Zachariah Osborne diyordum kendi kendime. Bir süre sonra bu alışkanlık haline geliyor. Bunun için çaba harcamanız bile gerekmiyor."

Lejeune derin derin iç çekti.

"Her vakada sizin gibi bir tanığım olsa başka ne isterdim. Teşhis ve tanımlama her zaman için zor ve incelik isteyen bir iştir. İnsanların çoğu size bildiklerini anlatamazlar. İfadeleri aynen şöyledir: Sanırım uzunca boyluydu. Açık renk saçlıydı, ama o kadar da açık değil, orta koyulukta.

Yüzü mü? Sıradan bir yüz işte. Mavi gözlüydü -ama gri- hatta kahverengi de olabilir. Pardösüsü griyd1 yoksa lacivert miydi?

Bay Osborne güldü.

"Bunun size pek bir yararı olmaz sanırım."

"Tabi ki, sizin gibi bir tanık Tanrı'nın bir armağanıdır bizim için."

Bay Osborne mutlu olmuşa benziyordu.

"Bu Tanrı vergisi bir yetenek," dedi alçakgönüllülükle. Ama ben de bu yeteneği geliştirmek için çok çalıştım. Çocukların partilerinde oynadıkları şu oyunu bilirsiniz, değil mi? Bir tepsinin üzerinde bir sürü nesne getirilip, sonra götürülür ve birkaç dakika sonra çocuklardan gördüklerini anımsamaları istenir. Her zaman yüzde yüz bilirdim. Bu insanları çok şaşırtırdı. Ne muhteşem, derlerdi. Aslında hayran olunacak bir şey değildi bu. Yalnızca bir hüner. Çalışmakla, deneyimle geliştirilen." Kendi kendine güldü. "Bu arada sihirbazlık konusunda da hiç fena değilimdir. Noel zamanlarında çocukları eğlendirmek için bir şeyler yapardım.

Affedersiniz Bay Lejeune, elbisenizin göğüs cebinde ne var?"

Öne doğru eğilerek müfettişin göğüs cebinden küçük bir sigara tablası çıkardı.

"Tuh, tuh, Bay Lejeune, bir polisin böyle bir şey yapması..."

İçtenlikle gülüyordu, Lejeune de ona katıldı. Daha sonra Bay Osborne derin iç çekti.

"Burası, bu aldığım ev hoş bir yer sir. Komşularım nazik ve iyi insanlar. Yıllardır özlediğim yaşam şekli bu; ama itiraf etmeliyim ki yine de işimi, eczanemi özlüyorum Bay Lejeune. Sürekli olarak girip çıkanları. Çeşit çeşit insanları inceleyebilmeyi... Hep küçük bir bahçem olmasını diledim, bahçeyle uğraşmaktan hoşlanıyorum, ayrıca daha başka birçok ilgi alanım da var. Size daha önce de bahsettiğim gibi kelebekler ve zaman zaman kuşları gözetleme gibi. Ama ne de insanlarla uğraşmayı özlemekten kendimi alıkoyamıyorum."

"Sonra yurtdışına kısa bir yolculuk yapmayı da düşünüyordum. Neyse, bir hafta sonu Fransa'ya gittim. Çok hoşuma gittiği,.-söylemeliyim ama yine de benim için en doğru yerin İngiltere olduğunu hissettim. Bir defa yabancı yemeklere alışamıyorum. Gördüğüm kadarıyla basit bir beykınlı yumurtayı bile pişiremiyorlar."

Yeniden iç çekti.

"İşte insanoğlu böyle. Emekliliğime ilişkin sonsuz umutlarım vardı. Ama şimdi, hatta biliyor musunuz ki burada Bournemouth'taki bir eczaneye ufak da olsa ortak olmayı bile düşündüm. Biraz ilgileneceğim ama bütün gün orada kalıp yorulmayacağım şekilde bir ortaklık. Yeniden yaşamın içinde, işe yaradığımı hissetmek tek amacım. İçimdeki boşluğu doldurmak. Sanırım zamanı gelince bunu siz de anlayacaksınız, Bay Lejeune.

Önceden planlar yapacaksınız ama başınıza gelince şu andaki yaşamınızın hareketliliğini arayacaksınız."

Lejeune gülümsedi.

"Biz polislerin yaşamı hiç de sandığınız gibi romantik ve heyecanlı değildir, Bay Osborne. Amatörlerin cinayet olaylarına bakışı böyledir. Ama işin çoğu sıkıcı ve tekdüze. Her zaman suçluları izleyip, gizemli olayları çözmeye çalışmıyoruz. Bu gerçekten sırasında çok rutin, tekdüze bir meslek olabiliyor."

Bay Osborne'un bakışlarından bu sözlere pek inanmadığı anlaşılıyordu.

"Siz daha iyi bilirsiniz, tabi," dedi. "Güle güle Bay Lejeune, bu arada size yardımcı olamadığım için çok üzgünüm. Eğer bir şekilde herhangi bir şeye... ne zaman olursa olsun..."

Lejeune, "Sizi ararım," diyerek söz verdi.

"Kermes günü, çok büyük bir şans yakaladığımı düşünmüştüm " diye mırıldandı Osborne üzüntüyle.

"Biliyorum. Tıbbi kanıtın bu denli güvenilir olması karşısında yapacak bir şey yok, öyle değil mi?"

"Belki..." Osborne hâlâ ikna olmamış gibiydi ama Lejeune bunu umursamayarak hemen oradan uzaklaştı.

Bay Osborne bahçe kapısında durmuş arkasından bakıyordu.

"Tıbbi kanıtmış," diye söyleniyordu kendi kendine. "Doktorlarmış! Eğer doktorlar hakkında bildiklerimin yarısını bilseydi... bunların hepsi çok saf! Doktorlarmış!"

BÖLÜM 11

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Önce Hermia. Şimdi de Corrigan.

Çok doğru, kendimi aptal yerine koymuştum!

Hayal ürünü saçmalıklarını kesin gerçekler olarak kabullenmiştim. Thyrza Grey denilen, kendini bir şey sanan kadın tarafından tüm saçma iddialarını kabul edecek kadar hipnotize edilmiştim. Ben saf, her duyduğunu gerçek sanan, batıl itikatlara inanan sersemin tekiydim.

Böylece tüm bu lanet öyküyü tamamen unutmaya karar verdim. Hem zaten benimle ne ilgisi vardı ki?

Yine de tüm bu hayal kırıklığı içinde bir yandan zorlukla da olsa gözüm açılırken, içimde Bayan Dane Calthrop'un telaşlı sesini duyar gibi oluyordum.

"Bir ŞEYLER yapmalısınız."

İyi güzel, bunu söylemesi kolay da.

"Size yardım edecek biri gerek..."

Hermia'ya ihtiyacım vardı. Corrigan'a ihtiyacım vardı. Ama ikisi de buna yanaşmamışlardı. Başka kimsem de yoktu.

Ama...

Bir dakika... Düşününce aklıma bir fikir gelmişti.

Birden ayağa kalkıp, telefonla Bayan Oliver'i aradım.

"Alo. İyi günler. Ben Mark Easterbrook."

"Evet?"

"Kermes sırasında evde olan kızın adını anımsıyor musunuz? Bana söyleyebilir misiniz?"

"Öyle sanıyorum. Bir dakika... Evet, tabi, Ginger. Adı buydu."

"Biliyorum. Diğer adı neydi?"

"Hangi diğer adı?"

"Onun Ginger olarak vaftiz edildiğini hiç sanmıyorum. Ayrıca bir soyadı da olmalı."

"Öyle ya, elbette. Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bugünlerde kimse soyadını kullanmıyor.

Ayrıca bu onunla ilk karşılaşmamdı." Kısa bir aradan sonra Bayan Oliver, "Rhoda'yı arayıp ona sorsana,"

dedi.

Bu fikri beğenmemiştim. Nedense çekmiyordum.

"Hayır, bunu yapamam," dedim.

"Bu çok kolay," dedi Bayan Oliver cesaret verircesine. "Onun adresini kaybettiğini, adını anımsayamadığını ve ona bir kitabını göndermeye, ucuz havyar satılan bir mağazanın adını bildirmeye söz verdiğini ya da burnun kanadığı için sana ödünç verdiği mendilini geri göstermek istediğini söyleyebilirsin. Tabi adresi resimlerini restore ettirmek isteyen zengin bir arkadaşın için istediğini de söyleyebilirsin. Bu bahanelerden birini seç. Eğer istersen daha bir sürü uydurabilirim."

"Bunlardan herhangi biri kesinlikle yeterli olacaktır," dedim ve teşekkür ettim.

Telefonu kapadım, 100'ü çevirdim, biraz sonra Rhoda karşımdaydı.

"Ginger mi?" diye sordu Rhoda. "Mews'te oturuyor. Calgary Meydanı. Kırk beş numara. Bir dakika bekle.

Sana telefon numarasını vereyim." Gitti ve bir dakika sonra döndü. "Capricorn 35987. Yazdın mı?"

"Evet, teşekkürler. Ama onun adını da bilmiyorum. Adı neydi? Hiç duymadım da."

"Adı mı? Soyadını kastediyorsun, değil mi? Corrigan. Katilerine Corrigan. Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Teşekkürler Rhoda."

Bu ne tuhaf bir rastlantıydı. Corrigan. İki Corrigan. Umarım bunda bir hayır vardı.

Capricorn 35987'yi çevirdim.

II

Bir içki almak üzere buluştuğumuz Beyaz Papağan Barı'nda Ginger ile karşı karşıya oturuyorduk. Ginger aynen Much Deeping'teki canlı Ginger'di. Kıvır kıvır, gür kızıl saçlar, çilli bir yüz ve parlak, canlı yeşil gözler.

Londra sanat çevrelerindeki herkes gibi dar, bedenine sımsıkı oturan pantolon, dik yakalı, bol jarse kazak ve siyah çoraplar giymişti. Bunun dışında Ginger aynı Ginger idi. Ondan çok hoşlanıyordum.

"Sizi bulmak için epeyce çaba harcamam gerekti," dedim. "Soyadınız, adresiniz, telefon numaranız...

hiçbirini bilmiyordum. Bir sorunum var."

"Gündelikçim de bana her gün aynı şeyi söylüyor. Bu aslında ona yeni bir saplı tencere ya da halı fırçası ya da bu türden saçma bir şey almam gerektiği anlamı taşıyor."

"Benim için bir şey almanız gerekmiyor," diye belirttim.

Sonra anlattım. Bu kez öykü Hermia'ya anlattığımdan çok daha kısa sürdü, ne de olsa o Kır At ve sakinlerini tanıyordu. Öykümü bitirince gözlerimi ondan uzaklaştırdım. Tepkisini görmek istemiyordum. Bana hoşgörülü bir alaycılıkla ya da belirgin bir inanmazlıkla bakmasına dayanamazdım. Tüm anlattıklarım bana her zamandan da daha aptalca görünüyordu o anda. Hiç kimse (Bayan Dane Calthrop dışında tabi) bu konuda benimle aynı görüşte olamaz, aynı şeyleri hissedemezdi. Elimdeki çatalla plastik masanın üstüne şekiller çizip duruyordum.

Ginger'in sesi heyecanlıydı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar," diye doğruladım.

"Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Yani sizce bir şey yapmam mı gerekiyor?"

"Elbette, öyle. Biri bir şeyler yapmalı. Böyle insanları ortadan kaldıran bir organizasyon karşısında hiçbir şey yapmamak olacak şey mi?"

"Peki ama ne yapabilirim ki?"

O anda boynuna atılıp ona sarılabilirdim.

Ginger elindeki Pernod dolu kadehi yudumluyordu, kası çatılmıştı. İçimde bir sıcaklık hissediyordum. Artık yalnız değildi.

Kısa bir süre sonra Ginger üzerine basarak, "Bunların ne anlama geldiğini ortaya çıkarmalısınız," dedi.

"Aynı şekilde düşünüyorum. Ama nasıl?"

"Sanırım araştırmaya başlamak için bir iki ipucu var. Belki ben de yardım edebilirim."

"Gerçekten eder misiniz? Ya işiniz?"

"Büroda çalıştığım saatlerin dışında da birçok şey yapabilirim." Yeniden kaşlarını çattı, düşünüyordu.

"Bu kız," dedi neden sonra. "Old Vic'ten sonra gittiğiniz akşam yemeğinde karşılaştığınız kız. Adı Poppy mi neydi? Bu konuda bilgisi var -kesinlikle olmalı- yoksa bunları söylemezdi."

"Evet, ama korkuyor, ona bu konuda soru sorduğumda açıklama yapmaktan kaçındı, hiçbir şey bilmediğini söyledi. Çok korkmuştu. Hiç sanmıyorum, konuşmayacaktır."

"Bu konuda ben yardımcı olabilirim," dedi Ginger kararlılıkla. "Size anlatmadığı şeyleri bana anlatacaktır.

İkimizin bir şekilde tanışmamızı sağlayabilir misiniz? Örneğin arkadaşınız ve o, sizinle de ben? Bir şova, akşam yemeğine ya da bu gibi bir yere gidebiliriz?" Birden şaşkın, kararsız bakışlarla beni süzdü. "Yoksa bu çok pahalı mı olur?"

Ona bu giderleri rahatlıkla karşılayabileceğimi belirttim.

"Size gelince..." Ginger bir an düşündü. "Sanırım," diye ekledi sonra yavaşça. "En doğru yol sizin Thomasine Tuckerton'un üzerine gidip, bir bağlantı kurmanız olacak."

"Ama nasıl? O öldü."

"Eğer düşünceleriniz doğruysa biri onun ölmesini istedi. Ve Kır At aracılığıyla gerçekleştirdi. İki olasılık var: Üvey anne- ya da Luigi'nin barında kavga ettiği genç kız, hani ele geçirmek istediği genç adamla birlikte olan. Belki de onunla evlenecekti. Bu da ne üvey annenin ne de kızın işine gelirdi; tabi eğer bu genç adama âşıksa. Bunlardan biri Kır At'a gitmiş olabilir. İşte bir ipucu. Kızların adı neydi, yoksa bilmiyor musunuz?"

"Sanırım Lou idi."

"Açık sarı saçlı, orta boylu, oldukça iri göğüslü biri?"

Bu tanımı onayladım.

Ginger, "Öyleyse tanıyorum," dedi. "Lou Ellis. O da epeyce zengin."

"Öyle görünmüyordu."

"Öyle görünür ama parası var. Hiç değilse Kır At'ın ücretini rahatlıkla ödeyebilecek kadar. Sanırım bunu karşılıksız, sırf hatır için yapmıyorlardır."

"Öyle olmalı."

"Bu durumda size üvey anne düşüyor. Zaten size daha uygun. Gidin ve onunla görüşmeye çalışın."

"Nerede yaşadığını bilmiyorum, hakkında da hiçbir bilgim yok."

"Luigi'nin Tommy'nin evi konusunda fikri vardır. Sanırım nerede yaşadığını biliyordur. Geri kalanı da birkaç rehberle halledebiliriz. Ama, ah ne kadar aptalız. The Times'ta onun ölüm ilanını görüştünüz değil mi? Bu durumda yalnızca oraya gidip, arşivleri kaktırmak yeterli olacaktır."

"Evet ama üvey annenin karşısına çıkmak için bir bahanem-olmalı," dedim sıkıntıyla.

Ginger bunun kolay olacağını söyledi.

"Bakın siz önemli birisiniz," diye açıklamaya başladı. "Bir tarihçi, bir yazar, bir eğitimci, adına sürekli mektuplar gönderilen biri. Bayan Tuckerton hiç kuşkusuz çok etkilenecek ve sizinle konuşmaya can atacaklardır."

"Peki ya bahanemiz ne olacak?"

"Onun evinin bir özelliğinin ilginizi çekmiş olması," diye açıkladı Ginger tereddütle. "Hiç kuşkusuz eski bir evde yaşıyordun"

"Benim ilgilendiğim dönemden kalma olamaz," diye itiraz ettim.

"Ama o bunu bilmiyordur ki," dedi Ginger. "İnsanlar daima yüz yıldan eski her şeyin tarihçileri ve arkeologları ilgilendirdiğini sanırlar. Ya da resim konusuna ne dersiniz? Evinde hiç kuşkusuz eski tablolar vardır. Her neyse, onunla bir randevu ayarlar, oraya gider, ona iltifat eder, zarif ve sempatik davranırsınız.

Sonra söz arasına sıkıştırıp, kızıyla tanışma fırsatınız olduğunu söyler, ölümünden dolayı çok üzüldüğünüzü belirtirsiniz filan... Ve sonra da sözü bir şekilde, ama aniden, hiç beklenmedik bir anda Kır At'a getirirsiniz. Bu konuya biraz gizemli bir havada yaklaşmanızda yarar olabilir."

"Ya sonra?"

"Ve sonra tepkisini izlersiniz. Eğer suçluluk duygusu içindeyse böyle birden Kır At'tan bahsettiğiniz taktirde hiç kuşkusuz bir şekilde bunu belli edecektir."

"Diyelim ki belli etti ya sonra?"

"O zaman doğru iz üzerinde olduğumuzu anlarız, önemli olan da bu. Bir kez bundan emin olduk mu, tam gaz üzerine gideriz."

Ginger biraz düşündükten sonra açıkladı.

"Bir şey daha var. Sizce bu Grey denilen kadın niçin tüm yaptıklarını size anlattı? Neden böylesine hazırlıklıydı buna?"

"Sağduyu kaçık olduğu için diye yanıt vermeyi gerektiriyor."

"Bunu kastetmemiştim. Demek istediğim... neden siz? Özellikle siz? Acaba bir bağlantı olabilir mi?"

"Ne gibi bir bağlantı?"

"Bir dakika, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum."

Bekledim. Ginger başını iki kez kararlılıkla salladıktan sonra konuşmaya başladı.

"Diyelim ki -bu yalnızca bir varsayım- olaylar şöyle gelişti. Diyelim ki Poppy denilen bu kız Kır At hakkında belli belirsiz bir şeyler biliyor; kendi bilgisi değil, etraftan duyduğu söylenti niteliğinde bir şeyler. Sanırım o topluluklarda konuşmalarda pek önemsenmeyen tipteki kızlardan ama belki o bilmesi gerekenden fazlasını duydu. Aptal insanlar genellikle böyledir. Diyelim ki o gece size bunu söylerken biri kulak misafiri oldu ve onu bu konuda uyardı hatta azarladı. Ertesi gün siz gidip ona bu konuda sorular yönelttiniz, korktu ve konuşmadı. Ancak sizin ona gidip bu konuyu

soruşturduğunuzun söylentisi etrafa yayıldı. Sizin bunu sormanızın nasıl bir nedeni olabilirdi? Polis de değildiniz. Bu durumda tek akla yakın gelen neden sizin de bir müşteri olabileceğinizdi."

"Ama kesin olan..."

"İnanın bu mantıklı. Birtakım söylentiler duydunuz -kendi özel haçlarınız için- bunu öğrenmeye çalışıyorsunuz. Derken Much Deepingteki panayıra katılıyorsunuz. Sonra Kır At'a götürülüyorsunuz -büyük olasılıkla bunu özellikle istediğiniz için- ve ne oluyor? Thyrza Grey doğrudan satış promosyonuna geçiyor."

"Sanırım bu da bir olasılık." Düşünüyordum. "Sizce o sahiden iddialarını gerçekleştirebilir mi, Ginger?"

"Bana sorarsanız, içimden elbette ki yapamaz demek geliyor. Ama bazen en akıl almaz şeyler de olabiliyor.

Özellikle de hipnotizma ile. Birini uyutuyor ve ona ertesi gün öğleden sonra saat dörtte belirli bir yere gidip oradaki bir mumu dişlemesini söylüyorlar, o da gerçekten nedeni hakkında en ufak bir fikri bile olmadan gidip bu söyleneni yapıyor. Bu gibi şeyler. Sonra bir damla kanınızın konulup, önümüzdeki iki yıl içinde kanser olup olmayacağınızı bildiren elektrikli kutular. Bütün bunlar düzmece gibi görünüyor ama belki de tam olarak düzmece değil. Thyrza'ya gelince -gerçek olduğunu sanmıyorum- ama yine de gerçek bir tarafı da olabileceğinden korkuyorum."

"Evet," dedim ciddiyetle. "Bu durumu çok iyi açıklıyor."

"Ben de biraz Lou üzerinde çalışayım, ondan bir şeyler öğrenmeye çalışayım," dedi Ginger düşünceli bir havada. "Onu bulabileceğim bir sürü yer biliyorum. Luigi de bir şeyler biliyor olabilir."

"Ama yine de ilk yapmamız gereken," diye ekledi sonra. "Poppy ile bağlantı kurmak."

Bundan sonrası kolaydı.

David üç akşam sonra boştu, birlikte bir müzikli şova gitmeyi ayarladık, David yanında Poppy ile geldi.

Önce müzikli şova sonra da Fantasie'ye yemeğe gittik. Ginger ve Poppy makyajlarını tazelemek için uzunca bir süre ortadan kaybolduktan sonra döndüklerinde birbirleriyle çok sıkı fıkı oldukları dikkatimi çekmişti.

Ginger'ın talimatı üzerine bütün gece tartışmalı konulara asla girmedik. Sonuçta neşeyle ayrıldık ve Ginger'i arabamla evine götürdüm.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi yolda neşeyle. Lou ile götüm. Bu arada paylaşamadıkları adamın adı Gene Playdon. Eğer hana sorarsan iğrenç bir tip. Jigalo tipli biri. Ama kızlar ona tapıyor. Lou ile arası çok iyiymiş, sonra Tommy aralarına girmiş. Lou, onun aslında Tommy'yi pek umursamadığını, asıl peşinde olduğunun kızın parası olduğunu söylüyor, aslına bakarsan belki düşünmesi gereken de bu. Her halükârda Lou'yu yüzüstü bırakıp Tommy'ye gitmiş ve kız da bundan dolayı çok bozulmuş tabi. Ona sorarsan kavgaları önemli bir şey değilmiş, yalnızca iki kızın bir anlık sinir boşalmasıymış."

"İki kızın bir anlık sinir boşalması mı? Tommy'nin saçlarını kökünden söktü."

"Sana Lou'nun bana söylediklerini aktardım."

"Her şeyi olduğu gibi anlatmışa benziyor."

"Ah, bu kızlar kendi maceralarından bahsetmekten çok hoşlanırlar. Dinleyecek birini buldular mı hemen anlatırlar. Her neyse Lou'nun şimdi başka bir erkek arkadaşı var, bence ötekinden farksız, işe yaramazın teki ama kız onun için deli oluyor. Bana Lou'nun Kır At'ın müşterilerinden biri olması pek uzak bir olasılık gibi göründü. Bu terimi kullandığımda kız zerre kadar umursamadı bile. Bana sorarsan onu kuşkulular listesinden silebiliriz. Luigi de o kavgayı pek umursamıyor, önemli bir şey olmadığını söylüyor. Öte yandan Tommy'nin Gene Pleydon konusunda ciddi olduğunu düşünüyor. Gene de onun üstüne çok düşüyormuş. Üvey anne konusunda bir şey yapabildin mi?"

"Seyahatte. Öbür gün dönüyor. Ona bir mektup yazdım yani daha doğrusu sekreterime bir mektup göndererek randevu istemesini söyledim."

"Güzel. Harekete geçmeye başladık. Umarım çabalarımız boş çıkmaz, ipuçlarından bir sonuç alabiliriz."

"Bir sonuç çıkarsa!"

"Çıkacaktır," dedi Ginger heyecanla. "Bu bir şeyi aklıma getirdi. Tüm bu olanların başlangıcına dönersek, Peder Gorman'ın ölmek üzereyken çağıran bir kadını ziyaret ettikten hemen sonra öldürüldüğü ve bunun nedeninin kadının ona söylediği ve de günah çıkarırken belirttiği bir şey olduğu

varsayımına. O kadına ne oldu? Öldü mü? Peki o kadın kimdi? Burada da bir ipucu olabilir."

"Öldü. Onun hakkında pek bir bilgim yok. Sanırım adı Davis idi."

"Neyse, onun hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilir misin?"

"Bir şeyler yapmaya çalışırım."

"Eğer onun geçmişini inceleyebilirsek, belki ne .bildiğini, bunu nasıl ve nereden öğrendiğini çıkarabiliriz."

"Ne düşündüğünü anlıyorum."

Ertesi sabah erkenden Jim Corrigan'ı arayarak aynı konuyu ona sordum.

"Bir dakika düşüneyim. Kadına ilişkin bir şeyler öğrendik ama pek fazla değil. Davis onun gerçek adı değil, bu yüzden de hakkında bilgi edinmek uzun sürdü. Bir dakika izin verir misin, bir yere onun hakkında bir şeyler karalamıştım... Oh evet, işte burada. Asıl adı Archer, kocası önemsiz, ufak çapta bir hırsızmış. Onu terk edip kızlık soy adına dönmüş."

"Bu Archer nasıl bir hırsız? Ayrıca şimdi nerede?"

"Çok ufak bir hırsız. Büyük mağazaların reyonlarından öte beri çalıyor. Birkaç ufak sabıkası olmuş. Şimdi nerede olduğuna gelince ölmüş."

"Bundan da bir şey çıkmadı desene."

"Hayır. Bayan Davis'in öldüğü sırada çalıştığı firmadakilerin Tüketici Eğilimleri Araştırma ise, ne onun ve ne de geçmişinin haklarında hiçbir fikirleri yok."

Jim Corrigan'a teşekkür ederek telefonu kapadım.

BÖLÜM 12

Mark Easterbrook Anlatıyor

Ginger üç gün sonra telefonla aradı.

"Sizin için bir şey öğrendim," dedi. "Bir isim ve bir adres. Not eder misiniz?"

Defterimi aldım.

"Evet, söyleyin."

"İsim Bradley, Municipal Meydanı Binaları, yetmiş sekiz, Birmingham."

"Hay Allah, bu da ne şimdi?"

"Tanrı bilir! Ben bilmiyorum. Poppy'nin de bildiğinde kuşkuluyum."

"Poppy mi? Bu onun..."

"Evet. Birkaç gündür onun üzerinde çalışıyorum. Eğer denersem ondan bir şeyler öğrenebileceğimi söylemiştim. Önce onun güvenini kazanıp, yumuşattım, sonrası kolaydı."

"Nasıl başardınız bunu?" diye sordum merakla.

"Kızlar birbirlerine açılmaya bayılırlar. Bunu anlayamazsın. Önemli olan karşılıklı güven, bir kız bir başka kıza bazı şeyleri anarsa o da onun da sırlarını bilmek ister. Bunu bir güven meselesi olarak görür."

"Yani ticari bir ilişki gibi mi?"

"Böyle nitelendirebilirsiniz. Her neyse, beraber öğlen yemeği yedik, ona biraz aşk yaşamımdan bahsettim, tamamen uydurma tabi . ve de engellerden elbette - sözüm ona evli, çok kötü kansı olan bir adama âşığım -

kadın Katolik - ondan ayrılmıyor - ona hayatı cehennem ediyor. Kadın hasta, yatalak, sürekli acı çekiyor, ama daha yıllarca yaşayacağı da kesin. Ölüm onun için gerçekten bir kurtuluş. Sonra bunun için Kır At'ı denemeyi düşündüğümü ama bunu nasıl yapacağımı bilemediğimi ayrıca çok pahalı olup olmadığını da öğrenmek istediğimi söyledim. Poppy bunun doğru olabileceğini belirtti. Dünyalar kadar para aldıklarım duymuş. "İyi ama benim de beklentilerim var," dedim bunun üstüne. Aslına bakarsanız gerçekten de var - büyük amcam -

tonton bir insan, onun ölümünü aklıma getirmek bile istemem, ama o anda bunu kullanmakta yarar vardı.

Acaba parayı ilerde almak üzere yardımcı olabilirler mi? diye sordum. Bunu nasıl ayarlayabiliriz? Poppy belki dedi ve bana bu isimle bu adresi verdi. Önce işin maddi yönünü halletmek için buraya gitmen gerekiyormuş."

"İşte bu olağanüstü," diye haykırdım.

"Öyle denebilir."

İkimiz de kısa bir süre için sustuk.

Neden sonra merakla sordum.

"Kız bunları size açıkça söyledi mi? Hiç korkmadan?"

Ginger sabırsızca açıkladı.

"Anlamıyorsunuz. Bana güvendiğini, aramızda teklif olmadığını söylemiştim. ayrıca Mark, eğer düşündüğümüz doğruysa K bir işse, her mal gibi bunun da reklamı yapılması gerekir, değil mi1) Demek istediğim onların da sürekli yeni 'müşterilere' gereksinimleri olduğu."

"Böyle bir şeye inanmak için delirmiş olmalıyız."

"Doğru. Deli olduğumuz kesin. Neyse, Birmingham'a Bay Bradley'i görmeye gidecek misin?"

"Evet," dedim. "Bay Bradley ile görüşmeye gideceğim. Tabi eğer böyle biri varsa."

Olduğuna pek inanmıyordum. Ama yanılıyordum. Gerçektende vardı.

Municipal Meydanı binaları bal peteğini andıran işyerlerinin bulunduğu olağanüstü büyüklükte bir iş merkeziydi. Yetmiş sekiz numaralı işyeri üçüncü kattaydı. Yuvarlak cam kapının üstüne siyah harflerle aynen şöyle yazılmıştı:

C. R. Bradley, KOMİSYONCU.

Hemen altında da küçük harflerle Lütfen girin yazılıydı.

İlk girdiğim boş küçük bir ön ofis odasıydı, karşıda yarı açık duran kapının üstünde ÖZEL yazıyordu. O

anda kapının arkasından gelen bir ses duydum.

"Buyurun lütfen!"

Asıl ofis daha genişti. Bir yazı masası, birkaç rahat koltuk, hır telefon, bir dosya dolabı ve yazı masasının arkasında oturan Bay Bradley.

Ufak tefek, esmer bir adamdı, kurnazca bakan siyah gözleri , siyah takım elbise giymişti, tam anlamıyla saygın, ciddi bir iş adamı görüntüsündeydi.

"Lütfen kapıyı kapar mısınız?" dedi nezaketle. "Lütfen oturun. Koltuklarımız oldukça rahattır. Bir sigara almaz mıydınız? Hayır mı?

Neyse, sizin için ne yapabilirim?"

Ona baktım. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Aslına bakılırsa ne söyleyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım doğrudan konuya girmeme biraz da çaresiz, şaşkın ruh halim neden oldu. Belki de bunun nedeni adamın küçük, sinsi bakışlı boncuğu andıran gözleriydi.

"Ne kadar?" diye sordum.

Şaşırıp, irkilmişti, aslında bu beni mutlu etmişti ama yine de bu asla böyle bir soru karşısında olması gerektiği gibi bir şaşkınlık değildi. Onun yerinde başka biri olsa, ofisine böyle giren birinin aklını kaçırmış olduğunu düşünürdü ama Bay Bradley'in öyle bir düşüncesi olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Kaşlarını kaldırdı.

"Evet, demek öyle... evet, evet," dedi. "Demek zaman kaybetmek istemiyorsunuz?"

Aynı çizgiyi korumalıydım.

"Yanıtınız?"

Adam başını yavaşça beni acele etmemem için uyarırcasına salladı.

"Bu gibi konulara yanaşmak için doğru yol değil bu. Her şeyin bir yolu vardır."

Omuzlarımı silktim.

"Nasıl isterseniz. Nasıl bir yol bu?"

"Henüz birbirimizi tanımıyoruz bile, öyle değil mi? AH neydi?"

"Bir dakika," dedim. "Size bunu söyleme eğiliminde oldu» mu düşünmüyorum."

"Sakınganlık mı?"

"Sakınganlık."

"Kabul edilebilir bir nitelik ancak her zaman geçerli değil, işleri aksatabilir. Evet, simdi konumuza gelelim?

Sizi kim gönderdi?"

"Bunu size söyleyemem. Bir arkadaşımın sizin bir arkadaşınızı tanıyan bir arkadaşı var."

Bay Bradley başını salladı.

"Müşterilerimizin çoğu bu kanalla geliyorlar," dedi. "Hepsinin sorunları da oldukça - hassas. Sanırım mesleğimi biliyorsunuz?"

Yanıtımı beklemek niyetinde görünmüyordu. Bana açıklama yapmakta acele ediyordu.

"At yansı komisyoncusu," dedi. "Siz de... şey, bununla ilgilisiniz, değil mi... yani atlarla?"

Bu son sözcükten önce bir an için bilinçli bir şekilde ara vermişti.

"Ben yarışçı değilim," dedim kayıtsızca.

"Atla ilgilenmenin çeşitli yöntemleri vardır. Yarış, av, kiralama. Beni ilgilendiren işin sportif yönü. Bahse tutuşmak." Bir an için sustu -neden sonra kaygısızlıkla- ama kesinlikle kaygısızlıkla sordu "Düşündüğünüz belirli bir at var mı?"

Omuzlarımı silkim ve çekinmeden içimdekini açığa döktüm.

"Bir Kır At..."

"Ah işte bu çok iyi! mükemmel. Ama siz, böyle ifade edilebilirsiniz ama şu anda 'kara' bir ata benziyorsunuz. Ha ha! Hiç endişelenmeyin. Çok gerginsiniz. Gergin olacak hiçbir şey yok." "Bu sizin için öyle olabilir." Bay Bradley'in davranışları daha da yumuşak, anlayışlı, teskin edici bir hal aldı.

"Duygularınızı anlıyorum. İnanın bu denli gergin olmanız için hiçbir neden yok. Bendeniz avukatım, ama tabi baro dışında bırakılmış bir avukat," diye ekledi lafın arasına sıkıştırarak, ancak ikna edici bir şekilde.

"Yoksa burada olmazdım. Kanunları bildiğimden eroin olabilirsiniz. Önereceğim her şey kurallara uygun ve yasal. Bu ülkede insanlar istedikleri konuda bahse girebilirler, yarın yağmur yağacağı, Rusların aya insan göndereceği ya da karınızın ikiz doğuracağı gibi, aklınıza gelen her konuda bahse tutuşabilirsiniz. Bayan B'nin Noel'den önce öleceği ya da Bayan C'nin dalya diyeceği konusunda da bahse girebilirsiniz. Öngörünüz,

beklentiniz ya da isteğiniz, artık bunu nasıl adlandırırsanız, o konuda bahse girersiniz. İşte bu, bu kadar kolay."

Kendimi ameliyata girmeden önce cerrah tarafından yatıştırılan bir hasta gibi hissediyordum. Bay Bradley'in doktor olsa, bu konudaki davranışlarının mükemmel olduğu söylenebilirdi.

Yavaşça açıkladım.

"Bu Kır At konusunu anlayamıyorum."

"Sizi endişelendiren nedir? Evet, doğru, aslında bu insanların bir çoğunu endişelendiriyor. Hamlet şöyle demez mi: 'Öyle ya da "öyle, yerde ya da gökte çok şey var bir anlam veremediğimiz, Horatio.' Aslına bakarsanız bunu ben kendim de pek anlıyor değil' Ama sonuç alınıyor. Hem de en mükemmel şekilde sonuçlanıy0 ••

"Bana bu konuda biraz daha bilgi verseniz..."

Yeniden oynamam gereken role dönmüştüm -hırslı, hevesi' ama aynı zamanda çekingen, korkak. Bunun Bay Bradley'in bas çıkmaya alışık olduğu bir durum olduğu apaçık belliydi.

"Orada hiç bulundunuz mu?"

Hemen kararımı verdim. Yaları söylemek akılsızlık olacaktı.

"Ben... şey... evet... Birkaç arkadaşımla gittim. Beni oraya götürdüler..."

"Çok hoş bir eski han orası. Tarihi bir yapı. Orayı restore etmekte de mucizeler yaratmışlar. O zaman onunla da tanışmışsınız-dır? Dostum Bayan Grey'i kastediyorum."

"Evet, evet... elbette. Alışılmadık, olağandışı bir kadın."

"Öyle değil mi? Evet, gerçekten olağanüstü biri o, değil mi? Kesinlikle doğru ifade ettiniz. Olağanüstü bir kadın. Olağanüstü yetenekleri de var."

"Ama iddia ettiği şeyle! Kuşkusuz... yani... şey... bunlar olanaksız, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Zaten işin püf noktası da bu. Bildiğini ve yapabileceğini söylediği şeylerin aslında olanaksız olması. Herkes böyle söylüyor. Örneğin mahkemede..."

Siyah boncuk gözleri adeta içime işliyordu. Bay Bradley aynı sözcükleri üzerine basarak, teker teker yineledi.

"Örneğin mahkeme huzurunda bütün bunlar alay konusu olacaktır. Eğer bir kadın huzura çıkıp cinayet işlediğini, uzaktan komuta ederek 'irade gücüyle' ya da 'bilinçaltına etki ederek' ya da artık enerjisi bunun için nasıl

bir anlamsız terim kullanırsa o şekilde, bir cinayet işlediğini itiraf etse inanın bunu dikkate alan bile olmaz. Hatta bu durum gerçek olsa bile (ki sizin benim gibi aklı başında insanların böyle bir şeye bir an için bile inanmaları söz konusu olamaz) yasal olarak kabul edilmeyecektir. Uzaktan kumandayla cinayet yasalar gözünde cinayet değildir. Bu yalnızca saçmalıktır, safsatadır. Zaten işin cazip tarafı da bu, eğer bir an için düşünürseniz bunu siz de kabul edeceksiniz."

Bana güven verilmeye çalışıldığını anlıyordum. Büyü ya da doğaüstü güçler aracılığıyla işlenen cinayetler İngiliz yasalarına göre suç sayılmıyordu, yasalarda tanımı yoktu. Eğer tabanca ya da bıçakla cinayet işlemek üzere bir gangsterle anlaşmış olsam cinayete iştirak ve teşvikten onunla birlikte yargılanıp mahkûm edilebilirdim. Ama Thyrza Grey'i karanlık güçlerini kullanmak üzere kiralarsam... bu karanlık güçlerin yasalarda yeri yoktu. Ve Bay Bradley'e göre de işin asıl cazip olan yönü de buydu.

Doğal kuşkuculuğumun baskısıyla kendimi tutamayarak isyan ettim.

"Lanet olsun, bunların hepsi saçmalık." Bağırıyordum. "Gerçekdışı. Hayal ürünü. İnanmıyorum. Bu olanaksız."

"Size hak veriyorum. Ben de öyle. Thyrza Grey olağandışı bir kadın ve gerçekten de doğaüstü güçleri var ama yapabileceğini söylediği şeyleri yapabileceğine ben de inanmıyorum. Bütün bunlar bana da hayal ürünü gibi görünüyor. Sizin de dediğiniz gibi gerçek olamayacak kadar inanılmaz. Bu çağda İngiltere'nin küçücük bir Köyünde oturan kadının ya kendi ya da bir medyum aracılığıyla düşünce dalgaları ya da artık her neyse bir şeyler gönderdiğine ve Capri ya da herhangi bir yerdeki birinin hastalanıp o sıradan hastalık nedeniyle ölmesini sağlayabileceğine kim ihtimal verebilir ki?"

"Ama o bunu yapabileceğini iddia ediyor, değil mi?"

"Ah evet. Birtakım güçleri olduğu kesin, kendisi İskoçyalı. O ırktan kişilerin 'altıncı his' olarak adlandırılan özelliğe sahip oldukları bilinen bir gerçek. İnandığım, kayıtsız şartsız inandığım bir şey varsa," öne doğru eğilerek, işaret parmağını etkileyici bir şekilde sallayarak, "Thyrza Grey biliyor," dedi. "Birinin öleceğini, çok önceden bilebiliyor ve bunda asla yanılmıyor. Bu bir Tanrı vergisi. Ve o buna sahip."

Arkasına yaslanarak, beni incelemeye başladı. Bekliyordum.

"Şöyle düşünelim, tabi bu yalnızca bir varsayım, biri, siz ya da bir başkası, diyelim ki -büyük teyzeniz Eliza'nın- ne zaman öleceğini bilmeyi çok istiyorsunuz. Böyle bir şeyi öğrenmenin gereğinde çok yararlı olabileceğini siz de kabul edersiniz sanırım. Bunda doğru olmayan, ayıp bir yön yok -insan geleceğini buna göre, planlamak isteyebilir. Diyelim ki önümüzdeki kasım ayında hatırı sayılır miktarda bir paraya sahip olup olamayacağınızı bilmek istiyorsunuz? Eğer bundan emin olsanız önünüze çıkan bazı fırsatları değerlendirebilirsiniz. Ama ölüm, ne zaman olacağı asla bilinemeyen bir şey. Zavallı yaşlı Eliza, doktor desteğiyle daha on yıl yaşayabilir. Tabi ki bu yaşlı kızı seviyor olabilirsiniz ama bunu bilmeniz yine de ne kadar mutluluk verici olabilirdi, öyle değil mi?"

Sustu ve neden sonra biraz daha öne eğildi.

"İşte ben tam burada devreye giriyorum. Ben bir bahisçiyi"1-Her konuda bahse tutuşurum, tabi kendi koşullarımda. Buraya beni görmeye geldiniz. Doğal olarak bu yaşlı kızın öteki dünyaya gitmesi konusunda bahse girmek istemezsiniz. Bu sizin içten duygularınızı incitecek bir şey olurdu. Bu durumda bunu şöyle yapabiliriz. Eliza Teyze'nin önümüzdeki Noel'e kadar sağ ve sıhhatte olacağını iddia edersiniz, bense olmayacağını."

Siyah boncuk gözlerini içimden geçenleri okumak istercesine yüzüme dikmişti.

"Bunda kötü bir taraf var mı? Çok basit. Bu konuda basit bir iddiaya tutuşuyoruz. Ben E-teyze ölüme mahkûm diyorum, siz değil diyorsunuz. Bir anlaşma hazırlayıp imzalıyoruz. Size bir tarih veriyorum. O

tarihten sonra iki hafta içinde E. Teyze'nizin cenazesini kaldırmaya hazır olun diyorum. Siz bu olanaksız diyorsunuz. Eğer siz haklıysanız ben size anlaştığımız tutan ödüyorum. Eğer yandan sizseniz siz bana ödüyorsunuz."

Ona baktım. Zengin yaşlı bir kadını ortadan kaldırmak isteyen biri olsam neler hissedeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Nedense buna yaklaşım sağlayamadım. Sonra bir şantajcının kurbanı olduğumu düşünmeye çalıştım. Bunu daha kolay hayal edebildim. Alçak adam yıllardır hayatımı karartmıştı. Buna daha fazla dayanamayacaktım. Onun ölmesini istiyordum. Onu kendim öldürebilecek kadar cesur değildim, ama onun ölmesi için her şeyimi... evet her şeyimi..."

Konuşmaya başladığımda kendimi buna kaptırmış, heyecanlanmıştım. Boğuk bir sesle sordum.

"Koşullarınız neydi?"

Bay Bradley'in yüz ifadesi birden değişti. Şakacı, şen keyifli bir insan olup çıktı.

"Aynı noktaya vardık değil mi? Sizin de asıl gelmek istediğiniz nokta buydu, değil mi? Ha, ha. İçeri girer girmez 'Kaça?' diye sormuştunuz. Aslına bakarsanız bu beni gerçekten şaşırttı. Daha önce hiç kimse konunun aslına bu kadar çabuk gelmemişti "

"Koşulları söyleyin."

"Bu iddiaya bağlı. Birçok faktörü göz önünde bulundururuz. Her şeyden önce bu ortaya konuları paranın tutarına bağlı. Bazı durumlarda bu müşterinin eline geçecek kaynaklara bağlı olabilir. Diyelim bir koca -bir şantajcı ya da bunun gibi biri- müşterimin ne kadar ödemeye hazır olduğuna bakar her şey. Şunu açıkça belirtmek isterim ki -parası olmayan kişilerle bahse tutuşmam- tabi bir yerden gelmesi planlanan para varsa o başka. Bu durumda bahis Eliza Teyze'nin mirasının büyüklüğüne bağlı olabilir. Bu durumda her ikimizin de bundan beklentileri olacaktır, değil mi? Yine de genellikle bahis oranlarımız bire beş yüz gibidir."

"Bire beş yüz mü? Çok yüksek, değil mi?"

"Evet ama riskim de aynı derecede yüksek. Eğer Eliza Teyze'nin bir ayağı çukurda olsa, siz bunu biliyor olurdunuz ve bana gelmezdiniz. Böyle birinin iki hafta içinde öleceğini iddia etmek çok şeyi göz almayı gerektirir. Yüz sterline karşılık beş bin sterlin yüksek bir bahis oranı sayılmaz."

"Peki ya kaybederseniz?"

Bay Bradley omuzlarını silkti.

"Bu çok kötü olur. Öderim."

"Kaybeden ben olursam da ben ödeyeceğim, öyle değil mi? Peki ya ödemezsem?"

Bay Bradley koltuğunun arkasına yaslandı. Gözlerini yarı yarıya kapadı.

"Bunu hiç önermem," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten hiç önermem."

Ses tonunun yumuşaklığına rağmen tüm vücudumda bir ürperme hissettim. Doğrudan doğruya bir tehditte bulunulmamıştı. Ama tehdit ortadaydı.

Ayağa kalktım.

"Ben... ben bunu düşünmeliyim," dedim.

Bay Bradley yine nazik, sevecen tavrını takınmıştı.

"Tabi ki düşünün. Böyle şeyler aceleye getirilmemeli. Eğer karar verirseniz, tekrar gelin, o zaman ayrıntıları da konuşuruz. Hiç acele etmeyin. Telaşa hiç gerek yok. Kendinize zaman tanıyın."

Oradan çıktığımda kulaklarımda hâlâ bu sözlerin yankıladığını duyuyordum.

"Kendinize zaman tanıyın..."

BÖLÜM 13

Mark Easterbrook Anlatıyor

Bayan Tuckerton'la konuşma işini yerine getirme konusunda büyük isteksizlik içindeydim. Ginger'in ısrarına rağmen bunun akıl kârı olduğundan emin değildim. ayrıca bu iş için uygun kişi olmadığım kanısındaydım.

Gerekli tepkileri gösterebilecek yetenekte olduğumda kuşkularım olduğu gibi olduğumdan farklı görünüp, yalan söylemek düşüncesi bile beni tedirgin ediyordu.

Gereğinde son derece becerikli ve korkutacak derecede yetenekli olabilen Ginger telefonda kısaca şöyle demişti.

"Bu çok kolay olacak. Tuckerton'ların evi ünlü mimar Nash'in eseri. Ama Nash'in kendi stilinde inşa edilmemiş, daha çok yeni, gotik öğeler taşıyormuş."

"Orayı neden görmek isteyeyim ki?"

"Mimarların stillerini etkileyen eğilimler ve bunların yapılarına yansıması konusunda bir kitap ya da makale yazmayı düşünüyor olacaksın. Bu gibi bir şey işte."

"Bana çok düzmece gibi geldi."

"Hiç de değil," dedi Ginger kararlılıkla. "Eğer plastik sanatlar da mimariyle ilgileniyor olsan en olmadık insanlar tarafından, en tutarsız varsayımların ileri sürüldüğünü ve kaleme alındığını bilirdin. Sana bu konuda saçma sapan bir sürü yazı sayabilirim."

"Bu durumda bu iş için senin benden çok daha uygun olduğun ortaya çıkıyor."

"İşte yanıldığın bu," diye açıkladı Ginger. "Bayan Tuckerton senin adına Who's Who'da.(*)bakabilir. Çok etkileneceğinden eminim. Beni ise umursamaz bile."

(*) Kim Kimdir? ünlü kişilerin kimliğini açıklayan yıllık ansiklopedi.

Gerçi ısrar etmemin anlamsızlığını anlamıştım ama yine de ikna olmamıştım.

Bay Bradley ile yaptığım akıl almaz konuşmanın ardından Ginger ile kafa kafaya verip düşündük. O bunu benim kadar inanılmaz bulmamıştı. Üstelik de bunu istenmeyen bir başarı olarak nitelendiriyordu.

"Bu bizim düşüncelerimizin hayal ürünü olmadığını açıkça ortaya koyuyor," diye belirtti. "Artık istenmeyen insanları ortadan kaldıran bir organizasyon olduğunu biliyoruz."

"Doğaüstü güçlerle."

"Olaylara o kadar kısıtlı açılardan bakıyorsun ki, çok dar görüşlüsün. Bütün bunlar sahte büyü numaraları aynen Sybil'in taktığı tespihböceği boncuklu kolyeler gibi. Yalnızca göz boyama! Eğer Bay Bradley'in şarlatan bir doktor ya da sahte bir astrolog olduğu ortaya çıksaydı belki hâlâ bundan kuşkulanmakta haklı olabilirdin.

Ama o sıradan, dünya işlerinin peşinde koşan, adi bir dolandırıcı tipi olduğuna göre... ya da bende uyandırdığı izlenim bu..."

"Yaklaşık öyle."

"O zaman bu her şeyin mantıklı bir açıklaması olduğunu gösteriyor. Ama yine de her ne kadar düzmece bir şey olduğu açık olsa da Kır At'taki o üç kadının işlerliği olan bir şeyler yaptıkları açık."

"Madem bundan bu kadar eminsin, neden Bayan Tuckerton'la görüşmekte ısrar ediyorsun?"

"Bu konuyu başka kanaldan da incelemiş olmak için."

"Tabi yüzüme gözüme bulaştırmazsam?" dedim umutsuzca.

Ginger bunu düşüneceğime kendime daha fazla güvenmem gerektiğini söyledi.

İşte böylece şimdi Carraway Park'taki evin kapısı önündeydim. Gerçekten de bu yapı benim Nash mimarisine ilişkin bilgilerimle hiç uyuşmuyordu. Birçok açıdan modern anlamda bir şato görünümündeydi.

Ginger bana Nash'in mimarlık anlayışına ilişkin bir kitap bulacağını söylemiş ancak kitap zamanında yetişmemişti. Dolayısıyla da buraya tamamen yetersiz bilgi ve endişe içinde gelmek durumunda kalmıştım.

Kapıyı çaldım, alpaka elbiseli, kılıksız görünümlü bir uşak kapıyı açtı.

"Bay Easterbrook mu?" dedi beni görünce. "Bayan Tuckerton sizi bekliyordu."

Beni özenle döşenmiş bir misafir salonuna aldı. Oda üzerimde hiç de olumlu bir etki yapmadı. Gerçi eşyaların her birinin çok pahalı olduğu anlaşılıyordu ama seçimlerinde en ufak bir zevk yoktu. Aslında onlar olmadan mimari olarak odanın kendisi oldukça hoştu.

Bir iki güzel tablonun yanında çok sayıda kötü tablo asılmıştı davarlara. Sarı sim brokar ve altın varak çok bol kullanılmıştı. Bayan Tuckerton'un içeri girmesiyle odayı daha fazla inceleme fırsatı bulamadım. Geniş, sim brokar döşemeli kuştüyü kanepenin derinliğinden zorlukla kalktım.

Ne bekliyordum, işte bunu bilemiyorum ama hiç de umduğumu bulamadığım açıktı. Bayan Tuckerton asla gizemli, tuhaf bir kadın değildi, orta yaşların başlarında sıradan bir kadın. Kuşku uyandırmayan, ilgi çekmeyen biri, bana pek hoş bir kadın da olduğu söylenemezdi. Bolca ruj sürmüş olmasına rağmen dudakları inceydi ve kadına sert, huysuz bir görünüm kazandırıyorlardı. Çenesi biraz çıkıktı. Soluk mavi gözleri her şeye fiyat biçermiş gibi bir izlenim uyandırıyordu. O kapıcılara ve vestiyer görevlilerine çok düşük bahşişler veren tipteki kadınlardandı. Dünyanın her yerinde onun tipinde çok kadına rastlayabilirsiniz ama onların bu kadar pahalı giysiler giymiş ve bu denli fazla makyaj yapmış olmayacakları kesin.

"Bay Easterbrook?" Ziyaretimden dolayı çok memnun olduğu anlaşılıyordu. Hatta davranışlarıyla bunu abartıyordu bile. "Sizi evimde ağırlamaktan dolayı gerçekten çok mutluyum. Bu evle ilgileniyor olmanız

çok hoş. Buranın John Nash tarafından yapılmış olduğunu elbette ki biliyordum, eşim söylemişti ama bunun sizin gibi değerli birini ilgilendirebileceği doğrusu bu ya hiç aklıma gelmemişti."

"Açıkçası Bayan Tuckerton, burası onun alışıldık stilinde bir yapı değil, zaten ilgi çekici olmasının nedeni..."

Sözümü yarıda keserek, beni devam etme zorunluluğundan kurtardı.

"Korkarım bu konuda hiçbir bilgim yok, yani mimari ve arkeoloji konusunda. Lütfen siz benim cahilliğimin kusuruna bat mayın..."

Ne kusura bakması? Aksine bu beni mutlu bile etmişti.

"Tabi ki bütün bunlar çok ilgi çekicidir," diye ekledi.

Bizim, yani uzmanların genellikle tek kendi ilgilendiğimi, tek bir konu üzerinde yoğunlaşan, çok sıkıcı kimseler olduğumuzu söyledim.

Bayan Tuckerton bunun doğru olmadığından emin olduğunu belirterek, evi çaydan önce mi yoksa sonra mı gezmek istediğimi sordu.

"Çay beklemediğim bir şeydi. Randevuyu üç buçuğa almıştım, ama yine de önce evi görmek istediğimi söyledim.

Bayan Tuckerton bana evi gezdirirken hiç durmadan konuşuyor, böylece beni mimari görüşlerim konusunda açıklama yapmaktan kurtarıyordu.

Geldiğime sevinmiş olduğunu, bunun güzel bir rastlantı olduğunu belirtti. Evi satışa çıkarmıştı - benim için çok büyük - özellikle de eşimin ölümünden sonra - diyordu. ayrıca henüz emlakçiye vereli bir hafta ancak olmasına rağmen şimdiden müşterisi hazır gibiydi.

"Burayı böyle boş olarak görmenizi istemezdim. Bir evin değerinin anlaşılması için içinde hayat olması gerekir, öyle değil mı, Bay Easterbrook?"

Evin gerçekten boş ve eşyasız olmasını yeğlerdim. Ama o anda elbette ki bunu yüzüne karşı söylemem olanaksızdı. Ona bu çevrede mi kalmayı düşündüğünü sordum.

"Aslına bakarsanız bundan pek emin değilim. Önce biraz seyahat etmek istiyorum. Güneşli bir yerlere. Bu iğrenç iklimden nefret ediyorum. Sanırım kışı Mısır'da geçiririm. İki yıl önce oraya gitmiştim. Sanırım siz oraları benden çok iyi bilirsiniz."

Mısır hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunu açıkça söyledim.

"Alçakgönüllülük gösteriyorsunuz," dedi neşeyle ve kararsızlıkla. "Burası da yemek odası. Sekizgen biçiminde. Bu olması gereken stile uygun değil mi? Köşesiz..."

Haklı olduğunu belirterek, evin mimari yapısındaki oranların uyumuna olan hayranlığımı belirttim.

Sonuçta evi gezmeyi tamamlayarak yeniden misafir salonuna döndük. Bayan Tuckerton çay servisinin yapılmasını istedi. Çayı getiren de kapıda gördüğüm kılıksız uşak oldu. Victoria döneminden kalma gümüş çaydanlık şık ve büyüktü ama parlatılmaya ihtiyacı vardı.

Bayan Tuckerton, uşak odadan çıkarken iç çekti.

"Eşim öldükten sonra yaklaşık yirmi yıldır burada çalışan karıkoca hizmetkârlarımız evden ayrılmak istediler ve bunda ısrar ettiler. Emekliye ayrılmak istediklerini artık çalışmayacaklarını söylüyorlardı ama sonradan başka bir yerde işe girmiş olduklarını duydum. Hem de çok yüksek bir ücretle. Sanırım benim tek başıma böylesine yüksek masraflara katlanmam gülünç olurdu. Uşakların ikamet ve yemek masraflarının ne kadar yüklü olduğunu düşününce. Üstelik çamaşır filan da bunun dışında."

Evet, dedim kendi kendime, düşüncelerimde haklıyım, bu cimri bir kadın. Soluk gözleri ve ince dudakları hırslı, paragöz biri olduğunu açıkça belli ediyordu.

Bayan Tuckerton'u konuşturmak hiç güç değildi. Konuşmaktan hoşlanıyordu. ayrıca kendisinden bahsetmekten de zevk alıyordu. Böylece genellikle onu dinleyerek, arada sırada da cesaretlendirici birkaç sözcük ve soru yönelterek kısa süre içinde Bayan Tuckerton hakkında çok şey öğrendim. Hatta anlattığından çok daha fazlasını da sezgilerimle çıkarmıştım.

Dul Thomas Tuckerton ile beş yıl önce evlenmişti. Ondan "çok çok daha gençti." Onunla oyun salonunda briç hostesliği yaptığı, deniz kıyısındaki büyük bir otelde tanışmışlardı. (Kadın bunu farkında olmadan ağzından kaçırmıştı) Bay Tuckerton'un kızı o sıralar yakınındaki okullardan birinde okuyormuş. "Bir kız çocuğuna karşı nasıl davranması gerektiğini kestirmek bir erkek için gerçekten çok zor."

"Zavallı Thomas, hep o kadar yalnızdı ki... Birinci karısı birkaç yıl önce ölmüş, onu çok arıyordu."

Daha sonra da Bayan Tuckerton bir eş olarak kendi portresini çizdi. Yaşlı, yalnızlık hisseden bir adama özenle, şefkatle bakan, iyi yürekli, sevecen, fedakâr bir kadın. Hem de ihtiyarın giderek bozulan sağlığına rağmen büyük bir bağlılık ve özveriyle.

"Tabi ki kocamın hastalığının son aşamalarında neredeyse hiçbir arkadaşım kalmadı, kimseyi arayıp soramadım."

Mark düşünüyordu: Acaba Bay Thomas Tuckerton karısının bazı erkek arkadaşlarından mı kuşkulanıyordu?

Bu vasiyetnamesinin bazı maddelerini açıklardı.

Ginger benim adıma tüm ölenlerin vasiyetnamelerinin arşivlendiği Somerset House'a gitmiş ve vasiyetnamenin koşullarına bakmıştı.

Eski uşaklara ve vaftiz babası olduğu iki çocuğa bırakıları bir miktar para dışında, karısına da önemli bir gelir bırakmıştı; yeterli ancak asla cömertçe değil. Vakfa bırakıları paranın geliri ömrü boyunca Bayan Tuckerton'a ödenecekti. Terekenin geri kalan kısmını, yani varlığının altı sıfırlı tutarlara ulaşan aslını ise kızı Thomasina Tuckerton'a bırakmıştı. Ama Thomasina bu parayı ancak yirmi bir yaşında ya da evli olduğu taktirde alabilecekti. Eğer yirmi bir yaşından önce evlenmemiş olarak ölürse, para üvey annesinin olacaktı.

Anlaşıldığı kadarıyla ailede başka biri yoktu.

Bunun bedeli çok büyük olmuş, diye düşündüm. Bayan Tuckerton parayı çok seviyordu... Bu her halinden anlaşılıyordu. Yaşlı, zengin dul biriyle evlenene kadar hiç bol parası olmadığından emindim. Ve sonra bunca para başına vurmuş olmalıydı. Yaşlı hastalıklı bir adamla evli olmanın yaşamına kısıtlar getirdiği düşüncesiyle, henüz gençken özgür ve en çılgın düşlerini gerçekleştirecek kadar zengin olacağı günlerin hayalini kurmuş olmalıydı.

Kocasının vasiyetnamesi onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuş olmalı. Hiç kuşkusuz ortalama bir gelirden çok daha fazlasını ummuştu. Pahalı seyahatler, lüks gemi yolculukları, pahalı giysiler, mücevherler -belki de yalnızca büyük paraya sahip olmak- bankada giderek çoğalan dünya kadar para.

Halbuki kocası paranın tamamını kızına bırakmıştı. Thomasina büyük bir servetin sahibi olacaktı, mutlu bir vâris. Çok büyük olasılıkla üvey annesinden hiç hoşlanmayan ve gençlikten kaynaklanan umarsız

insafsızlıkla bunu göstermekten çekinmeyen Thomasina'ya. Kız çok zengin biri olacaktı, ama eğer...

Eğer?... Evet ama, bu yeterli olabilir miydi? Karşımdaki cicili bicili elbiseler giymiş, sarı saçlı, hiç düşünmeden boş sözleri ardı ardına sıralayan bu yaratık Kır At'a başvurarak genç bir kızın ölümüne ayarlayacak kadar vicdansız, bir o kadar da becerikli olabilir miydi?

Hayır, bunu aklım almıyordu.

Yine de üstüme düşeni yapmalıydım. Aniden, damdan düşercesine, "Biliyor musunuz, sanırım kızınızla tanışmıştım," dedim "Yani üvey kızınızla... bir aralar."

Beni şaşkınlık içinde süzdüyse de bunun onu pek ilgilendirmediği anlaşılıyordu.

"Thomasina ile mi? Gerçekten mi?"

"Evet, Chelsea'de."

"Ah Chelsea! Evet, olabilir..." İç çekti. "Ah bu zamane kızları. Çok zorlar. İnsan onları hiç kontrol edemiyor.

Bu babasını çok üzüyordu. Tabi ben de bu konuda bir şey yapamıyordum. Ona söz geçiremiyordum, hiçbir dediğimi yapmazdı." Yeniden iç geçirdi. "Evlendiğimizde bildiğiniz gibi tam ergenlik dönemindeydi. Üvey anne fikrini benimsemek..." Başını salladı.

"Sizin açınızdan çok zor bir durum."

"Yaptıklarına hep göz yumdum, her zaman hoşgörüyle yanaştım."

"Bundan eminim."

"Ama hiç fayda etmedi. Tabi Tom hiçbir zaman bana karşı kaba davranmasına fırsat vermezdi ama kız her zaman beni incitmek için bir fırsat bulurdu. Gerçekten yaşamı çekilmez hale getiriyordu. Evden ayrılmak istediğini söylediğine bu bir bakıma benim için bir kurtuluştu ama Tom'un bu konuda neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Çok kötü bir arkadaş grubunun içine girmişti..."

"Evet... buna bir anlamda tanık oldum sayılır."

"Zavallı Thomasina," diyen Bayan Tuckerton sarı saçlarının bir buklesini düzelttikten sonra bana baktı.

"Belki bunu bilmiyorsunuzdur. Thomasina yaklaşık bir ay kadar önce öldü. Ansefalit, yani bir tür beyin iltihabından... birdenbire. Sanırım bu genç insanların tutulduğu bir hastalık bu... çok yazık!"

"Öldüğünü biliyordum," dedim ve ayağa kalktım.

"Teşekkürler, Bayan Tuckerton, bana evinizi gezdirdiğiniz için tekrar teşekkürlerimi belirtmek isterim."

Tokalaştık.

Sonra tam gitmek üzereyken birden ona doğru döndüm.

"Bu arada," dedim. "Kır At'ı biliyorsunuz, değil mi?"

Tepkisinde kuşku götürür bir yan yoktu. Panik, kelimenin tek anlamıyla panik, korku vardı bu soluk mavi gözlerde. Yoğun fondötenine rağmen yüzünün bembeyaz olduğu ve korktuğu anlaşılıyordu.

Yanıt veren sesi tiz ve yüksekti.

"Kır At mı? Kır At derken neyi kastediyorsunuz? Kır At hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yüzüne şaşırmış gibi bir ifade takınarak baktım.

"Oh, affedersiniz, yanılmış olmalıyım. Kır At, Much Deeping'te çok ilginç, eski bir han. Geçen gün oradaydım ve dostlarım beni orayı gezmeye götürdüler. Ev olarak değiştirilmesine rağmen hiç bozulmadan kalmış, o eski atmosfer aynen korunuyor. Bir an için orada sizin adınızdan bahsedilmiş gibi geldi, ama belki de oraya giden üvey kızınızdı ya da aynı soyadını taşıyan başka biri." Bir an için susup ara verdim. "Orası...

gerçekten ünlü bir yer."

Giderayak söylediklerimin keyfini yaşıyordum. Duvardaki aynalardan birinde Bayan Tuckerton'un yüzünün yansımasına baktım. Gözleri faltaşı gibi açılmış, arkamdan bakakalmıştı. Çok, çok korkmuştu ve birden onun yıllar sonra nasıl görüneceğini görür gibi oldum... Hiç hoş bir görüntü değildi.

BÖLÜM 14

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

"Şimdi artık eminiz," dedi Ginger.

"Daha önce de emindik."

"Evet, aslına bakılırsa öyle. Ama bu bir anlamda perçinledi."

Bir an ikimiz de sessiz kaldık. Bayan Tuckerton'un Birmingham'a gidişi canlanıyordu gözümde. Municipal Meydanı binalarına girişi, Bay Bradley ile buluşması. Ürkek ve sinirli hali... diğerinin yumuşak başlı, inandırıcı tavırları... ustaca bu işin risksizliğini vurgulaması (Bayan Tuckerton'u ikna edebilmek için çok çaba harcamış olmalı). Sonra kadının bir karara varmadan, bu fikri zihninin bir köşesine yazmış olarak oradan ayrılışı geliyor gözümün önüne. Belki de oradan doğruca üvey kızını görmeye gitti ya da kız hafta sonunu geçirmek üzere evine geldi. Belki de aralarında bir konuşma geçti, kız evlenmeyi düşündüğünü söyledi. Ve tüm bu süreçte kafasında yalnızca bir şey vardı kadının, PARA. Hem öyle az buz bir para da değil, insanın her dilediğini yapmasını sağlayacak kadar para. Üstelik de bütün bu para ayağında kot pantolon ve pasaklı bol gömlekleriyle Chelsea kafe-barlarında sürten bu dejenere, terbiyesiz kız gidecekti. Neden hiçbir zaman hiçbir şekilde iyi bir insan olmayan ve olamayacak bu kız bu güzel paracıklara sahip olacaktı ki?

Ve böylece... Birmingham'a yeni bir ziyaret. Daha fazla açıklama, daha fazla inceleme. Bir taraf kuşkulu, tereddütlü, diğer taraf Kendinden emin, ikna edici. Sonuçta koşullar tartışılıyor. Kendi kendime gülümsedim.

Bay Bradley'in işi hiç de kolay olmamış olmalıydı. Bayan Tuckerton çok sıkı pazarlık etmişti hiç kuşkusuz.

Ama sonuçta anlaşma sağlanmış, gözü kapalı bir kâğıt imzalanmıştı. Peki ya sonra?

Hayal gücüm ancak buraya kadardı. Bu noktadan sonrası tamamen meçhuldü.

Ginger'in ısrarcı bakışlarıyla daldığım hayal dünyasından gerçeğe döndüm.

"Ne o, olayları kafanda canlandırabildin mi?"

"Ne yaptığımı nasıl bildin ki?"

"Düşünce sistemini yavaş yavaş çözümlemeye başlıyorum. Olayları bir sıraya koymaya çalışıyordun değil mi? Kadının Birmingham'a gidişi ve sonrasını?"

"Evet, ama çok çabuk tıkanıp kaldım. Diyelim ki Birmingham'da anlaşmayı yaptı, peki ya sonra?"

Birbirimize baktık.

"Er ya da geç," dedi Ginger. "Bilinin Kır At'ta neler olup bittiğini ortaya çıkarması gerek."

"Nasıl?"

"Bilemiyorum... Bunun kolay olmayacağı açık. Gerçekten da bulunan, bu işe kalkışan hiç kimse bunu asla açıklamayacak? Üstelik de bunu doğru olarak anlatabilecek yegâne kişiler de onlar. Bu çok güç... Acaba..."

"Yoksa polise mi başvursak?" diye sordum.

"Evet. Ne de olsa elle tutulabilir birtakım bilgiler var elimiz, de. Ne dersin, harekete geçmeleri için yeterli olmaz mı?"

Başımı kuşkuyla salladım.

"Kötü niyet olduğu açık. Peki ya ötesi? Bu yeterli mi? Yine bu ölümü isteme saçmalığı."

"Oh," diyerek kestim konuşmasını. "Bu saçmalık olmayabilir, ama mahkemede öyle algılanacaktır. Gerçekte bu işlemin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"İyi o zaman, demek oluyor ki öğrenmemiz gereken bu. Peki ama nasıl?"

"İnsanın bunu kendi gözleriyle görmesi ya da kendi kulaklarıyla duyması gerek. Ama bu büyük samanlık odasında saklanılabilecek bir yer yok ki - sanırım her şeyin - artık her neyse, olup bittiği yer orası."

Ginger birden doğruldu, enerjik bir hareketle kızıl saçlarını geriye doğru attı, başını dikleştirdi.

"Gerçekte olup biteni keşfetmenin yalnızca bir tek yolu var. Gerçek müşteri olmak."

Yüzüne bakakaldım.

"Gerçek müşteri mi?"

"Evet. Ya sen ya da ben, hangimizin olduğu hiç fark etmez, birinin ortadan kaldırılmasını istermiş gibi davranmamız gerekiyor. Birimizin Bradley'e giderek anlaşma yapmamız gerek."

"Bundan hoşlanmadım," dedim sert bir tonda.

"Neden?"

"Nasıl açıklayayım, bu çok tehlikeli olabilir."

"Bizim için mi?"

"Belki, ama benim asıl düşündüğüm seçilecek kurban. Bir kurbanımız olmalı, onu bir şekilde adlandırmalıyız. Üstelik bunun yalnızca kurgulanmış biri olması olanaksız, gerçek biri olmalı. İnceleyeceklerdir bunu, her olayda da inceliyorlardır, bu konuda kuşkumuz yok, değil mi?"

Ginger bir dakika kadar düşündükten sonra başıyla onayladı.

"Evet. Kurban doğru adresi olan gerçek biri olmalı."

"İşte benim hoşuma gitmeyen de bu," dedim.

"Üstelik de ondan kurtulmak için geçerli bir nedenimiz de olmalı."

Bir an için susup, ortaya çıkan durum konusunda düşündük.

"Söz konusu kişi her kim olacaksa, onun da bunu kabul etmesi gerekir," dedim yavaşça. "Bu da çok güç, bir sürü açıklama gerektirecektir."

"Bu plan kusursuz yürümeli, bu kesin. Hata yapma şansımız yok," dedi Ginger düşünceli. "Geçen gün söylediğin bir şeyde kesinlikle haklıydın. Bu işin en zayıf halkası bu kişilerin bir açmaz içinde olmaları. Bir yandan bu işin tamamen gizli kalması gerekiyor diğer yandan o kadar da gizli olmaması. Olası müşterilerin bundan bir şekilde haberdar olmaları gerek."

"Beni asıl şaşırtan," dedim. "Polisin bu konudan habersizmiş gibi davranması. Bütün bu olanlardan sonra bu cinayetlerin ardında yatanın kokusunu almış olmaları gerekirdi."

"Evet, ama sanırım bunun tek nedeni, bunları kelimenin anlamıyla bir amatör şov olarak nitelendirmeleri.

Söz konusu ol profesyonel katiller ya da suçlular değil. Bu insanları öldürmek içi gangster kiralamak gibi bir şey değil. Bu çok özel bir iş."

Bu konuda haklı olabileceğini belirttim.

Ginger sözlerini sürdürdü.

"Bir düşünelim, diyelim ki sen ya da ben (Bu arada her iki olasılığı da ayrı ayrı irdeleyeceğiz.) birinden kurtulmayı şiddetle istiyoruz. Evet, senin ya da benim kurtulmak istediğimiz, ölümünden yarar sağlayacağımız bu kişi kim olabilir? Benim açımdan yalnızca daha önce de bahsettiğim büyük amcam Mervyn var. Tonton hayata gözlerini yumunca hatırı sayılır bir varlığım olacak. Aileden yalnızca ben ve Avustralya'da yaşayan bir kuzinim kaldık. Başka vâris yok. Bu durumda benim onun ölümünü istemem için neden var. Ama zaten yaşı yetmişin üstünde, bunamış ve bir ayağı çukurda; bu durumda onun eceliyle ölmesini beklemek herhalde daha mantıklı olur. Tabi aniden çok büyük paraya ihtiyacım olması dışında ki - bu kadarını da inandırıcı bir şekilde uydurmak çok zor olabilir. Bunun dışında o bebek gibi, çok şirin bir ihtiyar, onu gerçekten çok seviyorum ve ister bunamış olsun ister olmasın, o yaşamdan zevk alan biri ve onu bundan bir an bile mahrum etmeyi istemem, asla böyle bir riski göze alamam. Peki ya sen? Senin açından durum nasıl?

Sana büyük miktarda para bırakacak akrabaların var mı?"

Başımı salladım.

"Hiç kimse."

"İşte bu kötü. Peki şantaj olamaz mı? Aslında bunu kurgulamak da oldukça güç. Kolayca incitilebilecek bir görevde değilsin. Skandaldan korkacak bir durumun yok. Eğer parlamentoda, dış işlemde falan olsaydın ya da gelecekte bakan filan olman söz konusu olsaydı durum farklı olabilirdi. Aynı şey benim için de söz konusu, pili yıl önce böyle bir şey çok kolaydı. Namusu lekeleyecek birkaç aşk mektubu ya da fotoğraf işi çözebilirdi, ama bugün artık kimse böyle şeyleri umursamıyor. İnsan rahatlıkla aynen Wellington Dükü gibi, "Yayınlayın, lanet olsun!" diyebilir. Neyse, bu durumda başka ne olabilir? Belki iki eşlilik (bigamy)?" Yeşil gözlerini adeta sitemle gözlerime dikti. "Hiç evlenmemiş olman ne şanssızlık. Eğer evlenmiş olsan bu konuda bir şeyler uydurabilirdik."

Yüz ifademle kendimi ele vermiş olmalıyım. Ginger hemen atıldı.

"Çok özür dilerim," dedi. "Seni incitecek bir şey mi söyledim."

"Hayır," dedim. "İncinmedim. Bu çok zaman önceydi, artık bu konunun kimseyi ilgilendirmeyeceği, kimsenin bunu öğrenemeyeceği

kanısındaydım."

"Yani daha önce evlenmiş miydin?"

"Evet. Üniversitedeyken. Bunu gizli tuttuk. O... yani, ailemin asla istemeyeceği bir tipti, duysalar ortalık birbirine girerdi. Zaten o sırada reşit bile değildim. Yaşlarımız konusunda bile yaları söyleyerek evlendik."

Bir iki saniye kadar geçmiş günlere gidip geldim. Neden sonra ekledim.

"Olacak iş değildi," dedim yavaşça. "Bunu şimdi çok iyi anlıyorum. Gerçi güzeldi, gereğinde çok tatlı olabiliyordu ama..."

"Ne oldu?"

"Uzunca bir tatil için İtalya'ya gitmiştik. Bir kaza oldu, araba kazası. Kaza yerinde öldü."

"Peki ya sen?"

"Ben arabada değildim, onun yanında bir erkek arkadaşı vardı"

Ginger bir an imalı bir şekilde baktı. Sanırım olayı kavramıştı. Evlendiğim kızın sadık bir eş olabilecek tipte biri olmadığını keşfetme şeklim dolayısıyla yaşadığım büyük şoku...

Ginger büyük bir olgunlukla yeniden konumuza döndü.

"İngiltere'de evlendin, değil mi?"

"Evet. Peterborough evlendirme dairesinde."

"Ama karın İtalya'da öldü?"

"Evet."

"O zaman onun ölüm belgeleri İngiltere'ye gelmemiş olabilir?"

"Doğru."

"O zaman daha başka ne isteyebiliriz ki? İşte tam aradığımız çözüm avucumuzun içinde. Daha kolayını düşünemezdim bile. Şimdi şöyle diyelim, sen gerçekten de birine âşıksın ve onunla evlenmek istiyorsun, ama karının hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorsun. Yıllar önce yollarınızı ayırdınız ve bir daha ondan hiç haber alamadın. Bu durumda yeniden evlenme riskine girebilir misin? Tam sen bu konuyu düşünürken birden eski karın çıkagelir. Aniden hiç beklenmedik şekilde ortaya çıkmıştır, üstelik boşanmayı da reddettiği gibi yeni genç bayana gidip her şeyi olduğu gibi anlatmakla seni tehdit eder."

"Peki bu genç bayan kim?" diye sordu oldukça büyük bir şaşkınlık içinde. "Sen mi?"

Ginger şoka uğramış gibiydi.

"Tabi ki hayır. Ben bu iş için asla doğru insan olamam. Böyle durumda hiç umursamadan seninle nikâhsız olarak otururdum. Hayır, kimi kastettiğimi çok iyi biliyor olmalısın, o tam doğru kişi, bundan eminim. Her yerde birlikte göründüğün o heykel yapılı, esmer kız... ciddi, entelektüel havalı olan."

"Hermia Redcliff mi?"

"Bu doğru. Kız arkadaşın."

"Bundan sana kim bahsetti?"

"Tabi ki Poppy. Üstelik çok da zengin, değil mi?"

"Oldukça varlıklı sayılabilir. Ama gerçekten..."

"Tamam. Tamam. Onunla parası için evleneceğini filan söylemek istemiyorum. Sen öyle biri değilsin. Ama Bradley gibi kötü niyetli kişiler hemen böyle düşüneceklerdir... Bu mükemmel olacak. Durum çok açık. Tam sen Hermia'ya evlenme teklif edecekken geçmişte kalan, artık hatırlamak bile istemediğin kadın aniden ortaya çıkar. Londra'ya gelir ve kıyameti koparır. Boşanmak istersiniz kabul etmez. Hatta öç almak niyetindedir. Ve sonra Kır Aftan bahsedildiğini duyarsın. Thyrza ve yarı cadı, köylü Bella'nın o gün senin oraya gitme niyetinin bu olduğunu sandıklarına neyine istersen bahse girebilirim. Senin oraya inceleme amacıyla gittiğini sandılar ve Thyrza da sana bu nedenle sonuna kadar açıldı. Seni müşteri sanıyordu, bir çeşit satış promosyonu yaptı."

"Sanırım, bu doğru olabilir," dedim o günü aklımdan geçirerek.

"Hemen ardından da Bradley'e gitmen olayın doğrulaması gibi oldu. Sen artık kapana kısılmıştın. Olası müşteriydin..."

Ginger zafer kazanmışçasına sevinçle bakıyordu. Söylediklerinde bir şey vardı ama ben bunu çıkaramıyordum.

"Hâlâ düşünüyorum da," dedim. "Her şeyi inceden inceye kik edeceklerini sanıyorum."

"Elbette." Ginger de bana bu konuda hak veriyordu.

"Geçmişten gelen olmayan bir eş yaratma fikri aslında hiç fena değil, ama ayrıntıları isteyeceklerdir...

nerede yaşadığını, ne yaptığını filan. Kaçamak yanıtlara başvurduğum taktirde de..."

"Bu gerekmeyecek. Gerçekten de kadın gelmiş olacak... dediğin yerde hazır olacak..."

"Sıkı dur," dedi Ginger. "Senin kadın ben olacağım, Mark."

II

Bakakalmıştım. Sanırım "gözlerim dışarı fırlamıştı" durumumu anlatmak için çok daha doğru bir deyim olacak. Ginger'in kahkahayı basmamış olmasına hâlâ şaşıyorum.

Yeniden söze girdiğinde daha yeni yeni kendimi toparlamaya başlıyordum.

"Bu kadar afallayacak bir şey yok," dedi. "Bu bir evlenme teklifi değil."

Nihayet dilim çözülmüştü.

"Ne dediğini bilmiyorsun sen."

"Tabi ki biliyorum. Bence bu çok uygun, üstelik bu işe ikimizden başka kimseyi de bulaştırmamış, kimseyi olası bir tehlikeye atmamış olacağız."

"Ama kendini tehlikeye atıyorsun."

"İşin orası benim bileceğim şey."

"Hayır değil. Hem ayrıca bu geçerli olmayacaktır."

"Öyle bir olacak ki! Her şeyi düşündüm. Yurtdışı etiketleri olan bir ya da iki valizle möbleli bir daireye taşınacağım. Daireyi Bayan Easterbrook adıyla kiralayacağım. Bu durumda kim Bayan Pasterbrook olmadığımı iddia edebilir ki?"

"Seni tanıyan herkes."

"Beni tanıyan hiç kimse beni görmeyecek ki. İşten hasta olduğumu belirterek izinli olacağım. Saçımı boyarım - bu arada karının saçları ne renkti, koyu mu açık mı? - aslında bu hiç fark etmez ama..."

"Koyu," dedim farkına bile varmadan.

"Güzel, saç rengimi açmaktan nefret ederim. Farklı giysiler ve abartılı bir makyajla en yakın arkadaşım bile tanıyamaz beni. Yaklaşık on beş yıldır

kimse seni yanında karınla görmediğine göre - kimse ama hiç kimse ortaya çıkıp da benim senin karın olmadığımı iddia edemez. Kır At'takilerden herhangi birinin de benim olduğum söylenen kişi olmadığımdan kuşkulanması için bir neden yok. Eğer sen de benim hayatta kalacağımı ileri sürerek yüksek tutarlı bir bahis anlaşmasını imzalarsan, benim ortadan kaldırılması gereken gerçek kişi olduğumda hiçbir kuşku kalmaz. Polisle de herhangi bir şekilde bir bağlantın olmadığına göre, sen gerçek anlamda iyi bir müşterisin. Evliliğini Somerset House'daki eski belgelere bakarak doğrulayabilirler. Senin Hermia olan ilişkini ve bu ilişkinin seyrini filan inceleyebilirler - bu durumda neden, niçin kuşkulanacaklar ki?"

"Bu işin zorluklarını anlamak istemiyorsun -risk."

"Risk mi? Boş ver," dedi Ginger. "Yaşamda risksiz olan ne var ki? O ahlaksız Bradley'den birkaç yüz sterlin alabilmen uğruna bile girerim bu işe."

Yüzüne baktım. Onu çok seviyordum... Kızıl saçları, çilli yüzü, cesareti, ataklığı, neşesi. Ancak onun kendini atmaya çalıştığı tehlikeye atılmasına izin veremezdim.

"Bunu kabul edemem, Ginger," dedim. "Düşün, ya bir şey olursa?"

"Bana mı?"

"Evet."

"Bu benim bileceğim bir şey değil mi?"

"Hayır. Seni bu işe bulaştıran benim."

Başıyla onayladı. Düşünceliydi.

"Doğru, belki de öyle. Ancak kimin önce olduğu aslında hiç fark etmez. Şu anda ikimiz de boğazımıza kadar bu işin içine girdik ve bir şeyler yapmamız gerek. Çok ciddiyim, Mark. Buna bir eğlence gözüyle baktığımı sanma sakın. Doğru olduğunu düşündüğümüz eğer doğruysa, bu korkunç, akıl almaz bir şey. Ve muhakkak durdurulmalı. Anlamıyor musun, söz konusu olan nefret ya da kıskanç gibi dürtülere işlenen kanlı cinayetler değil, hatta hırs ve açgözlülükten işlenen cinayetler de değil bunlar; riski yüklenerek, kazanç uğruna insanların günah işleme eğilimlerinden faydalanılması, suça teşvik edilmesi durumu bu. Bu cinayetin bir iş olarak ele alınması kurbanın kim ya da ne olduğunu hiç dikkate almayan, iğrenç bir anlayış."

"Tabi," diye ekledi. "Eğer bütün bunlar doğruysa..."

Yüzüme bir an için kuşkuyla baktı.

"Tabi ki doğru," dedim. "Beni asıl korkutan da bu."

Ginger dirseklerini masanın üstüne dayayarak, gerekçelerini açıklamaya başladı.

Tartışmaya başladık. Şöminenin üstündeki saatin kolları yasça ilerleyip, dönüşlerini tamamlarken öteden beriden, aynı seyrin üstünden tekrar tekrar geçerek ve dönüp dolaşıp aynı noktaya gelerek her ayrıntıyı konuştuk.

Sonunda konuyu özetleyen Ginger oldu.

"Durum şu. Önceden uyarılmış ve silahlandırılmış bir durumdayım. Birinin beni öldürmeyi deneyeceğini biliyorum. Bir an için bile olsun bunu başarabileceğine inanmıyorum. Eğer insanın bilinçaltında bir 'ölüm isteği' varsa, benimkinin hiç gelişmemiş olduğunu söyleyebilirim. Çok sağlıklıyım. Ve hiçbir şekilde aniden böbrek taşım oluşacağını ya da menenjite yakalanacağımı sanmıyorum. İhtiyar Thyrza istediği kadar zeminlere pentagramlar çizsin, Sybil isterse hep transta kalsın bu kadınlar ne yaparlarsa yapsınlar, bana bir şey yapabileceklerine inanmıyorum."

"Sanırım Bella beyaz bir tavuk kurban ediyor," dedim endişeyle.

"Bütün bunların iğrenç göz boyamalar olduğunu kabul etmelisin."

"Gerçekte ne olduğunu bilemiyoruz," diye uyardım.

"Doğru. Zaten bunu ortaya çıkarmanın önemi de bundan kaynaklanıyor. Yani sen gerçekten, bu üç kadının Kır At'ın samanlığında yapacakları bir şeylerle, ben Londra'daki dairemde sapasağlam yaşarken, öldürücü bir hastalığa yakalanmamı sağlayacaklarına inanıyor musun? Buna inanamazsın."

"Hayır," dedim. "İnanmıyorum." "Ama," diye ekledim. "Yine de..."

Bakıştık.

"Evet," dedi Ginger. "Bizim zaafımız da bu."

"Bak, Ginger," dedim. "Gel yer değiştirelim. Farklı yapalım. Londra'da kalan ben olayım. Müşteri sen ol. Bir şeyler uydururuz..."

Ginger'in baş sallaması kararlılığını gösteriyordu.

"Hayır, Mark," dedi. "Bu şekilde olmasını istemiyorum. Bunun birçok nedeni var. En önemlisi de ben -

kaygısız, tasasız kişiliğimle- Kır At'ta tanınan biriyim - benim yaşamıma ilişkin tüm bilgileri Rhoda'dan alabilirler -ki bir şey olmadığı ortaya çıkar. Sense zaten ideal koşulları sağlamış durumdasın- gergin bir müşteri olarak kabullenilmişsin, kararsızlık içinde havayı kokluyorsun. Hayır, bunun bu şekilde kalması gerek."

"Bundan hoşlanmıyorum. Sahte bir isimle, yabancı bir evde kalacağını düşünmek bile istemiyorum, üstelik de kimse sana göz kulak olamazken. Sanırım bu işe girişmeden önce polise gitmek en doğrusu olacak...

şimdi, hemen, bir girişimde bulunmadan önce."

"İşte bunda seninle hemfikirim," dedi Ginger yavaşça. "Gerçekten de bunu yapman gerektiğini düşünüyorum. Elinde onlara gidebilecek kadar bilgi var. Nereye başvuracaksın? Scotland Yard'a mı?"

"Hayır," dedim. "Bence en iyisi Bölge Polis Merkezinden Cinayet Masası Şefi Müfettiş Lejeune'a başvurmak."

BÖLÜM 15

Mark Easterbrook Anlatıyor

Müfettiş Lejeune'u ilk bakışta sevdim. Sakin, dirayetli bir havası vardı. Onun aynı zamanda açık görüşlü, yaratıcılık gücü olan biri olduğunu anladım; yani kabul edilmiş doğrulara uymayan olasılıklar üzerinde de düşünmeye, tartışmaya hazır biri.

"Dr. Corrigan, bana sizinle karşılaşmasından bahsetti," diye girdi söze. "Başlangıçtan itibaren bu konuyla çok yakından ilgilendi. Tabi Peder Gorman bu çevrede tanınan, çok sevilen ve sayıları biriydi. Şimdi siz bize bu cinayet hakkında bazı özel bilgiler getirdiğinizi söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Kır At adında bir yere ilişkin olarak."

"Anladığım kadarıyla Much Deeping köyüyle ilgili bir yer burası."

"Evet."

"Öyleyse anlatın."

Ona Kır At sözcüğünü Fantasie isimli lokantada ilk kez duymamdan bahsettim. Sonra da Rhoda'nın evine yaptığım ziyareti ve "üç çılgın büyücü" ile tanıştırılmamı ve elimden geldiğince ayrıntılarıyla o öğleden sonra Thyrza Grey ile yaptığımız konuşmayı anlattım.

"Ve siz de söylediklerinden etkilendiniz, öyle mi?"

Utanmıştım.

"Şey, tam anlamıyla değil. Demek istediğim, ciddi anlamda inanmadığım..."

"Gerçekten inanmadınız mı Bay Easterbrook? Sanırım inandınız."

"Galiba haklısınız. İnsan ne kadar safdillikle davrandığını kabullenmekte zorlanıyor."

Lejeune gülümsedi.

"Bana anlatmadığınız bir şey var sanırım, öyle değil mi? Much Deeping'e gittiğinizde bu konuyla zaten ilgileniyordunuz, niçin?"

"Sanırım bunun nedeni kızın gözlerinde gördüğüm korkuydu."

"Çiçekçi dükkanındaki genç kızın mı?"

"Kır At'tan ilk akşam öylesine doğal bahsetmişti ki. Ama sonra birden aynı konunun üzerine gidince dehşete kapıldı; evet onu gerçekten korkutan bir şey vardı, korkuydu gözlerinde gördüğüm. Sonra Dr.

Corrigan'a rastladım, bana listeden söz etti. Bu isimlerden ikisini tanıyordum. Her ikisi de ölmüşlerdi. Üçüncü bir isim de bana yakın göründü. Daha sonra, onun da öldüğünü öğrendim."

"Bu Bayan Delafontaine miydi?"

"Evet."

"Anlatmaya devam edin."

"Sonra bu konuyu biraz daha araştırmaya karar verdim."

"Ve bunun için harekete geçtiniz. Nasıl?"

Ona Bayan Tuckerton'a yaptığım ziyaretten söz ettim. Son olarak da sözü Bay Bradley ve Birmingham'daki Municipal Meydanı binalarına getirdim.

"Bradley mi dediniz?" diye sordu. "Bradley de mi bu işin için-de?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"O evet, Bay Bradley hakkında epeyce bilgimiz var. Başımıza çok bela açmıştır. Usta bir dolandırıcıdır, hiçbir zaman yakasına sarılmamıza olanak sağlayacak bir şey yapmaz. Yasaların tüm boşlukları ve tüm kaçamakları bilir. Her zaman çizginin doğru tarafındadır, hiçbir şekilde çizgiyi aşmaz. Hani eski yemek tariflerinin bulunduğu kitaplar vardır, Bay Bradley de aynen öyle "Yasaları delmenin yüz değişik yolu, diye bir kitap yazabilir. Ama cinayet, hem de organize bir cinayet... bu onun çizgisi değil. Evet, hiç onun çizgisi değil."

"Size onunla yaptığım konuşmayı anlattım, bu konuda bir şey yapabilir misiniz?"

Lejeune yavaşça başını salladı.

"Hayır, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Birincisi bu görüşmenizin tanığı yok. Tamamen ikiniz arasında geçmiş ve istediği taktirde tamamını inkâr edebilir. Bunun dışında size insanın istediği konuda bahse girebileceğini söylerken tamamen haklı. Birinin öleceğine dair bahse giriyor ve kaybediyor. Bunun suç neresinde? Bradley'in bu ölümle bir ilişkisinin olduğunu ve ayrıca bunun bir cinayet olduğunu ortaya çıkarmak gerekir ki bunun da hiçbir şekilde kolay olmayacağını sanırım tahmin edebilirsiniz."

İçinde bulunduğu duyguları bir omuz silkmeyle dile getirdi. Bir an sustu, sonra birden sordu.

"Much Deeping'teyken Bay Venables, diye biriyle tanışma fırsatınız oldu mu?"

"Evet," dedim. "Oldu. Onunla öğlen yemeğinde birlikte olduk."

"Ah! Sizde nasıl bir izlenim bıraktığını sorabilir miyim?"

"Etkileyici bir insan. Çok güçlü biri. Ne yazık ki sakat."

"Evet. Çocuk felci nedeniyle sakat kalmış."

"Yalnızca tekerlekli sandalyeyle hareket edebiliyor. Ama sakatlığı onun yaşama azmini ve yaşamdan aldığı zevki daha da artırmış gibi görünüyor."

"Bana, onun hakkında tüm bildiklerinizi, tüm izlenimlerinizi anlatın."

Ona Venables'in evini, sanat eserlerini, hazine değerindeki koleksiyonlarını, ilgi alanlarının çeşitliliğini ve genişliğini anlattım.

Lejeune, "Ne kötü," dedi.

"Nedir kötü olan?"

Birden bağırdı.

"Venables'in sakat olması."

"İşinize karışıyorsam çok özür dilerim ama onun sakat olduğundan kesinlikle emin misiniz? Bütün bunlar bir göz boyama, sahte bir sakatlık olamaz mı?"

"Onun sakat olduğundan kesinlikle eminiz, Bay Easterbrook. Doktoru Harley Sokağı'nda Sir William Dugdale, her tür kuşkunun dışında tutulması gereken bir kişi. Sir William Venables'in her iki bacağının da tamamen dumura uğramış olduğunu açıkladı. Bizim küçük Bay Osborne istediği kadar o gece Barton sokağında yürüyenin Bay Venables olduğunu iddia edebilir. Bunda yanıldığı kesin."

"Anlıyorum."

"Ne kötü derken, böyle bir özel cinayet şebekesinin organizasyonu söz konusu olduğunda Bay Venables'in bunun planlamak için tam doğru insan olduğunu kastetmek istemiştim."

"Evet, ben de aynı şeyi düşündüm."

Lejeune işaret parmağıyla önündeki masaya daireler çiziyordu- Sonra birden başını kaldırıp, bana baktı.

"Şimdi elimizde ne var, ona bir bakalım, bizim bildiklerimizle sizin bize getirdiğiniz bilgileri bir araya getirelim. Bu durumda istenmeyen kişilerin ortadan kaldırılması olarak tanımlayabileceğimiz bir konuda uzmanlaşmış bir şebeke ya da kurulu olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Bu organizasyon işini ustaca, incelikle yapıyor. Kiralık katil ya da sıradan yöntemler kullanmıyor... Kurbanların doğal bir ölümle ölmediklerini gösteren hiçbir kanıt yok. Sizin belirtmiş olduğunuz üç ölüme ek olarak listedeki diğer kişilere ilişkin olarak da elimizde bazı bilgiler var. Bu kişilerin hepsi görünürde ecelleriyle, doğal nedenlerle ölmüşler ama geride daima ölümden büyük ölçüde yarar sağlayan birileri var. Öyle olmadığını gösteren en ufak bir kanıt, en ufak bir işaret bile de yok."

"Çok kurnazca düzenlenmiş bir iş bu Bay Easterbrook, akıl almaz bir şeytanlık. Her kim düşünüp tasarladıysa -en ufak ayrıntıların bile dikkate alındığı kesin- çok zeki biri olduğu kesin. Elimizde yalnızca rasgele

karalanmış bazı isimlerin olduğu bir liste var. Kim bilir belki daha başkaları da vardır. Bu konunun ne denli yayılmış olabileceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Üstelik de bu isimleri ele geçirebilmemizin tek nedeni de ölmek üzere olan bir kurbanın Tanrı'dan bağışlanmasını dilemesi, yani tamamen bir rastlantı."

Başını öfkeyle salladıktan sonra konuşmasını sürdürdü.

"Bu kadın, Thyrza Grey'in size sahip olduğu güçlerden bahsederek övündüğünü söylediniz. Bunu kişisel dokunulmazlık haklarına dayanarak rahatlıkla yapabilir. Onu cinayetle suçlayıp, gözaltına alsanız, mahkemeye çıkarsanız, istediği kadar insanları büyü ya da telkin gücüyle bu dünyadan kurtarıp, cennete gitmelerini sağladığını iddia etsin, bundan ne çıkar ki, jürinin diyebileceği bir şey olmayacaktır. Yasalar karşısında suçlu bulunmayacaktır. Ölen kişilerin yakınında bulunmamış, bunu tetkik ettik, onlara posta ya da diğer bir şekilde zehirli çikolata ya da bunun gibi bir şeyler filan da göndermemiş. Kendi ifadesine göre de odasında oturup, telepati gücüyle bir şeyler yapıyormuş. İşin doğrusu böyle bir suçlamaya mahkemede yalnızca gülerler."

Mırıldandım.

"Ama Lu ve Angus gülmezler. Yüce Tanrı katındaki kimse gülmez."

"Anlayamadım?"

"Affedersiniz. Aklıma 'Tanrıların Zamanından' bir replik geldi de."

"Neyse, aslına bakarsanız doğru da. Cehennemdeki şeytanlar güler ama cennetteki melekler gülmez. Bu bir -şeytan işi- Bay Easterbrook.

"Evet," dedim. Ancak bu sözcüğü bu günlerde kullanmaktan kaçınıyoruz. Aslında durumu ifade eden gerçek sözcük de bu. Bundan dolayı da..."

"Evet?"

Lejeune, beni beklenti içinde süzüyordu.

Aceleyle konuşarak sözlerimi tamamladım. Her an cesaretimi yitirebilirdim.

"Sanırım bir şansımız var -bir olasılık- olup biten hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi edinme şansı. Bir arkadaşımla birlikte bir plan yaptık. Bunun aptallık olduğunu düşünebilirsiniz ama..."

"Sanmıyorum."

"Her şeyden önce, söylediklerinizden anladığım kadarıyla, sanırım siz de tartıştığımız nitelikleri taşıyan bir organizasyon olduğu ve bu sistemin işlerliği olduğu konusunda bizimle hemfikirsiniz."

"Kesinlikle öyle."

"Ama nasıl işlediğini bilmiyorsunuz? İlk adımlar zaten biliniyor. Müşteri olarak adlandıracağımız kişi bir şekilde bu organizasyonun varlığından haberdar oluyor, daha fazla bilgi edinmeye çalışıyor, Birmingham'a Bay Bradley'e gönderiliyor ve ikna ediliyor. Karar verince de Bay Bradley ile bir bahis anlaşması yapıyor.

Sonra da sanırım Kır At'a gönderiliyor. Bundan sonra neler mi oluyor, işte bunu bilemiyorum. Kır At'ta neler oluyor? Birinin gidip, bunu öğrenmesi gerek."

"Devam edin."

"Thyrza Grey'in tam olarak ne yaptığını bilmediğimiz sürece ilerleme kaydetmemiz olanaksız. Adli tabip, dostum Bay Corrigan tüm bunların şarlatanlık olduğunu iddia ediyor, acaba gerçekten öyle mi Bay Lejeune?"

Lejeune iç geçirdi.

"Ne yanıt vermem gerektiğini biliyorsunuz -aklı başında her insanın vermesi gereken yanıtı- 'evet, gerçekten öyle' demem gerekir aslında. Ancak şu anda sizinle resmi sıfatımın dışında, gayri resmi olarak konuşuyorum. Bu konuşma aramızda kalmalı. Son yetmiş yılda öyle akıl almaz, saçma şeyler gerçekleşti ki.

Yetmiş yıl önce biri Big Ben'deki saatin on ikiyi vurduğu ufacık bir kutuda ve onun çalması bittiği anda bunu pencereden gelen saat sesleriyle yenide hem de kendi kulaklarıyla duyacağına inanabilir miydi - üstelik de bir hokus pokus olmadan. Ama gerçekte Big Ben yalnızca bir kere çalar, iki defa değil, sesin kişinin kulağına iki kez ulaşmasının tek nedeni iki farklı nitelikteki ses dalgası. New York'ta konuşan birini Londra'daki evinizin oturma odasında, hem de arada teller filan olmadan izleyebileceğiniz gelir miydi aklınıza? Hiç düşünebilir miydiniz ki, neyse bunlar bugün artık çocukların bile bildiği şeyler."

"Başka bir deyişle, her şey mümkün demek istiyorsunuz, değil mi?"

"Kastettiğim aynen bu. Eğer bana Thyrza Grey'in gözlerini devirerek ya da transa girerek ya da uzaktan enerji göndererek, irade gücüyle birini

öldürebilir mi diye soruyorsanız, buna yanıtım hâlâ 'hayır'. Ama -

şundan hiç emin değilim- Zaten nasıl olabilirim ki? Ya tesadüfen müspet bilimin henüz bilmediği bir şey bulduysa..."

"Evet," dedim. "Doğaüstü gibi görünebilir, öylede olabilir. Ama bugünün doğaüstü saydığı yarının bilimi de olabilir."

"Sizinle resmi kişiliğimin dışında konuştuğumu unutmayın," diye uyardı Lejeune. "Konuştuklarınız son derece makul. Bu durumda sorunun tek yanıtı, ancak birinin oraya gidip, neler olduğunu şahsen görmesiyle sağlanabilir. Size önerim de bu olacak, gidin ve görün."

Lejeune gözlerini beklenti içinde bana dikmişti.

"Bizim de planladığımız bu," dedim. Oturdum ve bundan bahsettim- Ona tüm ayrıntılarıyla arkadaşımla birlikte yapmayı planladığımızı açıkladım.

Dinledi, kaşlarını çattı, alt dudağını ısırdı.

"Bay Easterbeook," dedi daha sonra. "Bulunduğunuz noktayı çok iyi anlıyorum. Rastlantılar, bir anlamda, size zaten bu yolu açmış durumda. Ama bilmem, yapmayı düşündüklerinizin ne denli tehlikeli sonuçlar doğurabileceğinin farkında mısınız, bunlar çok tehlikeli insanlar. Bu sizin açınızdan çok tehlikeli olabileceği gibi arkadaşınız açısından da çok daha riskli sonuçlara yol açabilir."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum... Bunu yüzlerce kez irdeledik. Onun bu rolü üstlenmesinden aslında hiç hoşlanmıyorum. Ama o bunda kararlı, kesinlikle kararlı, söz geçiremiyorum. Lanet olsun, bunu yapmaya istekli de!"

Lejeune o anda hiç beklemediğim bir şey sordu.

"Kızıl saçlı olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedim şaşkınlıkla.

"Bir kızıl saçlıyı ikna etmeniz mümkün değil," dedi gülümseyerek. "Bilirim bunu!"

Acaba karısı kızıl saçlı mıydı?

BÖLÜM 16

Mark Easterbrook Anlatıyor

Bradley'i ikinci kez ziyaret ettiğimde tamamen sakin ve kendimden emindim. Hatta bundan hoşlanıyordum bile diyebilirim.

Ginger yola çıkmadan önce, "Kendini bu role alıştırmalısın," diye uyarmıştı. Benim de yapmaya çalıştığım buydu işte.

Bay Bradley, beni gülümseyerek karşıladı. .

"Sizi yeniden gördüğüme sevindim," dedi tombul elini uzatırken. "Sanırım ufak sorununuzu çözüme ulaştırma niyetindesiniz, öyle değil mi? Size acele etmemeniz gerektiğini söylemiştim. Kendinize zaman tanıyın."

"Bunu yapmam mümkün değil. Şey... yani... çok acil bir durum ortaya çıktı da..."

Bradley, beni tepeden tırnağa süzdü. Sinirli tavırlarımın farkındaydı, bakışlarımı kaçırma telaşı içinde şapkamı bile düşürdüm.

"Evet, evet," dedi. "Bakalım ne yapabiliriz. Küçük bir bahse girmek istiyordunuz, değil mi? İnsanın düşüncelerini dağıtmakta biraz oyun heyecanı gibisi yoktur, öyle değil mi?"

"Durum şöyle," deyip birden sustum.

Böylece işini yapması için Bradley'e fırsat tanımış oluyordum- O da bu fırsatı kaçırmadı.

"Sizi biraz gergin görüyorum," dedi. "Tedbirlisiniz. Bu mükemmel bir özellik. Hiçbir zaman annenizin duymasını istemeyeceğiniz bir şeyi söylemeyin derler. Neyse, belki de aklınıza bu ofiste zulada bir bityeniği olduğu geliyordur?"

Neyi kastettiğini anlamamıştım, bunu yüz ifademden de anlamış olmalıydı.

"Argoda kullanılan bir terim mikrofonu kastetmiştim," diye açıkladı. Ses dinleme cihazı ya da ses kaydedici gibi bir şeyler. Hayır, size şerefim üzerine söz verebilirim ki böyle bir şey yok. Konuşmamız kesinlikle burada ikimiz arasında kalacaktır. Eğer bana güvenmiyorsanız," Tavrı son derece nazik ve hoşa gider havadaydı. "-

Aslında niçin güvenesiniz ki?- görüşmek için istediğiniz herhangi bir restoran ya da tren istasyonlarından birinin bekleme salonunu belirlemek sizin en doğal hakkınız. Orada da bu konuyu görüşebiliriz:"

Büroda görüşmenin benim için de uygun olduğunu söyledim.

"Makul! Böyle bir durum kesinlikle bizim de işimize gelmez. Ne sizin ne de benim, hukuki anlamda, 'bizim aleyhimizde' kullanılacak bir şey söylememiz gerekmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Durumu şöyle açıklayayım. Sizi üzüp endişelendiren bir durum var. Beni kendinize yakın buldunuz ve bu derdinizi bana açmak istiyorsunuz. Ben deneyimli bir kişiyim ve size bir öneride bulunabileceğimi düşünüyorsunuz.

Paylaşılan bir dert yarı yarıya çözülmüş demektir, demezler mi? Konunun bundan ibaret olduğunu düşünün ve Çekinmeyin, olmaz mı?"

Aynen böyle yaptık ve öykümü anlatmaya giriştim.

Bay Bradley gerçekten iyi bir dert ortağıydı. Zora düştüğümde cesaretlendiriyor, zorlandığım sözcükleri bulmakta ve ifadeleri yumuşatmakta bana yardımcı oluyordu. O derece iyi bir dinleyiciydi ki ona henüz genç bir öğrenciyken Doreen'e âşık olduğumu ve ailemden gizli onunla nikâh yaptığımı anlatmakta hiç güçlük çekmedim.

"Bu o kadar sık karşılaşılan bir durum ki," dedi başını sallayarak. "Çok sık. Olağan bir durum. İdealleri olan bir genç. Gerçekten güzel, çekici bir genç kız. Ve işte durum ortada. Hiçbir şey düşünmeden göz açıp kapayana kadar karıkoca oluyorlar. Peki ya sonra?"

Ona sonrasını da anlattım.

Ancak burada ayrıntılara girmekten özellikle kaçındım. Canlandırmaya çalıştığım kişi kötü ayrıntıları anlatmayacak tipte biriydi. Yalnızca bir hayal kırıklığı tablosu çizdim, yanıldığını, aptallık ettiğini anlayan toy bir genç.

İlişkinin şiddetli bir kavgayla bittiğini tam açıklamadıysam da anlaşılır şekilde ima ettim. Eğer Bradley, genç karısının başka bir adamla gittiğini ya da aramızda hep başka birinin olduğunu düşündüyse bu zaten yeterince iyiydi.

"Biliyor musunuz ki," dedim öfkeyle." Her ne kadar Doreeen düşündüğüm gibi çıkmadıysa, beni hayal kırıkklığına uğrattıysa da aslında çok tatlı bir kızdı. Onun böyle olabileceği yani böyle davranabileceği aklıma bile gelmezdi."

"Tam olarak size ne yapmaya kalkıştı?"

"Karım" bana ne mi yapmıştı, onun bana geri dönmek istediğini söyledim.

"Peki siz onun hakkında ne düşünüyordunuz? Dönmeyeceği kanısına nasıl varmıştınız?"

"Belki bu size tuhaf gelecek ama gerçekten hiç düşünmemiştim bunu. Kim bilir, belki de ölmüş olduğunu düşünüyordum."

Bradley, bana bakarak başını salladı.

"Hüsnükuruntu! Yalnızca hüsnükuruntu! Neden Ölmüş olsun ki?"

"Bana hiç yazmadı ya da aramadı. Ondan hiç haber almadım."

"Gerçek olan onunla ilgili her şeyi unutmak istediğinizdi."

Bu boncuk gözlü avukat, kendince bir anlamda da psikologtu.

"Evet," dedim ona hak vererek. "Bakın başkasıyla evlenmeyi düşünmediğim için bu hiç önemli değildi."

"Ama şimdi evlenmek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Yani..." Yanıt vermekte isteksiz davrandım.

"Haydi, çekinmeyin, anlatın amcaya neler olduğunu," dedi Bradley iğrenç bir samimiyetle.

Çekinerek, utanarak başımı eğip, kabullenerek, şu anda evlenmeye niyetli olduğumu söyledim...

Ancak evlenmeyi düşündüğüm kıza ilişkin herhangi bir bilgi vermemeye kararlıydım. Onun bu işe kanştırılmasını istemiyordum. Ona bu konuda bir şey söylemeyeceğim gibi, bundan haberi olmasını da istemiyordum.

Bu onurlu davranışımın doğru olduğunu düşünüyordum.

O da ısrar etmedi.

"Elbette haklısınız, değerli dostum!" dedi. "Geçmişte çok kötü bir deneyiminiz oldu. Ve şimdi, hiç kuşkusuz size her açıdan uyan birini buldunuz. Sizin edebi ve kültürel ilgi alanlarınızı ve yaşantınızı paylaşabilecek biri.

Gerçek bir eş."

Hermia'yı bildiğini anlıyordum. Bu kolay olacaktı. Zaten benim hakkımda yapılacak en ufak bir araştırma bile tek yakın kız arkadaşımın Hermia olduğunu ortaya koymak için yeterliydi. Bradlev kendisiyle buluşmak isteğimi belirten mektubumu aldıktan sonra Hermia ve benim hakkımda incelenme yapmış ve her şeyi öğrenmiş olmalıydı.

"Peki ya boşanmak?" diye sordu. "Bu doğal bir çözüm olmaz mıydı?"

"Boşanmak söz konusu bile değil," dedim. O -yani karım- bunu duymak bile istemiyor."

"Zavallı dostum. Peki izin verirseniz sorabilirim miyim, sizden istediği ne?"

"O... yani... bana geri dönmek istiyor... yeniden birlikte olmak. Onunla... konuşulmuyor bile. Aklına takmış.

Sonra... başka biri olduğunu da biliyor ve..."

"Kötü davranıyor tabi... Anlıyorum... Bu durumda tek çıkar yol... Ama o henüz çok da genç..."

"Üstelik de önünde bana çektirebileceği uzun bir ömür var," dedim kederle.

"Ah, bunu kim bilebilir ki, Bay Easterbrook? Uzun süre yurtdışında bulunduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Bana öyle dedi. Nerede bulunduğunu bilmiyorum."

"Belki de doğuda kalmıştır. Bazen bu yörelerde bir mikrop kaparsınız, yıllarca spor halinde bedeninizde kalan. Ve sonra ülkenize geri döndüğünüzde bu mikrop birden canlanır. Bu gibi iki üç vaka biliyorum."

"Belki bu durumda da aynı şey olur. Hatta böyle olacağı içime doğuyor bile diyebilirim. Bu konuda ufak bir bahse ne dersiniz?'

Başımı salladım.

"O daha yıllarca yaşayacaktır."

"Evet, şansın ağırlıkla sizden yana olduğunu kabul ediyorum... Ama gelin haydi iddiaya girelim. Bu bayanın Noel'e kadar öleceğine dair sizle bire bin beş yüz bahse girerim. Uygun mu?"

"Çok daha çabuk! Bu çok daha çabuk olmalı. Beklemeye sabrını yok. Bazı şeyler var... Acilen..."

Ve abuk sabuk, tutarsız bir şekilde konuşmaya başladım. Bu telaşlı halimi nasıl yorumladı bilemiyorum; Hermia ile daha fazla bekleyemeyecek kadar ileri gittiğimiz anlamında mı yoksa "karımın" Hermia'ya gidip her şeyi anlatacağı, bela çıkaracağı anlamında mı bunu bilemiyorum. Tabi Hermia'nın peşinde başka biri daha olduğunu, bunun için acele ettiğimi de

düşünüyor da olabilirdi. O anda ne düşündüğü hiç önemli değildi. Önemli olan ne derecede acele ettiğimi, ne kadar telaşlı olduğumu belli etmemdi.

"Tabi bu durumu değiştiriyor, şöyle diyelim..." Çenesini sıvazlarken. "Karınızın bir aydan kısa bir süre içinde öleceğine bire bin sekiz yüz bahse girebilirim. Bunun olacağını hissediyorum."

Pazarlık zamanı geldiğini hissediyordum pazarlığa başladım. Bu kadar param olmadığını söyledim. Bradley bu konuda ustaydı. Bir şekilde acil bir durumda ne kadar para toparlayabileceğim! de öğrenmişti. Hermia'nın da parası olduğunu biliyordu. Bahsi kaybet-sem bile, evlendikten sonra bunun aklıma bile gelmeyeceğine değinmesi de bunun açık kanıtıydı. Ayrıca benim acil durumda olmam da onun elini güçlendiriyordu. En ufak bir indirim bile yapmadı.

Benim pes etmemle bu akıl almaz iddia gerçekleşti ve bahse '"tuştuk.

Borç senedini andıran bir belge imzaladım. Anlaşma öylesine hukuki terimlerle doluydu ki hemen hiçbir şey anlayamadım. Aslına bakarsanız bu belgedeki imzaların yasal bir geçerliliği olacağın» da inanmıyordum.

"Bu yasal açıdan bağlayıcı mı?" diye sordum.

"Hiç sanmıyorum ki," dedi Bay Bradley inci gibi takma dişlerini göstererek. "Bunu deneme fırsatı olsun."

Gülümsemesi hiç hoş değildi. "Söz sözdür. Sözünden dönenin..."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Bunu hiç tavsiye etmem," dedi yumuşak bir tonda."Hayır, asla önermem böyle bir şeyi. Borcunu ödemeyenlerden hiç hoşlanmayız."

"Ben borcumdan dönmem," dedim.

"Bunu yapmayacağınızdan zaten eminim, Bay Easterbrook. Evet... şimdi anlaşmanın ayrıntılarına geçelim.

Bayan Easterbrook... onun Londra'da olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Tam olarak nerede?"

"Bunu bilmeniz gerekiyor mu?"

"Tüm ayrıntıları bilmem gerek. Bir sonraki adımımız sizin Bayan Grey ile bir randevu ayarlamak olacak.

Miss Grey'i anımsıyorsunuz, değil mi?"

"Elbette ki anımsıyorum."

"Olağanüstü bir kadın! Gerçekten insanı hayrete düşüren bir kadın! Müthiş! Akıl almaz yeteneklere sahip.

Karınızın kullandığı bir eşyasını isteyecektir, bir eldiven... ya da mendil... ya da bu gibi bir şey."

"Ama neden? Niçin, adı..."

"Biliyorum. Biliyorum. Lütfen bana nedenini sormayın. En ufak bir fikrim bile yok. Miss Grey bunu sır olarak saklıyor."

"Peki ne oluyor? O ne yapıyor?"

"Bana inanın Bay Easterbrook, bu konuda bir fikrim olmadığını söylerken kesinlikle samimiyim. Bilmiyorum ve daha da ötesi bilmek de istemiyorum, bu böyle de kalmalı."

Sustu ve neden sonra babacan bir tavırla devam etti.

"Size önerim şu olacak, Bay Easterbrook. Karınızı ziyaret edin. Onu yumuşatın, onun yeniden birleşmeyi düşündüğünüzü sanmasını sağlayın. Ona birkaç haftalığına bir yolculuğa çıkacağınızı söylemenizi öneririm, döndüğünüzde onunla birlikte olacağınıza ilişkin umut verin, bunun gibi işte..."

"Peki ya sonra?"

"Onun gündelik kullandığı giysilerinden bir parçayı gizlice alıp, Much Deeping'e gidin." Bir an durup düşündü. "Bir bakalım. Bana Much Deeping yakınlarında ziyaret ettiğiniz arkadaşlarınız ya da akrabalarınız olduğundan bahsetmiştiniz, değil mi?"

"Kuzinim."

"Bu işi çok kolaylaştırıyor. Bu kuzininiz sizi hiç kuşkusuz bir iki gün daha misafir edecektir."

"Başkaları ne yapıyor? Much Deeping'teki handa mı kalıyorlar?"

"Bazen, sanırım bazıları da Bournemouth'ta kalıp, oraya gidiyorlar. Öyle bir şey işte, bu konularda daha önce de söylediğim gibi pek bilgim yok."

"Peki ama -o- yani kuzinime bunu nasıl açıklayacağım?"

"Ona Kır At'ın sakinlerinin ilginizi çektiğini söyleyebilirsiniz. Oradaki seanslardan birine katılmak istediğinizi.

Bundan daha doğal ne olabilir. Miss Grey ve arkadaşları sık sık seanslar düzenliyorlar. Bu ispritizma konusunu bilirsiniz. Ne kadar inkâr edilse de,

saçma olduğu söylense de aslında herkesin ilgisini çeker. Hepsi bu kadar işte, Bay Easterbrook. Gördüğünüz gibi son derece kolay..."

"Peki ya daha sonra?"

Gülümseyerek başını salladı.

"Size anlatabileceğimin hepsi bu kadar. Zaten bilgim de bu kadar. Bundan sonra işi devir alan Miss Grey.

Sakın yanınızda bir eldiven, mendil ya da her neyse, götürmeyi unutmayın. Daha sonra da size biraz tatile çıkmanızı, yolculuk etmenizi önereceğim. Yılın bu zamanında İtalyan Riviera'sı muhteşem olur. Bir iki haftalığına oraya gidebilirsiniz."

Yurtdışına çıkmak istemediğimi belirttim. İngiltere'de kalmak istediğimi söyledim.

"İyi o zaman, ama Londra'da bulunmayın. Size tavsiyem, özellikle Londra'dan uzak olmanız."

"Neden?"

Bradley beni inanmayan bakışlarla süzdü.

"Müşterilerimizin güvenliğinin tam olmasını isteriz. Onları her tür olasılığa karşın sakınmak isteriz," dedi.

"Tabi sözümüzü dinlemeleri koşuluyla."

"Bournemouth'a ne dersiniz? Bournemouth olur mu?"

"Evet, Bournemouth uygun olacaktır. Bir otelde kalın, yeni dostlar edinip onlarla birlikte bulunun. Sakin, sorunsuz bir yaşam, bizim de sizin için istediğimiz bu. Bu arada Bournemouth'tan sıkılırsanız Torquay taraflarına doğru da gidebilirsiniz."

Aynen bir seyahat acentası görevlisi havasında konuşuyordu.

Bir kez daha o tombul elini sıktım.

BÖLÜM 17

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Rhoda, "Gerçekten Thyrza'nın seanslarından birine mi katılacaksın?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

"Bu gibi konulara ilgi duyduğunu hiç sanmıyordum, Mark?"

"Aslında yine de duymuyorum," dedim samimiyetle. "Ama bu üç kadın o kadar garipler ki! Açıkçası nasıl bir şov sergilediklerini merak ettim."

Açıkçası kayıtsız görünmekte zorlanıyordum. Gözucuyla Hugh Despard'ın beni kuşkuyla süzdüğünü fark ettim. Akıllı, görmüş geçirmiş bir adamdı. Maceralı bir yaşantısı olmuştu. Tehlikeyi sezinleyen, altıncı hissi güçlü adamlardandı o. Sanırım işte şimdi de tehlikenin kokusunu almıştı. Bu işte yalnızca meraktan daha öte bir şey olduğunu sezmişti.

"O zaman ben de seninle geleyim," dedi Rhoda hevesle "u zaman oraya gitmek istemişimdir."

"Böyle bir şey yapamazsın," diye homurdandı Despard.

"Ama ben zaten büyüye, falcılığa filan inanmıyorum ki, Hugh Bunu zaten biliyorsun. Yalnızca biraz eğlenmiş olurum."

"Bu işler şaka değil," dedi Despard. "Yine de bu safsataların dayandığı birtakım gerçekler olabilir. Bu yüzden de yalnızca 'aptalca bir merak' yüzünden gidenler üzerinde hiç iyi etki yapmadığı bir gerçek."

"O zaman Mark'ın da gitmesini engellesene."

"Mark benim sorumluluğumda değil," diyen Despard beni yeniden uzun uzun süzdü. Kır At'a gitmekte bir amacım olduğunu anladığından emindim.

Rhoda kızmıştı ama bu pek uzun sürmedi. O gün sabahın biraz daha ileri bir saatinde Thyrza Grey'e köyde rastladık. Thyrza bu konuda son derece rahattı.

"İyi günler Bay Easterbrook, sizi bu akşam, bekliyoruz. Umarım size iyi bir şov sergileyebiliriz. Gerçi Sybil çok iyi bir medyum ama insan hiçbir

zaman önceden ne sonuç alınabileceğini bilemiyor. Umarım hayal kırıklığına uğramazsınız. Sizden bir tek isteğim olacak. Açık görüşlü ve rahat olun. Dürüstçe sorgulayanlara, kuşku duyanlara kapımız her zaman açık, ama küçümsemek, alay etmek, bunlar doğru davranışlar değil."

"Ben de gelmek istiyordum," diye atıldı Rhoda. "Ama Hugh öylesine önyargılı ki. Onu tanıyorsunuz."

"Sizi zaten alamazdık," dedi Thyrza. "Bir yabancı yeterli."

Bana döndü.

"Biraz erken gelin de birlikte hafif bir şeyler yiyelim," diye ekledi. "Seanslardan önce hiçbir zaman fazla yemeyiz. Yedi gibi nasıl olur? Güzel, sizi bekliyoruz."

Başını salladı, gülümsedi ve hızla uzaklaştı. Arkasından bakakaldım. Kendi düşüncelerime öylesine dalmıştım ki Rhoda'nın söylediklerini duymadım bile.

"Ne demiştin? Çok affedersin, dalmışım."

"Çok dalgınsın, Mark? Buraya geldiğinden beri bir tuhaflığın var. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, elbette ki hayır. Ne olabilir ki?"

"Bilmem ki? Kitabının bir yerine gelip takılmış olabilirsin? Ya da bu gibi bir şey?"

"Kitap mı?" Bir an için hangi kitaptan bahsettiğini bile anlayamamıştım. Tamamen unutmuşum. Birden telaşla, "Oh evet kitap," dedim. "Şöyle böyle ilerliyor işte."

"Sanırım âşık oldun," dedi Rhoda çekinerek. "Evet, bu olmalı! Âşık olmak erkekler üzerinde çok kötü etki yapar. Kendilerini kaybederler. Kadınlarda ise tam tersi, kendilerini dünyanın tepesinde gibi görürler, etraflarına neşe saçarlar, olduklarından iki kat daha güzel görünürler. Ne tuhaf değil mi, kadınları böylesine zinde ve canlı kılan bir şeyin erkekleri koyuna çevirmesi?"

"Teşekkürler," dedim.

"Ah, lütfen kızma bana Mark. Bence bu çok iyi bir şey... çok memnun oldum. Ayrıca o gerçekten de çok hoş."

"Hoş olan kim?"

"Hermia Redcliff elbette. Bu konuda bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne zamandır farkındayım. Tam sana göre biri, güzel, akıllı ve kültürlü; tam sana uygun."

"Bu bir başkası için söyleyebileceğin en sinsice sözcükler olduğunu anlıyorum, Rhoda."

Rhoda bakışlarını bana yöneltti.

"Belki," dedi kısaca.

Sonra da arkasını dönüp, daha kasaba uğraması gerektiğini söyledi. Ben de rahibi ziyaret etmek istediğimi belirttim.

"Ama sakın," diye belirttim özellikle. "Rahiple nikâh koşulları konuşmaya gittiğimi sanma."

II

Rahibin evine giderken kendimi eve gidiyormuş gibi hissediyordum.

Evin kapısı buyurun dercesine açıktı, içeri girdiğimde sırtımdan ağır bir yükün kalktığını hissettim.

Bayan Dane Calthrop holün arka tarafındaki bir kapıdan çıktı, elinde her nedense ne için olduğunu anlayamadığım açık yeşil çok büyük bir plastik kova vardı.

"Merhaba, demek sizdiniz," dedi neşeyle. "Sizin olduğunuzu tahmin etmiştim."

Kovayı bana uzattı. Ne yapacağımı bilemeden elimde kovayla şaşkınlık içinde kalakaldım.

"Kapının dışına, merdivenin başına," dedi Bayan Calthrop sabırsızlıkla, sanki benim ne yapacağımı bilmem gerekircesine.

Denileni yaptım. Sonra da onun ardından daha önce de oturduğumuz aynı karanlık, rahat odaya girdim.

Şöminedeki ateş geçmek üzereydi, Bayan Calthrop maşayla biraz eşeleyip bir de kütük atınca ateş yeniden canlandı. Bana oturmam için işaret

ettikten sonra kendisi de oradaki koltuğa çöktü ve beni sabırsız, meraklı gözlerle süzmeye başladı.

"Evet," diye sordu. "Neler yaptınız?"

Davranışlarındaki zindeliğe bakılacak olsa yakalamamız gereken bir tren olduğu sanılabilirdi.

"Bana bir şeyler yapmamı söylediniz. Ben de yapıyorum."

"Güzel. Ne yaptınız?"

Ona anlattım. Her şeyi anlattım. Hatta sözle olmasa bile ona kendimin bile bilemediğim bazı şeyleri bile anlatmış oldum.

"Bu gece mi?" diye sordu Bayan Dane Calthrop düşünceli.

"Evet."

Bir an için sustu, derin bir düşünceye dalmıştı. Kendimi tutamayıp patladım.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum, Tanrı'm, hiç hoşlanmıyorum."

"Nasıl hoşlanabilirsin ki?"

Gerçekten de bu yanıta karşılık söylenebilecek bir şey yoktu.

"Onun adına çok korkuyorum."

Beni sevecenlikle süzdü.

"Bilemezsiniz," dedim. "Onun ne kadar... ne kadar cesur olduğunu. Eğer bir şekilde ona bir zarar vermeyi başarırlarsa..."

Bayan Dane Calthrop ağır ağır, "Bence olanaksız," dedi. "Gerçekten olanaksız, sizin kastettiğiniz anlamda bir şey yapmaları olanaksız."

"Ama zarar verdiler... başkalarına."

"Evet, öyle görünüyor ama..." Sesi tereddütlüydü.

"Bir başka açıdan da çok iyi olacağını düşünüyorum. Düşünülebilecek her tedbiri aldık. Ona maddi bir zarar gelmesi olanaksız."

"Ama bu insanların iddia ettikleri de zaten maddi zarar ve bildikleri," diye belirtti Bayan Dane Calthrop.

"Beynini etkileyip bedenine zarar verebildiklerini ileri sürüyorlar. Bir hastalık bir ölüm. Eğer yapabiliyorlarsa çok ilginç. Ama aynı zamanda çok korkunç Ve daha önce de karar verdiğimiz gibi, bunun acilen, hemen durdurulması gerek."

"Ama riske giren tek kişi o," diye mırıldandım.

"Biri bunu yapmalı," dedi Bayan Calthrop soğukkanlılıkla. "Bu görevi üstlenen kişi olmamanız gururunuzu incitiyor, değil mi? Bunu hazmedemiyorsunuz. Ginger üstlendiği bu rol için en uygun kişi. Sinirlerine hakim ve zeki bir insan. Sizi yarı yolda bırakmayacaktır."

"Beni endişelendiren bu değil."

"Her neyse, artık endişelenmeyi bırak. Endişenin Ginger'e bir yararı olmaz. Bundan kaçış yok. Bu deneyin sonucunda ölürse, iyi bir amaç için ölmüş olacak."

"Aman Tanrı'm, ne kadar acımasızsınız."

"Birinin öyle olması gerek," dedi Bayan Calthrop. "Gerçekler daima incitir. İnsan kendini daima en kötü olasılığa göre hazırlamalı. Bunun insanın sinirlerini nasıl sağlamlaştırdığı, dayanma gücünü artırdığını bilemezsiniz. Hemen her şeyin sandığınız kadar kötü olmayabileceğini düşünmeye başlıyorsunuz."

Beni teskin etmek istercesine başını salladı.

"Haklı olabilirsiniz," dedim kuşkuyla.

Bayan Calthrop kendinden emin bir tavırla, haklı olduğunu bildiğini söyledi.

Yeniden işin ayrıntılarına geçtik.

"Burada telefonunuz var, değil mi?"

"Elbette."

Ne düşündüğümü açıkladım.

"Bundan sonra yani bu iş bu gece tamamlandıktan sonra Ginger ile sürekli bağlantıda kalmak istiyorum.

Ona her gün telefon edebilmeliyim. Acaba buradaki telefonu kullanabilir miyim?"

"Elbette. Rhoda'ların geleni gideni çok olur. Konuşmalarınıza kulak misafiri olunmasını istememenizi anlıyorum."

"Kısa bir süre daha Rhodalarda kalmayı düşünüyorum. Daha sonra Bournemouth'a geçeceğim. Londra'ya dönmeyi düşünmüyorum."

"O kadar ileriyi düşünmeye gerek yok," dedi Bayan Dane Calthrop. "Önce şu geceyi atlatalım da."

"Bu gece..."Ayağa kalktım ve karakterime tamamen ters düşen bir şey söyledim. "Bizim için dua edin."

"Elbette," diyen Bayan Calthrop da beni bile şaşırtan bu istek nedeniyle şaşkındı.

Dışarı çıktığımızda birden meraka kapılarak sordu.

"Bu kova da ne? Ne işe yarıyor?"

"Kova mı? Ha, okul çocuklarının, koruluktan topladıkları meyve, yaprak ve dalları koymaları için. Kilise için topladıkları... çirkin değil mi, ama çok kullanışlı."

Etrafımızı saran sonbaharın sakin, zengin doğasına baktım. Böylesine dingin bir güzellik...

"Tanrı'nın melekleri ve elçileri, bizi korusun, yardım etsin," dedim.

Bayan Calthrop, "Amin!" dedi.

III

Kır At'taki karşılanışım sanki hiçbir olağanüstülük yokmuşcasına doğaldı. Nasıl bir atmosfer beklediğimi bilemiyorum, ama her halükârda beklediğim bu değildi.

Kapıyı sade, siyah, yünlü bir elbise giymiş olan Thyrza Grev açtı ve ciddi bir havada, "Demek geldiniz,"

dedi. "Çok iyi. Haydi doğruca yemeğe geçelim..."

Hiçbir durum daha sıradan, daha doğal, daha düzenli olamazdı...

Lambri kaplı salonun sonunda duran masaya basit bir akşam yemeği hazırlanmıştı. Çorba, omlet ve peynirden oluşan bir akşam yemeği yedik. Bella servis için başımızda bekledi. Giydiği siyah önlükle her zamandan da daha çok bir İtalyan köylüsünü andırıyordu. Sybil'in daha egzotik bir görünümü vardı.

Tavuskuşu gibi çeşitli renklerde, sim işlemeli bir kaftan giymişti. Bu giysisiyle birlikte boncuklarını takmamıştı, ama her iki bileğini de iki kalın halka süslüyordu. Ufak bir parça omletten başka bir şey yemedi. Çok az

konuştu; her haliyle daha şimdiden başka âlemlere geçmiş gibi görünüyordu. Etkileyici olmaya çalışıyordu.

Ama olamıyordu. Bu hali çok daha fazla yapmacık ve tiyatral görünüyordu.

Masadaki konuşmayı sağlayan Thyrza Grey'di, çevrede olup bitene ilişkin gevezelikten ibaretti bu. O akşam Miss Thyrza Grey gerçek anlamda tipik bir yaşlı İngiliz kızıydı; güler yüzlü, nazik, becerikli, yakın çevresinde olup bitenden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen.

Aklımı kaçırmış olmayım, diye düşünüyordum. Delisin sen diyordum kendi kendime, hem de zır deli. Ne var burada korkacak?

Habile o akşam yarım akıllı yaşlı bir köylü kadın gibi görünüyordu - aynen onun tipindeki yüzlerce kadın gibi, kendi aralarında yapıları evlilikler nedeniyle zekâ düzeyleri gerilemiş, cahil, eğitimsiz, toplu yapılı-

Geçmişe bakınca Bayan Dane Calthrop ile yaptığım konuşmaya gülesim geliyordu. Ne akıl almaz şeyler düşünüp korkuya kapılmıştık. Ginger'ın - boyalı saçları ve sahte ismiyle Londra'daki bir kiralık evde oturan Ginger'ın- bu üç sıradan kadının yapacakları bir şey nedeniyle tehlikede olabileceğini düşünmek gerçekten gülünçtü. Derken yemek son buldu.

"Maalesef kahve yok," dedi Thyrza özür dileyerek. "Sinirleri fazla uyarmak doğru değil." Ayağa kalktı.

"Sybil?"

"Evet," diyen Sybil'in yüzünde sanki başka bir dünyaya aitmişçesine, kendinden geçmiş bir ifade belirdi.

"Artık gidip, HAZIRLANMALIYIM..."

Bella masayı toplamaya başladı. Eski han tabelasının asılı durduğu yere doğru ilerledim. Thyrza da beni izliyordu. "Bu ışıkta resmi pek seçemezsiniz," dedi. Bu kesinlikle doğruydu. Koyu renkli dalgalı zemindeki soluk şeklin bir at olduğunu seçmek gerçekten de güçtü. Salon ışığı az yansıtan kalın kâğıttan abajurların içine takılmış zayıf ampullerle aydınlatılmıştı.

"O kızıl saçlı kız... adı neydi? -sanırım Ginger- hani sizinle birlikte buraya gelen... bu resmi temizleyip, restore edebileceğini söylemişti," dedi Thyrza. "Aslında belki iyi olurdu ama hiç sanmam ki bu sözünü anımsasın." Sonra ekledi. "Londra'da bir takım galeriler için çalışıyormuş."

Ginger'in adının böyle sakınılmadan, doğruca söylenmiş olmasından huzursuzluk duydum.

Resme bakmayı sürdürerek, "İlginç olabilirdi," dedim.

"Tabi bu çok iyi bir resim değil," dedi Thyrza. "Bir sanat eseri sayılamaz. Sıradan bir resim işte. Ama yerine yakışıyor üstelik yaşı da üç yüzün üstünde."

"Hazır."

Bu sesle irkilerek birden arkamı döndüm. Gölgelerin arasından sıyrılan Belle, onu izlememizi işaret ediyordu.

"Haydi, işe başlama zamanı," diyen Thyrza aynı ciddiyetle döndü ve hızla ilerledi.

O önde ben arkada evden çıkarak, avludan kütüphaneye dönüştürülen samanlığa doğru ilerledik.

Daha önce de anlattığım gibi buraya evden direk geçiş yoktu. Karanlık, bulutlu bir geceydi, bir tek yıldız bile görünmüyordu. Zifiri bir karanlıktan uzun aydınlatılmış odaya girdik.

Samanlık geceleyin çok daha farklıydı, bambaşka bir yer olmuştu. Gündüz aydınlık, huzur veren bir kütüphaneydi burası. Şimdi ise çok farklı bir havaya bürünmüştü. Lambalar vardı ama yakılmamışlardı. Gizli aydınlatma yapılmış, odaya yumuşak ancak soğuk bir ışık hakim olmuştu. Salonun tam orta yerinde divana ya da yükseltilmiş yatağa benzeyen bir şey vardı. Bunun üzerine de çeşitli sembol ve gizemli işaretler işlenmiş mor kadife bir örtü yayılmıştı. Odanın uzak köşelerinden birinde pirinçten mangalı andıran bir şey ve hemen yanında da büyük, bakır bir leğen duruyordu. İlk bakışta her ikisi de oldukça eskiydiler.

Duvarın dibine, arkası duvara yaslanmış bir şekilde ağır, meşe oymalı bir sandalye konulmuştu. Thyrza sandalyeyi işaret ederek, "Oturun," dedi.

Bu emre uyarak oturdum. Thyrza'nın davranışları değişmişti. Tuhaf olan bu değişikliğin ne olduğunu tam olarak kestiremiyor olmamdı. Sybil'in göstermelik gizemli havası yoktu Thyrza'da. Ama sanki olağan gündelik yaşamın bir parçasıymış gibi görmemi sağlayan hayali bir perde kalkmış ve bu perdenin gerisinde kadının gerçek kişiliği ortaya çıkmıştı. Ve bu kadın aynen zor ve tehlikeli bir ameliyatı gerçekleştirmek üzere ameliyat masasına yaklaşan cerrahı andırıyordu. Duvardaki gömme dolaptan aldığı

uzun, cüppeyi andıran önlüğü giydiğinde bu görünümü daha da belirginleşti. Üzerine vuran ışıkla bu önlüğün bir tür metalik iplikten yapılmış olduğunu fark ettim. Thyrza bunun ardından da ince, telden ağ şeklinde örülmüş, bir zamanlar gördüğüm "kurşun geçirmez yelekleri" andıran uzun eldivenler giydi.

"Önlem almak gerek," diye açıkladı bana bakarak. Her nedense bu sözlerle hafifçe ürperdiğimi hissediyordum. Sonra etkileyici, boğuk bir sesle uyardı. "Bulunduğunuz yerde kıpırdamadan, sakin bir şekilde oturmanızın önemini size anımsatmak isterim. Hiçbir şekilde sandalyenizden kalkmamalısınız. Bunu yapmak tedbirsizlik olur. Bu bir çocuk oyunu değil. Onlarla nasıl başa çıkacağını bilemeyen insanlar için çok tehlikeli olabilecek güçlerle çalışıyoruz." Bir an için sustuktan sonra sordu. "Size yanınızda bulundurmanız gerektiği söylenen eşyayı getirdiniz mi?"

Hiçbir şey söylemeden cebimden kahverengi süet bir eldiven çıkarıp, uzattım.

Eldiveni aldı, kaz boynu şeklindeki bir lamba ayağına tutturulmuş metal bir abajurun yanına gitti. Lambayı yaktı ve eldiveni bu lambanın ışığına tuttu. Eldivenin hoş, canlı, yanık kahve rengi ışığıyla birlikte anlamsız bir griye dönüştü.

Lambayı söndürdü, başını sallayarak onayladığını belirtti.

"Çok uygun," dedi. "Sahibinin fiziksel salgıları tam anlamıyla belirgin."

Eldiveni odanın diğer ucundaki büyük radyo dolabını andıran dolabın üstüne koydu. Sonra sesini biraz yükselterek, "Bella. Sybil. Biz hazırız," dedi.

İçeri ilk giren Sybil oldu. Çeşitli renkteki giysisinin üstüne uzun siyah bir pelerin geçirmişti. Pelerini abartılı hareketlerle çıkarıp attı. Pelerin aşağı doğru kaydı ve zemine büyük pis bir leke gibi yığıldı. Sybil ilerledi.

"Umarım iyi sonuç alırız," dedi."Hiç belli olmaz. Kim bilebilir ki? Lütfen kuşkuyla bakmamaya çalışın, Bay Easterbrook. Olumsuz, kuşkucu beyin dalgaları işimizi çok engelliyor."

"Bay Easterbrook'un buraya gelmekteki amacı bizimle alay etmek değil, Sybil."

Ses tonunda belli belirsiz bir uyan seziliyordu.

Sybil mor divana uzandı. Thyrza eğilerek mor örtünün kıvrımlarını düzeltti.

"Rahat mısın?" diye sordu ihtimamla.

"Evet, teşekkürler, canım."

Thyrza ışıklardan bazılarını söndürdü. Sonra tekerli bir paravan getirerek, divanı iyice gölgeleyecek şekilde ayarladı. Böylece Sybil'in yattığı yer alacakaranlığın ortasında zifiri karanlık bir nokta olup çıkmıştı.

"Fazla ışık tam bir trans için zararlıdır," diye açıkladı.

"Evet, sanırım artık hazırız, Bella."

Bella gölgeler arasından çıktı. İki kadın birlikte bana yaklaştılar Tyhrza sağ eliyle benim sol elimi tuttu. Sol eli de Bella'nın sağ elini tutuyordu. Bella da sol eliyle benim sağ elimi tuttu. Thyrza'nın elleri kuru ve sertti, buna karşın Bella'nın elleriyse soğuk ve kemiksizdi. Thyrza bir yerlerde bir düğmeye dokunmuş olmalıydı, tavandan hafif bir müzik sesi yayılmaya başladı. Bunun Mendelsohn'un cenaze marşı olduğunu hemen fark ettim.

Ne mizansen, ne göz boyama, diye geçirdim içimden küçümseyerek. Soğukkanlı ve tenkitçiydim. Ama yine de içten içe hiç istenmeyen bir korku dalgasının benliğimi sardığı da gerçekti.

Müzik durdu. Uzun bir bekleyiş başladı. Yalnızca soluklarımızın sesi duyuluyordu. Bella'nın ıslığı andıran, Sybil'in ise derin ve düzenli soluk sesleri.

Ve sonra birden Sybil konuşmaya başladı. Ama bu onun sesi değildi. Bu bir erkeğin sesiydi, onun titrek, romantik sesine hiç benzemeyen, kalın, genizden gelen bir ses, farklı yabancı bir şive.

"Buradayım," dedi bu ses.

Ellerim boşalmıştı. Bella yine hızla gölgelere karışmıştı.

"İyi akşamlar. Makandal mı?" diye sordu Thyrza.

"Macandal."

Thyrza divana yaklaşarak, koruyucu paravanı iterek uzaklaştırdı. Odadaki loş ışık Sybil'in yüzünü aydınlattı.

Derin bir uykuda, indinden geçmiş gibi görünüyordu. Bu kendinden geçmiş halde yüzü bambaşkaydı.

Çizgiler çok azalmıştı. Sybil çok daha gençleşmiş gibi görünüyordu, sanki yıllar geriye sarmıştı. Hatta güzel olduğu bile söylen bilirdi.

Thyrza sordu.

"Makandal, benim isteğimi ve buyruğumu yerine getirmeye hazır mısın?"

Yeni derinden gelen boğuk ses yanıt verdi.

"Hazırım."

"Burada yatan ve şimdi egemen olduğun bu bedeni her tür tehlike ve zarara karşı koruma görevini üstleniyor musun? Onun yaşama gücünü benim amacıma adamayı ve bu amacı onun kanalıyla gerçekleştirmeyi üzerine alıyor musun?"

"Alıyorum."

"Ölümün bu bedenden, karşı taraftaki bedene geçerek, onun var olan zaaflıklarından yararlanarak ona egemen olmasını sağlayacak şekilde bu bedene kendini adayacak mısın?"

"Ölümü sağlamak için ölümün gönderilmesi gerekir. Bu yapılacaktır."

Thyrza bir adım geri çekildi. Bella yeniden geldi, gördüğüm kadarıyla elinde bir haç vardı. Thyrza haçı Sybil'ın göğsüne ters olarak koydu. Daha sonra Bella küçük yeşil bir şişe getirdi. Thyrza bundan bir iki damlayı Sybil'ın alnına damlattı ve parmağıyla bir şekil çizdi. Bu yine baş aşağı çizilmiş bir haçtı.

Daha sonra bana dönerek, "Garsington'daki Katolik kilisesinden getirttiğim kutsal su," diye açıklama yaptı.

Sesi son derece olağandı, hatta kelimeleri yutarak bile konuşmamıştı. Ancak bu ortamın gizemli ve uğursuz havasını dağıtacağına daha da güçlendirmişti.

Son olarak ilk ziyaretimde de görmüş olduğum o iğrenç çıngırağı getirdi. Üç kez çaldıktan sonra Sybil'ın eline verdi.

Geri çekilerek, "Her şey hazır..." dedi.

Bella da bu sözleri yineledi.

"Her şey hazır."

Thyrza bu kez bana dönerek kısık bir sesle konuştu.

"Sanırım bütün bunlardan çok fazla etkilenmediniz, öyle değil mi, bütün bu ritüellerden? Bazı ziyaretçilerimiz çok etkileniyorlar. Siz korkarım bütün

bunların fasa fiso olduğunu düşünüyorsunuz... 0 kadar emin olmayın. Ritüel, zamanında ve yerinde doğru kullanılan sözcük ve şekiller insan ruhunu derinden etkileyebilir. İnsan topluluklarındaki toplumsal isteriyi tetikleyen nedir ki? Tam etkisini bilemiyoruz. Ama bu geçerli bir fenomen. Bu eski zaman törelerinin, hepsinin bir etkisi önemli bir yanları var. Öyle sanıyorum."

Bella odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde beyaz bir horoz vardı. Horoz canlıydı ve kurtulmaya çalışıyordu.

Eğilip elindeki beyaz tebeşirle, leğen ve mangalın çevresine semboller çizmeye başladı. Sonra hayvanı sırtı yere gelecek şekilde leğenin çevresindeki beyaz dairenin içine bıraktı ve hayvan hareketsiz kaldı.

Kadın genizden gelen bir sesle bir şeyler mırıldanarak yere semboller çizmeye devam ediyordu. Sözcükler bana yabancıydı, ama diz Çöktüğü yerde sürekli sallanmasından bir anlamda zikir çekerek kötü bir amaca yönelik kendinden geçmeye çalıştığını anlıyordum.

Thyrza, bana bakarak, "Bundan rahatsız mı oldunuz?" diye sordu. "Eski, çok eski bir şey bu. Anadan kıza geçen, eski bir miras: Ölüm büyüsü."

Thyrza'yı anlayamıyordum. Bella'nın bu iğrenç ve korkun gösterisi karşısında duygularımın üstüne giderek beni daha da ürküteceği yerde, yalnızca kenardaki yorumcu olarak kalmayı yeğliyordu Bella ellerini leğene doğru uzattı ve o anda titrek bir alev belirdi. Bu kez alevin üstüne bir şeyler attı ve odayı kesif, genzi yakan, ağır bir koku kapladı.

"Hazırız," dedi Thyrza.

Cerrah neşterini eline aldı, diye düşündüm...

Radyo dolabı olduğunu düşündüğüm dolabın yanma gitti. Kapaklarını açınca bunun elektrik devrelerinden oluşan karmaşık bir aygıt olduğunu gördüm.

Thyrza tekerli bu dolabı yavaş yavaş, dikkatle iterek divanın yanına getirdi.

Eğildi, düğmelerini ayarladı. Bu arada kendi kendine mırıldanıyordu.

"Hedef, kuzey-kuzey-batı... dereceler... sanırım doğru." Dolabın üzerindeki eldivenin duruşunu değiştirdi ve hemen yanında küçük, mor bir ışık yaktı.

Daha sonra divanın üstündeki kendinden geçmiş bedene doğru konuştu.

"Sybil Diana Helen, seni Makandal isimli ruhun senin için koruyup gözeteceği bu ölümlü bedenden azat ediyorum. Bu eldivenin sahibiyle bütünleşmekte özgürsün. Tüm insanlar gibi onun da yaşamdaki asıl hedefi ölüme kavuşmak. Ölümden başka gerçek kurtuluş yoktur. Yalnızca ölüm tüm sorunları çözebilir. Yalnızca ölüm gerçek barışı getirir. Tüm atalarımız bunu bilirler. Mackbeth'i anımsa." Yaşamın kesintisiz çilelerinden sonra huzurlu uykuya dalmak.

"Tristan ve Isolde'nin ölümde huzura kavuşmalarını anımsa. Aşk ve ölüm. Aşk ve ölüm. Ama en büyük daima ölüm..."

Thyrza'nın sesi boş odada yankılanıyordu. O büyük, dolaptan simdi uğultular gelmeye başlamıştı. Aygıtın ışıkları yanıp sönüyordu. Kendimi sersemlemiş, bayılacak gibi hissediyordum. Bunun daha fazla küçümseyebileceğim, alaya alabileceğim bir durum olmaktan çıktığını hissediyordum. Thyrza tüm gücünü kullanarak divanın üzerindeki kendinden geçmiş bedeni buyruğuna almıştı. Onu kullanıyordu. Kendi iğrenç emelleri için kullanıyordu onu. Belli belirsiz o gün Bayan Oliver'in Thyrza'dan değil de aptal görünüşlü Sybil'den korktuğunu anımsıyorum da. Sybil'in bir gücü vardı, Tanrı vergisi bir güç, kişilikle, zekâyla ilgisi olmayan bir yetenekti bu, bedeniyle ruhunu birbirinden ayırabilme gücü. Ve ayrıldığı anda ruhu Thyrza'nın kontrolüne giriyordu. Thyrza da ona geçici olarak sahip olup, kullanıyordu.

Peki ya dolap? Dolabın bunda rolü neydi?

Birden tüm korkum dolap üzerinde yoğunlaştı. Bunun aracılığıyla hangi şeytani sır uygulanmaktaydı? Bu aygıttan insan beynini etkileyen birtakım ışınlar gönderiliyor olabilir miydi? Ya da beynin bir noktasını?

Thyrza konuşmasını sürdürdü.

"Zayıf nokta... daima bir zayıf nokta vardır... bedenin derinliklerinde... Zayıflık gücü getirir - Ölümün gücü ve huzurunu... Ölüme doğru - yavaş, doğal, ölüme doğru - doğru yoldan, doğal yoldan -Bedenin hücreleri beynin hücrelerinin buyruğunu dinler... Yönelt onları... yönelt onları... Ölüme doğru... Ölüme... yaşamın fatihi ölüme... Ölüm... çabuk... çok çabuk... Ölüm.. Ölüm... ÖLÜM!"

Thyrza'nın giderek yükselen sesi çığlık halini almıştı... Sonra bir korkunç çığlık da Bella'dan geldi. Ayağa kalktı, elindeki bıçak parlıyordu... ve horozun acı, korkunç feryadı... Bakır leğenin iri akan horoz kanları...

Bella elinde leğenle koşarak geldi...

Bu arada avaz avaz, "Kan... kan... KAN..." diye bağırıyordu Thyrza dolabın üstünden eldiveni aldı. Bella eldiveni alıp, tavuğun kanına buladı ve yeniden yerine koyması için Thyrza'ya uzattı.

Bella'nın yeniden kendinden geçmiş bir halde attığı çığlıklar duyuldu:

"Kan... kan... kan..."

Mangalın etrafında dönmeye başladı. Sonra yere yığılarak çırpınmaya başladı. Mangal bir an parladı ve geçti.

Midem bulanıyor, başım dönüyordu. İki elimle sandalyenin kenarlarına tutunmuştum, adeta yer gök birbirine giriyor, gözlerim kararıyordu.

Bir tıkırtı duydum. Aygıtın homurtusu kesildi.

Ardından da Thyrza'nın sesi duyuldu, berrak sakin.

"Eski ve yeni büyüler. Eski inançların bilgileri... bilimlerin yeni bilgileri. Birlikte, hüküm sürün, galip gelin..."

BÖLÜM 18

Mark Easterbrook Anlatıyor

Rhoda ertesi sabah kahvaltı sofrasında büyük bir merak içinde sordu.

"Evet, nasıldı?"

"Ah, hep aynı şeyler," dedim kayıtsızlıkla.

Despard'ın meraklı gözlerle beni süzdüğünün farkındaydım. Sezgileri güçlü bir adamdı.

"Yerlere semboller çizildi mi?"

"İstemediğin kadar çok."

"Ya beyaz horoz?"

"Tabi ki. İşin Bella'ya düşen kısmında horoz da vardı."

"Peki ya trans filan?"

"Aynen dediğin gibi, trans filan."

Rhoda hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Bunlardan pek hoşlanmadığın, boş bulduğun anlaşılıyor, Mark," dedi Rhoda üzgün bir sesle.

Tüm bu seansların birbirinin aynı olduğunu ve göz boyamadan öte gitmediğini söyledim. Her halükârda merakımı gidermiştim.

Daha sonraları, Rhoda mutfağa gidince Despard bana dönerek sordu.

"Biraz sarsılmışa benziyorsun Mark, yanılıyor muyum?"

"Yani..."

Bu konuda açıklama yapmamak niyetindeydim ama Despard kolay atlatılabilecek bir kişi değildi.

Ağır ağır, "Bir şekilde... çok rahatsız ediciydi," diye yanıt verdim.

Başıyla onayladı.

"İnsan buna inanmak istemiyor ama," dedi Despard. "Yani sağlam muhakeme ve bilinçle demek istiyorum, ama yine de bu gibi şeylerin etkisinde kalmaktan alamıyor kendini. Doğu Afrika'da bu tür ayin çok gördüm.

Oradaki büyücü doktorların kendi toplulukları üzerinde inanılmaz etkileri var, aslına bakılırsa gerçekçi bir bakışla açıklanması olanaksız birçok şeyi başardıkları da bir gerçek."

"Ölüm gibi mi?"

"Evet. Eğer bir insana öleceksin derlerse adam bir süre sonra gerçekten de ölüyor."

"Sanırım telkin gücü," dedim.

"Herhalde."

"Ama bu sizi pek tatmin etmeyen bir açıklama değil mi?"

"Tam olarak değil... belki. Batının basit bilimsel yaklaşımıyla açıklanması oldukça zor olaylar bunlar. Orada işler Avrupa'daki gibi yürümüyor (gerçi bu gibi durumlar da var ama). Ama inanç bir kez kanınıza işlenmişse bunu çıkarıp atmam mümkün değil!" dedi ve sustu.

"Sanırım öyle," dedim söylenenleri düşünerek. "Kişilerin bu konularda çok fazla didaktik olabildikleri konusunda sizinle hemfikrim- Bu ülkede de çok inanılmaz şeyler oluyor. Bir gün Londra'daki bir hastanedeydim. Bir kız geldi, tam bir sinir hastası, nevrotik bir tip, kemiklerindeki, eklemlerindeki olağanüstü ağrıdan yakmıyor, inliyordu. Bedensel hiçbir hastalık saptanamadı. Doktorlar onun bir tür isteri krizi geçirdiği kanısına vardılar. Doktor ona bu ağrılarının ancak kolunun boydan boya kızgın bir demir çubuk geçirilerek iyileştirilebileceğini söyledi. Bunu kabul edip etmeyeceğini sordu? Kız da etti.

Kız başını çevirip, gözlerini kapadı. Doktor cam bir çubuğu soğuk suya soktu ve kollarının iç kısmında gezdirdi. Kız dayanılmaz bir acıyla feryat ediyordu. Doktor, "Çok yakında geçecek," diyordu. Kız ise, "Benim de umudum bu, ama çok yanıyor!" diye inliyordu. Bana asıl tuhaf gelen ise kızın kolunun iç kısmının yandığına inanması değil, seans sonunda kolunun iç kısmının gerçekten yanmış gibi kızarmasıydı. Gerçekten de cam borunun geçtiği her noktada et kabarmıştı."

"Peki iyileşti mi?" diye sordu Despard merakla.

"Ah evet, kesinlikle. Bir daha aynı şikâyetleri asla tekrarlamadı. Yalnızca kolunun içine yanık tedavisi yapıldı, hepsi o kadar."

"İnanılmaz. İşte telkinin beden üzerindeki etkisinin canlı örneği, açıkça görülüyor, öyle değil mi?"

"Buna doktorun kendisi bile çok şaşırdı."

"Bahse girerim o... Beni meraklı gözlerle süzüyordu.

"Dün akşam seansa katılmak konusunda niçin o kadar ısrarcıydınız?"

Omuzlarımı silktim.

"Bu üç kadın ilgimi çekmişlerdi. Yaptıkları şovun şeklini görmek istedim, hepsi bu."

Despard başka bir şey söylemedi. Bana inandığını sanmıyorum Daha önce de belirttiğim gibi o sezgileri çok güçlü bir adamdı.

Daha sonra tek başıma rahibin evine gittim. Kapı açıktı ama göründüğü kadarıyla evde kimse yoktu.

Telefonun durduğu küçük odaya geçerek Ginger'i aradım.

Onun sesini duyana değin sanki birkaç dakika değil bir ömür geçmişti.

"Alo?"

"Ginger!"

"Ah, sen misin? Neler oldu anlatsana!"

"İyi misin?"

"Elbette iyiyim. Niçin olmayayım ki?"

Üzerimden bir yük kalkmış gibiydi, rahatladığımı hissediyordum.

Ginger iyiydi, davranışındaki her zamanki kayıtsız, rahat tavırla bana sanki dünyalar bağışlanmıştı. Nasıl olup da birtakım anlamsız büyü gösterilerinin Ginger gibi normal bir insana zarar verebileceğini düşünmüştüm ki?

"Hiç yalnızca kötü bir düş ya da kâbus görmüş olabileceğini düşünmüştüm de," dedim kekeleyerek.

"Yok canım. Aslında bakarsan ben de bunu beklemedim değil, tüm olan gece sık sık uyanıp acaba bende bir tuhaflık var mı diye incelemem oldu. Hiçbir şey olmadığı için öfkelenmediğimi söylesem de yaları olur hani."

Güldüm.

"Haydi, anlat artık," dedi Ginger. "Neler oldu?"

"Sıra dışı sayılabilecek hiçbir şey. Sybil mor bir divana uzanıp, transa geçti."

Ginger bir kahkaha attı.

"Sahi mi? İnanılmaz! Örtü kadife miydi; Sybil çıplak mıydı?"

"Sybil ile Madame de Montespan'ı karıştırıyorsun. Ayrıca bu bir kara büyü ayini de değildi. Üstüne üstlük Sybil gereğinden de fazla giyinikti, ördekbaşı yeşili simli giysiler ve bir sürü nakışla yapılmış sembol."

"Uygun görünüyor, tam Sybil'e göre. Peki ya Bella ne yaptı?"

"İşin o tarafı oldukça kötüydü. Beyaz bir horozu kesti ve eldivenini onun kanına buladı."

"Oo... iğrenç!... Peki ya başka?"

"Bir sürü şey."

Rahat, umursamaz davranmayı başarabildiğimi düşünüyordum. Devam ettim.

"Thyrza elinden gelen her tür numarayı denedi ve bunu yönetmekte başarılı da oldu sayılır. Bir ruh çağırttı.

Sanırım adı Makandal idi. Sonra renkli ışıklar, müzik ve uğultular vardı. Bütün bunlar benim yerimde başkası olsa belki de çok etkileyici olabilirdi, hata ödü bile kopabilirdi."

"Peki ya sen korkmadın mı?"

"Bella beni biraz korkuttu aslında," dedim. "Kocaman, dehşet verici bir bıçak vardı elinde, bir an kafası karışıp, kendini kaybeder de horozun yanında beni de kurban edebilir diye düşünmedim değil."

Ginger ısrarla sordu.

"Yani seni korkutan başka bir şey olmadı mı?"

"Bu gibi şeylerden etkilenmem ben."

"Peki o zaman iyi olduğumu duyunca neden birden rahatladın')"

"Çünkü... şey..." Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Neyse," dedi Ginger anlayışla. "Buna yanıt vermen gerekmiyor. Ayrıca bütün bunları hiç umursamamış gibi davranmana da gerek yok. Bir şeylerin seni çok etkilediği kesin."

"Hiç, yalnızca, düşünüyorum da -yani Thyrza- sonuçtan öylesine emin görünüyordu ki."

"Bana anlattıklarının bir insanı öldürebileceğinden mi emindi yani?"

Ginger'in sesinden buna inanamadığı anlaşılıyordu.

"Bu gerçekten delilik," diyerek ona hak verdiğimi belirttim.

"Bella da bundan emin miydi?"

Düşündüm.

"Sanırım Bella horoz keserek, bir tür büyü ayini yapıp, şarkılar söyleyip, dans ederek, bir anlamda zikir çekip kendinden geçerek kendince eğleniyordu. 'Kan... kan...' diye çığlık atması inanılır gibi değildi."

"Keşke ben de duyabilseydim," dedi Ginger hayıflanarak.

"Keşke," diye yanıtladım. "Gerçekten iyi bir gösteriydi."

"Şimdi iyisin, değil mi?"

"İyi ile neyi kastediyorsun?"

"Bana ilk telefon ettiğinde hiç iyi değildin, ama şimdi sesin iyi geliyor."

Bu tespitinde tamamen haklıydı. Neşeli, hayat dolu normal sesinin tınısını duymak üzerimde mucize etkisi yapmıştı. Yine de içimden Thyrza Grey'e şapka çıkarmak gerektiğini düşünüyordum. Tüm bunlar bir göz boyamadan, saçma bir gösteriden öte gitmiyor olsa da yaptıklarıyla içime kurt düşürmeyi başarmış, kafamı kuşku ve endişeyle doldurmuştu. Neyse artık bu etkiden kurtulmuş, rahatlamıştım. Ginger iyiydi, korkulu rüya bile görmemişti.

"Peki şimdi ne yapacağız," diye sordu Ginger. "Bir iki hafta daha burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Eğer Bay Bradley'in yüz sterlinini almamı istiyorsan evet." "Ne olursa olsun almalıyız o parayı ondan...

Neyse, Rhodalar-da mı kalıyorsun?"

"Bir süre için. Daha sonra Bournemouth'a geçeceğim. Beni her gün telefonla ara ya da dur, ben seni ararım, böylesi çok daha iyi. Şimdi de rahibin evinden arıyorum." "Bayan Dane Calthrop nasıl?" "Tam formunda. Bu arada, ona da her şeyi anlattım." "Bunu yapacağını tahmin etmiştim. Neyse, şimdilik Allah'a ısmarladık! Önümüzdeki bir iki haftada yaşam benim açımdan oldukça sıkıcı olacak. Neyse yanımda getirdiğim birkaç ufak işim var, bir okumak isteyip de bir türlü fırsat bulamadığım bir sürü kitap!" "Galeride senin yokluğunu nasıl karşılıyorlar?" "Onlara gemi yolculuğuna çıkacağımı söyledim." "Gerçekten de olmak istemez miydin?" "Pek değil," dedi Ginger. Sesi biraz tereddütlüydü. "Ginger, oraya kuşkulu birileri gelmedi, değil mi?" "Ne beklediğine bağlı. Sütçü, sonra havagazı saatini okumaya gelen bir adam, hangi ilaçları hangi kozmetiklerimi kullandığımı öğrenmek isteyen o anketçi kadınlardan biri, nükleer denemelere son verilmesi için imza toplayan biri, ha bir de körler için bağış isteyen bir kadın. Ve tabi farklı kat kapıcıları da birçok kez uğradı! Çok yardımsever insanlar. Onlardan biri bozulan sigortamı bile değiştirdi."

"Hepsi zararsız kişiler gibi görünüyor."

"Ne bekliyordun ki?"

"Bilmem ki."

Sanırım elle tutulabilir bir şeyler arıyordum, hemen üzerine gidebileceğim...

Ne var ki Kır At'ın kurbanları daima ecelleriyle ölüyorlardı. Hayır ecel doğru terim değildi bunu ifade etmek için. Anlaşılmaz bir etki sonucunda

bedenlerindeki fiziksel bir zayıflık ön plana çıkıyor ve hastalanıp ölmelerine neden oluyordu.

Gaz saatini okumaya gelen adamın sahte olduğuna ilişkin kuşkumu da Ginger giderdi.

"Gerçek kimliği vardı," dedi. "İçeri almadan önce göstermesini istedim. Yalnızca banyoya girip, merdivene çıktı ve saatin üstündeki rakam ve işaretleri not etti. Havagazı borularını ve muslukları ellemedi bile. Yatak odamda gaz kaçağından ölmemi sağlayacak bir şeyler ayarlamadığından emin olabilirsin."

Hayır, Kır At gaz kaçağından kazayla ölüm gibi şeylerle uğraşmıyordu, yaptıkları bu denli açık ve net şeyler değildi.

"Ah," dedi Ginger. "Bir ziyaretçim daha oldu. Dostun Dr. Corrigan. Çok hoş bir insan. Sanırım onu gönderen Lejeune oldu."

"Kendisi geliş nedenini isim benzerliği olarak belirterek takıldı bana. Corrigan çok yaşa!"

Telefonu çok rahatlamış olarak kapadım.

Döndüğümde Rhoda'yı çayırların üstünde köpeklerinden biriyle uğraşırken buldum. Hayvanın vücuduna merhem sürüyordu.

"Veteriner şimdi gitti," dedi. "Mantar olduğunu söyledi. Sanının oldukça da bulaşıcı. Çocuklara ya da tabi diğer köpeklere bulaşmasını istemem."

"Tabi büyüklerden birine de," diye belirttim.

"Daha çok çocuklara bulaşıyormuş. Neyse ki bugün bütün gün okuldalar. Tanrı'ya şükür... Sakin ol Sheila.

Kıpırdamasana."

"Bu ilaç tüylerinin dökülmesine neden oluyormuş," diye konuşmasını sürdürdü Rhoda. Neyse ki dökülen tüyler kısa sürede yeniden çıkıyormuş."

Başımı salladım, yardım etmeyi önerdim. Doğrusu ya yardım önerimi kabul etmemesine memnun olmuştum. Yeniden evden dışa-n çıktım.

Kırsal yaşamın en kötü tarafının dolaşmaya çıktığınızda yürüyebileceğiniz en fazla üç yön bulunmasıdır.

Much Deeping'te de ya Garsington yolunu, ya Long Cottenham yolunu ya da iki mil kadar ötedeki Londra...

Bournemouth otoyolunun bağlantı yolu olan Shadhanger Lane yolunu izlemek zorundaydınız.

Bir önceki gün öğle yemeği vaktinde hem Garsington, hem de Long Cottenham yollarında dolaşmıştım. Bu kez hedefim Shadhanger Lane'i izlemekti.

Yürürken birden aklıma bir fikir geldi. Prior malikânesinin ana giriş kapısı tam olarak Shadhander yoluna açılıyordu. Bay Venables'i ziyaret etsem, nasıl olurdu acaba?

Bu fikri düşündükçe daha çok sevdim. Bu davranışımda kuşku uyandıracak hiçbir durum olamazdı. Daha önce burada kaldığım sırada Rhoda ile birlikte ona öğle yemeğine gitmiştik. O gün inceleme olanağı bulamadığım bir sanat eserini yeniden görmek isteğiyle onu arayarak, beni kabul etmesini istememden daha kolay ve doğal ne olabilirdi?

Bunun dışında o eczacının da - adı neydi -Ogden? - Osborne?. o akşam Venables'i gördüğünü söylemesi de ilginçti. Gerçi Lejeune'a göre söz konusu kişinin Venables olması kesinlikle olanaksızdı. Venables'in sakatlığı göz önüne alındığında müfettiş bunda kesinlikle haklıydı ama bu çevrede oturan bu kişi hakkında böyle bir yanlışlık yapılmış olması bile tek başına ilgi çekiciydi; üstelik de karakter açısından aranılan kişiye tamı tamına uyan biri için.

Venables'in gizemli bir yönü vardı. Bunu baştan itibaren hissetmiştim. Çok zeki bir insan olduğundan emindim. Pırıl pırıl bir zekâ, üstün bir düşünce gücü! Ama yine de onda tuhaf bir şeyler vardı -bunu ifade edecek doğru sözcüğü bulmakta zorlanıyorum- ne denilebilir ki? Tilki sözcüğü geliyor aklıma. Yırtıcı... yıkıcı...

atak... güçlü bir kişilik. Katil olamayacak kadar zeki biri, ama istediği taktirde cinayeti kolaylıkla organize edebilecek bir kişi!

Düşündükçe Venables'i bu olaylarla daha iyi bağdaştırabiliyordum. Geri plandaki usta, perdenin gerisindeki dâhi! Ama şu eczacı, Osborne, Venables'i Londra sokaklarında yürürken gördüğünü iddia etmişti. Bu olanaksız olduğu için, eczacının tanıklığı da bir işe yaramıyor ve Venables'in Kır At'ın bulunduğu bölgede yaşıyor olması da bir anlam ifade etmiyordu.

Her şeye rağmen Bay Venables'le bir kez daha görüşmekte yarar olduğunu düşünüyordum. Bu kararla Priors Court malikânesinin bahçe

kapısını açtım ve eve kadar olan çeyrek millik virajlı araba yolunu yürüdüm.

Kapıyı yine aynı uşak açtı ve Bay Venables'in evde olduğunu belirtti. Beni antrede yalnız bırakırken, "Bay Venables her zaman konuk kabul edecek kadar sağlıklı olmayabiliyor," diye açıkladı ve uzaklaştı. Birkaç dakika sonra da Bay Venables'in benimle görüşmekten mutlu olacağı bilgisiyle geri döndü.

Biraz sonra Bay Venables tarafından kendi sürdüğü tekerlekli sandalyesiyle, çok eski bir dostunu görmüşçesine bir içtenlikle antrede karşılandım.

"Ne kadar iyi ettiniz de geldiniz, sevgili dostum. Beni çok mutlu ettiniz. Burada olduğunuzu duymuştum.

Ben de bu akşam Rhoda'ya telefon edip sizi yarın öğle ya da akşam yemeğine davet etmeyi düşünüyordum."

Böyle habersiz geldiğim için özür dilerken, buna birden karar verdiğimi belirttim. Yürüyüşe çıkmış olduğumu, ta kapılarının önünden geçerken içimden çat kapı içeri girmek geldiğini söyledim.

"Ayrıca," diye ekledim. "Sizin Moğol minyatürlerinize de tekrar bir göz gezdirmek istediğimi de belirtmemde yarar var. Geçen gelişimizde onları yeterince inceleme fırsatı bulamamıştım. "

"Doğru, pek fırsat olmadı. Onları beğenmenize sevindim. Ne kadar zarifsiniz!"

Bundan sonraki konuşmalarımız genelde teknik konularda yoğunlaştı. Venables'in koleksiyonlanrndaki muhteşem parçalara yeniden bir göz gezdirme fırsatı bulduğum için olağanüstü bir mutluluk duyduğumu da bu arada itiraf etmeliyim. Bu arada çay getirildi ve Venables kendisine çayda eşlik etmem için ısrar etti.

Aslında çaydan pek hoşlanmam ama buram buram kokan çay ve içinde sunulduğu şık çay takımından büyük keyif aldım. Çayın yanında tereyağlı ançüezli sıcak tost ve beni çocukluğuma, büyükannem' evinde geçirdiğim güzel günlere götüren çok lezzetli, eskiden beri alıştığımız damak tadına uygun mürdüm erikli pasta vardı.

"Ev yapımı," dedim beğenimi belirterek.

"Elbette, bu eve asla dışarda yapılmış pasta giremez."

"Çok iyi bir aşçınız olduğunu biliyorum. Burası gibi sakin bir yerde, kırsalda böylesine iyi bir elemanı elinizde tutmakta zorlanmıyor musunuz?"

Venables omuzlarını silkti.

"Daima en iyisi benim olmalı. Buna çok önem veririm. Tabi bunun için bedelini de ödemek gerek. Ve ben de ödüyorum."

Adamın tüm küstah, kibirli kişiliği açıkça ortaya çıkmış oluyordu bu sözleriyle.

"Tabi bu insanın varlık düzeyine bağlı," dedim soğuk bir ifadeyle. "Eğer bunu yapabilecek kadar zenginseniz, bu gerçekten birçok sorunu çözebilir."

"Bence bu daha çok insanın yaşamdan ne beklediğine bağlı. Eğer istekleriniz yeterince güçlüyse sorun yok.

Çok para kazanıp da bu parayla ne yapacağını bilemeyen o kadar çok insan var ki! Sonuçta bu kişiler bir tür para üreten makine olup çıkıyorlar. Paranın esiri oluyorlar. Sabahın erken saatinde ofislerine gidip, gece geç saatlere kadar çalışırlar; ve buna kendi zevkleri için asla ara vermezler. Peki ellerine geçen ne? Büyük arabalar, büyük evler, çok sayıda pahalı metres ya da eş... sözün kısası, daha fazla baş ağrısı!"

Öne doğru eğildi.

"Daha fazla para kazanmak, birçok zengin için yaşamın başı ve sonu yalnızca budur. Parayı daima daha büyük yatırımlara yönlendirirler ki daha da fazla para kazansınlar. Peki ama neden? Hiçbir zaman durup da kendilerine neden? diye sormazlar. Çünkü bunun farkında değillerdir, bilmek bile istemezler."

"Peki ya siz?" diye sordum.

"Ben..." Gülümsedi. "Ne istediğimi çok iyi biliyorum. Dünyanın tüm güzelliklerinin -ister doğal ister yapay-zevkini sürerek, sakin huzurlu bir yaşam. Son yıllarda artık oralara gidip onları doğal çevrelerinde olanağı elimden alınmış olduğu için de, dünyanın dört bir tarafından buraya evime getirtiyorum."

"Ama bunu yapabilmek için de önce parayı kazanmış olmak gerek."

"Evet, insan geleceğini planlamalı -bunun için de çok plan yapmak gerekir- bunun için de, özellikle de şimdi günümüzde uzun çabalar harcamaya gerek yok."

"Sanırım sizi pek anlayamadım."

"Dünya değişiyor, Easterbrook. Her zaman öyleydi, ama şimdi değişimler çok hızlı gerçekleşiyor. Tempo çok hızlandı, kişi bu fırsattan yararlanmayı bilmeli."

"Dünya değişiyor," diye mırıldandım derin düşüncelere dalarak.

"Bu da insanlara yeni ufuklar açıyor."

Özür dilercesine bir ifadeyle konuştum.

"Korkarım, karşınızdakinin bahsettiğiniz yönün tam tersine bakan bir kişi olduğunu unutuyorsunuz... benim işim geleceğe değil geçmişe bakmak!"

Venables omuzlarını silkti.

"Geleceğe mi? Geleceği kim bilebilir ki? Bugünden bahsediyorum -şimdiden- şu andan! Başka hiçbir şeyi umursamama. Yeni teknikler bugün yararlanmamız için geliştiriliyor. Geçmişte insanların günlerce aylarca çalışarak bulduğu yanıtları bugün artık bir düğmeye basınca saniyeler içinde veren makineler var."

"Bilgisayarlar mı? Elektronik beyinleri mi kastediyorsunuz?"

"O gibi şeyler."

"Makineler gerçekten insanların yerini alabilir mi ki?"

"insanların evet. Yalnızca emeğini kullanan insansa söz konusu olan... evet! Ama insanın değil! Düşünen, programlayan, kontrol eden, makinelere yanıtını vereceği soruları öğreten üstün insanın hayır!"

Başımı tereddütle salladım.

"İnsan, supermen?" Sesimde hafiften alaycı bir ton belirmişti.

"Neden olmasın, Easterbrook? Neden olmasın? Düşünün ki, insanı -ya da insan denilen hayvanı- tanımaya yeni başladık ya da başlıyoruz. Bu bağlamda insan beyninin tanımasının -ki bu çoğu zaman yanlış olarak beyin yıkama olarak nitelendirilen bu işlem- sonucunda, insanın önünde akıl almayacak ilginçlikte olanaklar olduğu ortaya çıktı. Yalnızca beden değil, insanın beyni de belirli bir uyan ve dürtülere karşılık veriyor, dolayısıyla yönlendirilebiliyor."

"Tehlikeli bir doktrin," dedim.

"Tehlikeli mi?"

"Üzerinde oynanan kişi için tehlikeli."

Venables omuzlarını silkti.

"Zaten yaşam tehlikelerle dolu değil mi? Biz uygarlığın ulaştığı küçük bölgelere sıkışıp kalanlar bunu bir ölçüde unutuyoruz. Bu kişiler için uygarlığın tanımı ne, Easterbrook. Köşede bucakta kendilerini koruma amaçlı olarak bir araya toplanmış ve doğayı yenmeyi kontrol etmeyi bilen insan toplulukları. Bu kişiler belki yabanıl ormanları yerle bir etmeyi başarmışlardır ama bu geçici bir zaferdir, yabanıl ormanlar her an yeniden harekete geçmek için tetikte beklemektedir. Geçmişin mağrur şehirleri bugün toprak parçalarına dönüşmüş, üstleri bitkilerle kaplı ve oralarda yaşamda kalmayı başarmış bir avuç insan hayata sarılmaya çalışıyor, başka bir şey değil. Yaşam her zaman tehlikelerle doludur, bunu hiç unutmayın. Ve onu sonuçlandıran belki de karşı konulamaz büyük doğa güçleri değil, kendi elleriyle yıkan insanoğlu olacaktır. Bu noktaya inanın büyük bir hızla yaklaşıyoruz..."

"Bu inkâr edilemez bir gerçek. Ama beni asıl ilgilendiren sizin güce -insanın beynin gücüne- ilişkin varsayımınız oldu."

"Ah o mu?" Venables'in yüzünde birden sıkıntılı bir ifade belirdi. "Belki de o konuyu abarttım."

Bu sıkıntıyı ve daha önceki açıklamalarından birden geri dönüşünü ilginç bulmuştum. Venables zamanının çoğunda yalnız yaşayan bir adamdı. Yalnız yaşayan kişiler birileriyle konuşma gereksinimi duyarlar -

birileriyle- kim olursa olsun konuşma özlemi içindedirler. Venables de benimle konuşmuştu, belki de buna pişmandı.

"Superman niteliğindeki insan," dedim. "Biliyorsunuz, bana söylediğiniz bu fikrin yeni modern bir açılımıydı."

"Aslında bu yeni bir şey değil," dedi. "Supermen fikri çok gerilere gider. Hatta tüm felsefi görüşlerinin bunun üzerine kurulduğu bile söylenebilir."

"Elbette. Ama bana öyle geliyor ki sizin süpermeniniz çok farklı bir supermen... Güçleri kullanabilen ama güçleri kullanan kişi olduğu asla bilinemeyen biri. Koltuğunda oturan, kuklanın iplerini oynatan kişi."

Konuşurken onu izliyordum. Gülümsüyordu. "Beni mi kandırıyorsunuz, Easterbrook? Keşke öyle olsaydı!

Hiç değilse bunları telafi edecek bir şey olurdu."

Ellerini bacaklarının üstüne koydu, sesinde çok büyük bir a sezdim.

"Size duygularınıza aynen katıldığımı söyleyemeyeceğim» dedim. "Sizin pozisyonunuzdaki bir insanın karşısında yalnızca sözcüklerin ne anlamı olabilir ki? Ama söz konusu olan -beklenmedik felaketleri bile zafere dönüştürmeyi beceren- bir kişilikse, benim görüşüme göre siz o kişi olabilirdiniz."

Hafifçe güldü.

"Beni şımartıyorsunuz."

"Mutlu olduğunu görebiliyordum."

"Hayır, hayır," diye ekledim. Yaşamım boyu gerçekten farklı, olağanüstü yeteneklere sahip bir insanla karşılaştığım zaman onu hemen tanıyacak kadar çok insanla tanıştım, çok şey yaşadım."

Fazla ileri gitmiş olmaktan çekmiyordum; ama acaba gerçekten iltifat etmekte ileri gitmek gibi bir durum söz konusu olabilir miydi? Can sıkıcı bir düşünce! Önemli olan karşıdakinin buna inanması ve tuzağa düşmemesiydi.

"Acaba," diye sordu Venables düşünceli bir halde. "Böyle düşünmenizin nedeni ne? Bütün bunlar mı?"

Eliyle odadaki eşyaları gösterdi.

"Bu da bir kanıt," dedim. "Bunlar sizi neyi, nasıl alacağını bilen, görmüş geçirmiş, akıllı bir zengin kişi olduğunuzun kanıtlan. Ancak bunlarda sahip olma duygusundan çok daha öte bir şeyler olduğunu hissediyorum. Güzel ve ilgi çekici nesneleri ele geçirmeye kararlı olduğunuzu söylüyorsunuz, ama bir yandan da bunların emekle alınteri dökerek kazanılmadıklarını ifade ediyorsunuz."

"Tamamen haklısınız, Easterbrook, tamamen haklısınız. Daha önce de söylediğim gibi yalnızca aptallar alın teri döker. İnsan düşünmeli, yapacağı şeyi en ufak ayrıntısına kadar planlamalıdır. Başarının sırrı aslında çok basit, ama düşünülüp, bulunmalı! Basit bir şey. Bunu düşünürsünüz, uygularsınız ve işte buraya gelirsiniz!"

Ona bakarken düşünüyordum. Basit bir şey, istenmeyen insanların yoldan kaldırılması gibi basit bir şey mi?

Bir gereksinime karşılık vermek. Kurban dışında kimse açısından tehlikesi olmayan bir eylem. Tekerlekli sandalyesine gaga burnuyla avını gözetleyen yırtıcı bir kuş gibi tüneyip, adem elması heyecanla bir yukarı bir

aşağı inip çıkan Bay Venables tarafından planlanan. Peki ya uygulayıcı? Thyrza Grey mi?"

Ona bakarak, "Beynin uzaktan kontrolünden bahsetmek bana Thyrza Grey ile yaptığım bir sohbeti anımsattı," dedim.

"Ah, sevgili Thyrza'cık!" Ses tonu yumuşak, doğaldı. Gözkapakları bir an için titremiş miydi? "Sağ olsunlar gerek Sybil gerek Thyrza saçmalama konusunda eşsizler. İlginç olan söylediklerine kendilerinin de inanmaları, gerçekten inanmaları. Hiç -size bunun için ısrar ettiklerinden eminim- onların tuhaf seanslarına katılma fırsatınız oldu mu?"

Nasıl davranmam gerektiği konusunda bir anlık tereddütten sonra, "Evet," dedim. "Ben... ben bir seansa katıldım."

"Peki nasıl buldunuz? Saçmalık mı? Yoksa sizi etkileyebildiler mi?"

Gözlerimi ondan kaçırarak, huzursuz olduğumu belli etmek için elimden geleni yaptım.

"Şey... aslında... Tabi ki asla inanmadım. Ama o kadar kendilerinden emin görünüyorlardı ki..." Saatime baktım. "Çok geç olduğunu fark etmemişim. Hemen geri dönmeliyim. Kuzinim ne yaptığımı merak etmiştir."

"Bir sakatın can sıkıcı bir öğlenden sonrasını hoşça geçirme sini sağladınız. Rhoda'ya selamlarımı iletin. En kısa zamanda bir akşam yemeği ayarlamalıyız. Yalnız yarın Londra'ya gidiyorum Sotheby'de ilginç bir müzayede var. Ortaçağ Fransız fildişi heykeller. Çok özgün parçalar. Almayı başarabilirsem, onları da çok beğeneceğinizden eminim."

Dostça bir hava içinde ayrıldık.

Seans konusunda tereddüt geçirdiğimde Venables'in gözlerinde fark ettiğim sinsi, alaycı bir ışıltı mıydı?

Öyle olduğunu düşünüyordum ama bundan asla emin olamazdım. Son zamanlarda kendi hayal ürünlerime kendim de inanmaya mı başlıyordum yoksa?

BÖLÜM 19

Mark Easterbrook Anlatıyor

Dışarı çıktığımda akşamüstü olmuştu. Hava bulutlu olduğu için şimdiden kararmıştı, Priors Court'un dönemeçli yolunda ilerlemekte zorluk çekiyordum. Yeniden arkamı dönüp evin aydınlık pencerelerine baktım.

Bu arada fark etmeden yolun dışına çimenlerin üstüne çıkmıştım. Tam ters yönde ilerleyen biriyle çarpıştım.

Ufak, ancak tıknaz biriydi bu. Birbirimizden özür diledik. Adamın kaim, tok bir sesi, oturaklı bir konuşma şekli vardı.

"Çok üzgünüm..."

"Ne demek? Kesinlikle benim hatamdı, emin olun..."

"Daha önce hiç bu yolda yürümemiştim," diye açıkladım. "Dolayısıyla yoldan çıktığımı fark etmemiş olmalıyım. Aslında bir el lambası almam doğru olacaktı."

"İzin verirseniz..."

Yabancı cebinden çıkardığı küçük bir cep fenerini yakarak elime verdi. Fenerin ışığında onun orta yaşlı, yuvarlak yüzlü, kara bıyıklı ve gözlüklü biri olduğunu gördüm. Çok kaliteli, koyu renkli bir pardösü giymişti.

Tamamen düzenli, sorumluluk sahibi bir insan görünümündeydi. Yine de kendimi cep feneri olmasına rağmen çam tığımız ana kadar bunu kullanmamış olmasını merak etmekten alıkoyamadım.

"Ah," dedim biraz aptalca kaçsa da. "Şimdi anlıyorum. Normal yoldan ayrılmışım."

Yeniden yola geçtim ve feneri geri uzattım.

"Bundan sonrasında yolu bulabilirim."

"Hayır gerekmez, bahçe çitlerine ulaşana kadar sizde kalsın."

"Peki ya siz... eve mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, sizinle aynı yöne gidiyorum. Yani bahçe kapısına. Sonra da otobüs durağına. Bournemouth'a dönüyorum."

"Anlıyorum," dedim ve yan yana yürümeye başladık. Yanımdaki adamın tedirgin olduğunu sezinliyordum.

Otobüs durağına kadar da ona eşlik edip etmeyeceğimi sordu. Hemen yakında kaldığımı söyledim.

Yeniden bir sessizlik oldu, adamın tedirginliğinin arttığını hissediyordum. Bir şekilde yanlış anlaşılmış olmaktan korkan kişilerin ruh hali içindeydi.

Boğazını temizledikten sonra sordu.

"Bay Venables'i mi ziyaret etmiştiniz?"

Öyle olduğunu belirttikten sonra ekledim.

"Sizin de oraya gittiğinizi düşünmüştüm."

"Hayır," dedi. "Hayır... Aslına bakarsanız..." Sustu. Ben Bournemouth'ta yaşıyorum daha doğrusu Bournemouth yakınında. Orada yazlık bir ev aldım ve yeni taşındım."

Zihnimde ufak bir kıvılcım çakar gibi oldu. Bournemouth'ta azlık? Bunu ben daha önce nerede duymuştum? Tam bunu anım-maya çalıştığım sırada tedirginliği çok daha artan yol arkadaşım açıklama yapmaya başladı.

"Herhalde bunu tuhaf bulmuşsunuz... tabi size hak veriyorum, bu gerçekten de tuhaf... yani -bir insana-akşam karanlığında sahibini tanımadığı bir evin bahçesinde dolaşan birine rastlamak. Bunu yapmaktaki amacımı açıklamak biraz güç, ama emin olun nedenlerim var. Bournemouth'a yeni yerleşmiş olamama rağmen emin olun bu çevrede çok iyi tanınan biriyim, bunu doğrulayabilecek burada yerleşik beni şahsen tanıyan birçok kişinin adını da verebilirim size. Bu arada eczacıyım, Londra'da uzun süredir aileme ait olan eczaneyi kısa bir süre önce devrederek emekliye ayrıldım ve her zaman için çok beğendiğim, çok sevdiğim bu yöreye taşındım. Aslında çok da keyifli."

Birden kafamda bir kıvılcım çaktı. Artık bu ufak adamın kim olduğunu biliyordum. Bu arada o hızını almış, anlatmaya devam ediyordu.

"Adım Osborne, Zachariah Osborne. Daha önce de söylediğim gibi Londra'da çok iyi çalışan bir eczanem vardı; Barton Caddesi Paddington Green'de. Babamın zamanında orası çok seçkin, tercih edilen bir çevreydi, ama çok değişti, evet maalesef çok değişti. Çok düştü."

İç çekerek başını salladı.

Sonra da konuşmasını toparladı.

"Burası Bay Venables'in evi, değil mi? Sanırım... o... dostunuz?"

Düşünüp yanıt verdim.

"Pek dostum sayılmaz. Kendisini daha önce yalnızca bir kere dostlarımla birlikte akşam yemeğine geldiğimizde görmüştüm "

"Ah evet... Anlıyorum... evet, kesinlikle."

Bu arada giriş kapısına ulaşmıştık. Dışarı çıktık. Bay Osborne kararsızlık içinde durdu. Ona cep fenerini iade ettim.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil. Tanıştığımıza sevindim. Ben..." Bir an sustuktan sonra telaşla, acele içinde konuşmaya başladı.

"Beni yanlış anlamanızı istemem... Yani teknik olarak, tanımadığım birinin bahçesine girmem yanlıştı tabi.

Ama emin olun bunu yapmakta hiçbir şekilde kötü bir niyetim yoktu. Bu size çok tuhaf gelmiş olabilir -yani benim durumum- yanlış anlamaya çok uygun. Aslında size açıklayabilmek isterdim... yani -şey- durumumu anlatmak."

Bekliyordum. O anda yapılacak en iyi şey bu gibi göründü bana. Merakım, ister iyi ister kötü iyice artmıştı.

Bir şekilde giderilmeliydi.

Bay Osborne bir an için sustuktan sonra kararını verdi.

"Size bunu gerçekten açıklamak isterdim, Bay... şey..."

"Easterbrook. Mark Easterbrook."

"Bay Easterbrook. Bana size de tuhaf gelen bu davranışımı açıklama fırsatı verirseniz size gerçekten minnettar olacağım, Bay Easterbrook. Zamanınız var mı? Yalnızca beş dakikalık bir yolu geçersek anayola ulaşırız. Orada otobüs durağının hemen yanında iyi, şirin bir kafe var. Otobüsümün gelmesine daha yirmi dakika var. Benimle birlikte bir fincan kahve içer miydiniz?"

Kabul ettim. Patika yol boyunca yan yana yürüdük. Tedirginliği geçmiş olan Bay Osborne neşeyle Bournemouth'un güzelliklerinden, ikliminin iyiliğinden, burada verilen konserlerden ve oturanların kibarlığından, seçkinliğinden söz ediyordu.

Bu arada anayola vardık. Otobüs durağı köşedeki benzin istasyonunun hemen arkasındaydı. Benzin istasyonundaki küçük, temiz bir kafe köşedeki

masada oturan bir çift dışında boştu. İçeri girdik, Bay Osborne iki kişilik kahve ve kurabiye sipariş etti.

Daha sonra masanın üstünden öne doğru eğilerek, anlatmaya başladı.

"Bütün bunlar bir süre önce gazetelerde çıkan bir haberle ilgili. Pek sansasyon yaratan bir olay değildi bu, manşetlerde yer almadı, tabi böyle nitelendirmek doğruysa. Haber benim işyerimin yani eski dükkânımın, bulunduğu yörenin Katolik kilisesinin papazının sokakta ölü bulunmasıydı. Bir gece yolda yürürken öldürülmüştü. Çok ürkütücü. Bugünlerde bu gibi olaylar çok oluyor. Sanırım çok iyi bir insandı, gerçi Katolik inancı benim inancıma biraz ters ama! Her neyse, sanırım bu konunun beni niçin özellikle ilgilendirdiğini açıklamam gerekiyor. Polis söz konusu akşam Peder Gorman'ı gören herkesin kendilerine başvurmasını istediklerini belirten bir ilan yayımladı. Rastlantıya bakın ki tam da o gece saat sekiz sularında dükkânımın önünde dururken pederin tam karşımdaki kaldırımdan geçtiğini görmüştüm. Hemen ardında da onu izleyen, hemen dikkatimi çekecek kadar tuhaf görünümlü bir tip vardı. Gerçi o an için böyle bir şey aklıma bile gelmezdi, bunu önemsemedim ama ben uyanık bir insanımdır, Bay Easterbrook, ayrıca gördüğüm insanları hafızama kazımak gibi bir niteliğim var. Bu benim için bir tür hobi, hatta dükkânıma müşteri olarak gelenlerden birçoğu, kendilerine, "Ah, sanının aynı ilaç için geçen martta da gelmiştiniz?" dediğimde çok şaşırmışlardır. Bu onları hep çok mutlu etmiştir, bilirsiniz ' sanlar anımsanmaktan hoşlanırlar. Sanırım bu Tanrı vergisi bir yetenek, ticarette işe yarıyor. Her neyse gördüğüm adamı polise tam olarak tanımladım.

Bana teşekkür ettiler. Ve bu konu kapandı.

"Şimdi asıl bu öykünün şaşırtıcı olan yönüne geliyorum. On gün kadar önce biraz önce ayrıldığımız küçük köyde kilise yararına yapıları bir panayıra katıldım, biraz önce bahsettiğim adama burada rastlamak benim için büyük bir sürpriz oldu elbette. Tekerlekli sandalyeyle dolaştığı için yakın zamanda bir kaza ya da hastalık geçirmiş olmalı, diye düşündüm. Onun kim olduğunu soruşturdum ve adı Venables olan bu yörenin en zengin kişilerinden biri olduğunu öğrendim. Birkaç gün bu konu üzerinde düşündükten sonra, ilk ifadeyi verdiğim polis dedektifine bir mektup yazarak konuyu bildirdim. Adı Müfettiş Lejeune, kendisi şahsen Bournemouth'a kadar geldi. Ancak bu kişinin benim cinayet gecesi gördüğüm adam olduğu konusunda ciddi kuşkuları vardı. Bana Bay

Venables'in birkaç yıldır sakat olduğunu, bunun nedeninin de çocuk felci geçirdiğini belirtti. Bu durumda müfettiş bunun bir benzerlikten öte gidemeyeceğini, yanıldığımı düşünüyordu."

Bay Osborne anlattıklarına ara verdi. Önümdeki fincandaki soluk kahverengi suyu karıştırdım ve nezaketten bir yudum aldım. Bay Osborne da kendi fincanına üç kesme şeker atıp karıştırdı.

"Böylece konu açıklanmış oluyor," dedim.

"Evet," dedi Bay Osborne. "Evet..." Sesinde açık bir hayal kırıklığı vardı. Yeniden öne eğildiğinde yuvarlak, neredeyse çıplak kafası elektrik ampulünün altında parlıyor, gözlüklerinin gerisindeki gözleri fanatik kişilerde rastlanan inançlı kıvılcımlar yayıyordu...

"Size biraz daha açıklama yapmalıyım," dedi. "Ben küçük bir çocukken, babamın arkadaşı olan başka bir eczacı, Jean Paul Mariot'un cinayet davasına tanık olarak çağırılmıştı. Anımsayacağınız gibi -kendisi karısını öldürmüştü- hem de arsenikli bir karışımla. Babamın arkadaşı onun sahte bir isimle zehirli maddeler alan kişilerin kaydedildiği defteri imzalayan kişi olduğunu saptadı. Marigot hüküm giydi ve asıldı. Bu olaydan çok etkilendim. O sıralar dokuz yaşımdaydım yani tam etki altında kalınabilecek bir dönem. O günden bu yana en büyük isteğim -ve tabi umudum da- günün birinde benim de böyle bir cinayet davasında kilit rolü oynamak, cause celebre(*) ve bir katilin yargılanmasına aracılık etmek oldu. Belki de insanların yüzlerini dikkatle incelemeye ve hafızama kazımaya başlamamın başlangıcı buydu. Belki size gülünç gelecek ama Bay Easterbrook, yıllar yılı karısını öldürmeye niyetlenen bir kişinin gerek duyduğu zehri almak için dükkânıma gelen potansiyel katil olabileceği ihtimaliyle her geleni incelemekten kendimi alıkoyamadım."

"Ya da sanırım ikinci bir Madeleine Smith," dedim gülerek.

"Öyle. Aynen öyle." Bay Osborne üzüntüyle içini çekti. "Maalesef bu asla olmadı. Ya da geldiyse bile bu kişi yargının karşısına çıkmadı. Bu inanın, katilin yakalanamaması insanın inanamayacağı kadar sık ortaya çıkan bir durum. Sonuçta bu olay, bunca zaman kurduğum bir hayalin, umudum gerçekleşmesi için bir fırsat gibi göründü bana; bir cinayet olayında tanık olmam için önüme çıkmış bir şans!"

Yüzünde çocukça bir neşe belirmişti.

(*) Kanunun fazlasıyla ilgisini çeken yasal olay veya dava.

"Sizin açınızdan hayal kırıcı olmalı," dedim içtenlikle.

"Evet, ee... evet." Bay Osborne'un ses tonu yine eski umutsuz havaya girmişti.

"Ben ısrarcı bir adamım, Bay Easterbrook. İnatçı. Gördüğüm kişinin Bay Venables olduğuna, haklı olduğuma, her geçen gün daha çok inanıyorum. Gördüğüm adamın yalnızca ama yalnızca Venables, başka hiç kimse olamayacağına. Oh!" Tam konuşacağım anda elini itiraz edercesine kaldırdı. "Bir dakika.

Yanılmadım. Biliyorum o akşam yoğun bir sis vardı. Ben biraz uzaktaydım. Doğru. Ama polisin dikkate almadığı bir şey var o da benim dikkatim ve gözlem yeteneğim. Bu benim özellikle geliştirdiğim bir yetenek.

Adamın yalnızca yüz hatlarını, gaga burnunu, adem elmasını filan değil, başını tutuşunu, boynunun omuzlarının üstündeki duruşunu da anımsıyorum. Kendi kendime, haydi, yanıldığını kabul et, dedim defalarca. Ama ne yaparsam yapayım yanılmadığımı hissediyorum. Polis olanaksız diyor. Ama olanaksız olan ne var ki yaşamda? İşte hep bunu soruyorum kendime."

"Ama sanırım bu türden bir sakatlık..."

Eczacı işaret parmağını heyecanla sallayarak beni susturdu.

"Evet, evet, ama deneyimlerim, tıp mesleğinde geçirdiğim yıllar bana gösterdi ki insanların ne numaralar yapıp ne yalanlar söyleyebileceklerini insanın aklı almaz. Yalnızca tıp mesleğindekilerin saf olduğunu ileri sürdüğümü sanmayın sakın. Kendini yalandan hasta gibi gösterme çabasını kolayca saptayabilirler. Ama bazı durumlar vardır; bir eczacının yaları söyleyeni doktordan daha kolay tespit edebildiği. Örneğin bazı ilaçlar ya da tamamen zararsız gibi görünen bazı kimyasallar vardır. Bunlarla ateş çıkar deride lezyonlar ve değişik yaralar açılır ya da boğaz kuruluğu, ifrazat artması gibi durumlar ortaya çıkabilir..."

"Ama ya felçli eklemler... bu kolay olmasa gerek?" diye söze karıştım.

"Doğru! Doğru! Ancak bu konuda da biraz bilgi topladım. Bay Venables'in doktoru Londra'da, Harley Sokağı'ndaki ünlü doktorlardan biri. Buraya ilk geldiğinde köyün yerel doktoruna muayene olup sakatlığını belgelendirdiği doğru. Ama o doktor şimdi emekli ve buradan çok uzakta

bir yere yerleşmiş. Şimdiki doktor ise Bay Venables' i hiç muayene etmemiş. Bay Venables ayda bir kez Londra'daki doktoruna gidiyor."

Ona merakla baktım.

"Yine de bu bana bunda nasıl bir hile olabileceği konusunda bir şey söylemiyor..."

"Benim bildiklerimi bilmiyorsunuz da ondan," dedi Bay Osborne. Küçük bir örnek olaya açıklık getirecektir sanırım. Bayan H diye bir kadın vardı... bir yıldan uzun bir süre sigortadan para çekti. Hem de üç farklı yerden... bir yerde Bayan T idi, bir başkasında Bayan C, bir diğerinde ise Bayan T... Bayan C ve Bayan T ona kendi sigorta kartlarını ödünç veriyorlardı, para karşılığında tabi. O da böylece aynı parayı üç kez alıyordu."

"Bununla benzerlik..."

"Düşünün... yalnızca düşünün..." Başparmağını şimdi daha da kararlı sallıyordu. "Diyelim ki bizim Bay Venables gerçekten felç geçirip, belden aşağısı sakat kalmış, maddi durumu kötü olan birini buldu. Ona uygunsuz bir öneride bulundu. Bu adam Bay Venables'e bir ölçüde benzemektedir, fazla benzemesi de gerekmez. Kendini Bay V olarak tanıtan gerçek sakat bir uzmanına gider muayene ve sakatlığı belgeletir.

Sonra Bay V kırsal alanda bir ev satın alır. Yerel doktor yakın zamanda emekliye ayrılacaktır. Yeniden gelen sakat doktora muayene olur. İşte konu halloldu bile! Artık Bay Venables resmen çocuk felcinden dolayı belden aşağısı tutmayan biridir. Ve bu uzman doktorlarca da belgelenmiştir. Çevrede göründüğü zamanlarda da -ki burada çok ender dışarı çıkıyor-tekerlekli sandalyeyle dolaşır, filan."

"Ama bunu evinde çalışanlar bilmez mi? Özel uşağı?"

"Ya hepsi aynı çetedense? Uşak da çetenin bir elemanıysa? Bundan daha basit ne olabilir ki? Hatta belki çalışanların bir kısmı daha?"

"Peki ama neden?"

"Ah," dedi Bay Osborne. "Bu da başka bir soru, öyle değil mi? Gerçi bir varsayımım var ama anlatamam...

size komik gelebilir. Ama şurası kesin değil mi, bu kanıta ihtiyacı olan biri için tartışmasız bir kanıt. îster burada ister başka bir yerde bulunabilir, kimse onun olduğunu düşünemez. Paddington'da yürürken mi görüldü? Hemen olanaksız olduğu gelir gündeme. Kendisi kırsalda yaşayan, belden

aşağısı tutmayan bir zavallıdır, falan filan." Bay Osborne sözlerine ara verip, saatine baktı. "Otobüsüm neredeyse gelir. Artık acele etmeliyim. Gördüğünüz gibi bu konuyu aklımdan çıkaramıyorum, kendimi kaptırıyorum. Başka bir deyişle, bir şeyleri kanıtlayabilir miyim diye uğraşıyorum. Bunun sonucu olarak da buraya geldim (Bu ara işim yok, işi öyle özlüyorum ki) neyse buraya gelip Bay Venables'in bahçesine girmeye ve sözün kısası onu gözetlemeye ve biraz casusluk yapmaya karar verdim. Bunun hoş bir davranış olmadığım söyleyeceksiniz, hiç kuşkusuz.

Bunda size hak da veriyorum. Ama eğer böylece gerçek ortaya çıkacaksa... bir suçlu yargı önüne çıkarılacaksa.. Diyelim ki bizim Bay Venables bahçeye sakin bir yürüyüş yapmaya çıktı. Ve ben de bunu gördüm. Ya da perdeleri kapamayı unuttular. (Belki dikkatinizi çekmiştir, insanlar gün ışığı varken son ana kadar perdelerini kapamazlar, genellikle havanın iyice kararması için bir saat daha beklerler.) Belki bir an için içeriyi görebilirim diye düşündüm. Belki birinin onu gözetleyeceği asla aklına gelmeyeceği için kütüphanesinde dolaşırken? Zaten bundan neden kuşkulansın ki? Bildiğim kadarıyla ondan kuşkulanıldığı hakkında hiçbir fikri yok!"

"O akşam gördüğünüzün Bay Venables olduğundan emin misiniz?"

"Venables olduğunu biliyorum."

Ayağa kalktı.

"Otobüsüm geliyor. Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Easterbrook. Priors Court'ta ne amaçla bulunduğumu size açıklayabilmiş olmak da beni büyük ölçüde rahatlattı. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkürler. Sanırım bunlardan birçoğunu saçma olarak nitelendirmişsinizdir."

"Pek o kadar değil. Ama bana hâlâ Bay Venables'in ne gibi bir iş çevirdiğinden kuşkulandığınızı söylemediniz?"

Bay Osborne sıkıntılı ve çekingen görünüyordu.

"Söylersem benimle alay edersiniz. Herkes onun çok zengin olduğunu söylüyor ama hiç - hiç kimse bunca parayı asıl kazandığını bilmiyor. Size ne düşündüğümü açıklayacağım. Bence o her zam okuduğumuz dâhi suçlulardan biri. Bilirsiniz, bu kişi planları ya ve adamları bu planları uygular. Belki bu aptalca gelecek ama. "

Otobüs durmuştu. Bay Osborne otobüse doğru koştu.

Patika yoldan eve doğru yürürken düşünüyordum. Bay Osborne'un varsayımları tamamen hayal ürünü gibi görünüyordu ama içinde akla yakın gelen noktalar olduğunu da kabul etmek gerekirdi.

BÖLÜM 20

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Ertesi sabah Ginger'i aradım ve bir sonraki gün Bournemouth'a geçeceğimi bildirdim.

"Adı Deer Park olan küçük, sakin bir otel buldum. Otelin iki görünmeyen yan çıkışı var. Belki bir ara gizlice Londra'ya kaçıp seni görürüm."

"Sanırım gelmemen daha doğru olur. Ama yine de gelirsen havalara uçarım. Can sıkıntısından ölüyorum.

Bilemezsin ne korkunç olduğunu! Eğer sen gelemesen bile belki ben gizlice sıvışır, seninle bir yerlerde buluşurum."

Birden bir şey dikkatimi çekti.

"Ginger! Sesin... Bir farklılık var."

"Ah o mu? Bir şey yok. Merak etme."

"Ama sesin?"

"Üşütmüş olmalıyım ya da öyle bir şey, hepsi bu merak etme."

"Ginger."

"Bak Mark, soğukalgınlığı nedeniyle herkesin boğazı ağrı bilir, herkesin sesi kısılabilir. Sanırım üşüttüm. Ya da belki grip oluyorum."

"Grip mi? Ginger, bin dereden su getirmeyi bırak artık. Hasta mısın değil misin?"

"Büyütme. İyiyim."

"Lütfen bana tam olarak nasıl olduğunu söyle. Grip başlangıcı gibi bir durumun mu var?"

"Evet... belki... tüm vücudum sızlıyor, bir kırıklık işte..."

"Peki ya ateş?"

"Evet, biraz ateşim olabilir..."

Donup kalmıştım, sırtımdan aşağı buz gibi bir ter boşandığını hissediyordum. Korkuyordum. Dehşet içindeydim. Her ne kadar kabul etmek istemese de Ginger'in de korktuğunu biliyordum.

Yeniden sesini duydum.

"Mark hemen panikleme. Paniğe kapıldığının farkındayım. İnan bunun için hiçbir neden yok."

"Belki yoktur. Ama yine de her ihtimali göz önünde bulundurarak önlem almalıyız. Doktoru ara, hemen gelmesini ve seni muayene etmesini söyle. Hemen şimdi!"

"Olur... Ama... bu durumda o benim korkunç bir yaygaracı olduğumu düşünecek."

"Boş ver! Yap bunu! Doktor gittikten sonra da hemen beni arayıp durumu bildir."

Telefonu kapadıktan sonra bir süre oturduğum yerde, gözlerim siyah telefon ahizesine dikili öylece kalakaldım. Panik... Paniğe kapılmamalıydım... Yılın bu mevsiminde gribe yakalanmak olağan bir durumdu...

doktor da durumu görecekti... hem belki de bu yalnızca basit bir soğukalgınlığıydı...

Gözümün önünde üzerine uğursuz semboller işlenmiş ördekbaşı yeşili giysisiyle Sybil belirdi. Thyrza'nın sesini duydum, isteyen, buyuran... Tebeşirle çizdiği sembollerin üstünde ölüm duası yapıp, horoz kesen Bella...

Saçmalık, hepsi saçmalık... elbette ki tüm bunlar bir saçmalık, bir göz boyamadan öte değildi...

Ama dolap... o dolaptaki aygıt, işte buna boş vermek hiç de o kadar kolay değildi. Dolap insani boş inançların değil, bilimsel gelişimin bir örneğini temsil ediyor olabilirdi... Ama bu olası mıydı? Hayır, olası olması mümkün değildi...

Bayan Dane Calthrop, beni telefonun başında otururken buldu. Hemen merakla sordu.

"Ne oldu?"

"Ginger," dedim. "Pek iyi değil..."

Onun bunun benim hüsnükuruntum olduğunu söylemesini umuyordum. Beni yatıştırmasını umuyordum.

Ama yapmadı bunu.

"İşte bu kötü," dedi. Evet, sanırım bu çok kötü!"

"Ama bu olanaksız!" diye haykırdım. "Bu kadınların dediklerini yapabiliyor olmaları olanaksız!"

"Acaba öyle mi?"

"Buna inanıyor olamazsınız... inanamazsınız buna..."

"Sevgili Mark," dedi Bayan Dane Calthrop. "Sen ve Ginger de böyle bir olasılığın zayıf da olsa olabileceğine inanmamış olsanız, bu deneyin içinde olmazdınız."

"Bizim de inanıyor olmanız durumu daha da kötüleştiriyor. Olasılığı güçlendiriyor."

"Bu kayıtsız şartsız bir inanma değil... eğer kanıtını bulursan inanacaksınız."

"Kanıt mı? Ne kanıtı?"

"Ginger'in hastalanması bir kanıt değil mi?" diye sordu Bayan Calthrop.

Ondan nefret ediyordum. Sesim öfkeyle yükseldi.

"Neden bu kadar kötümsersiniz? Bu basit bir soğukalgınlığı ya da bu türden bir şey. Neden daima en kötü ihtimali düşünüyorsunuz?"

"Çünkü eğer durum gerçekten kötüyse, bununla yüzleşmemiz gerekir. Yoksa sizce iş işten geçene kadar kafamızı devekuşu gibi kuma mı

gömmeliyiz?"

"Bu gülünç büyü numaralarının gerçekten işe yaradığını mı düşünüyorsunuz yoksa? Bu transa geçmelerin, ruh çağırmalarının, horoz kurban etmelerin, tüm bu numaraların?"

"Etkili olan bir şeyler var hiç kuşkusuz," "dedi Bayan Dane Calthrop. "İşte bizim de açığa çıkarmamız gereken bu. Bunun büyük bir kısmı kanımca basit göz boyamalardan, şarlatanlıktan öte gitmiyor. Yalnızca buna uygun bir atmosfer yaratmak amaç, bu işte atmosfer çok önemli. Ama göz boyamaların ardında gerçek bir şeyler olmalı, gerçekten bu işi yapmalarını sağlayan bir şey!"

"Uzaktan radyoaktif ışınlar göndermek gibi bir şey mi?"

"Bu gibi bir şey olabilir. Her gün yeni bir şeyler keşfediliyor, ürkütücü şeyler. Bu gibi yeni buluşlardan birkaçı kötü niyetli biri tarafından karanlık emellerine hizmet etmek üzere geliştirilmiş olabilir. Thyrza'nın babasının bir fizikçi olduğunu sanırım biliyorsun..."

"Evet ama ne? Ne? O lanet dolap! Onu inceleme fırsatımız olsaydı? Eğer polis..."

"Polis geçerli bir neden olmadıkça kişisel mülke girip, ayrıntı arama yapma hakkına sahip değil."

"Eğer gizlice oraya girip, o uğursuz dolabı parçalarsam?"

Bayan Dane Calthrop başını salladı.

"Bana anlattığına göre eğer bir zarar verilmesi söz konusu olduysa, bu o gece zaten oldu."

Başımı ellerimin arasına alıp inledim.

"Bu lanet deneye hiç girişmemiş olmayı dilerdim."

Bayan Dane Calthrop yumuşak, teskin edici bir tonda, "Bunu yapmaktaki amacınız çok iyiydi. olan oldu artık. Ginger, doktorun muayenesinin ardından telefon ettiğinde konuya ilişkin daha ayrıntılı bilgi sahibi olabileceğiz. Sanırım Rhoda'yı arayacaktır..."

Ne demek istediğini anlamıştım.

"Hemen oraya döneyim."

"Aptallık ediyoruz," dedi Bayan Dane Calthrop birden ben oradan ayrılırken. "Aptallık bu! Göz boyama. Bu göz boyamalara, şarlatanlıklara

kanıyoruz. Kendimizi onların düşünmemizi istedikleri gibi düşünmekten alıkoyamıyoruz."

Belki de haklıydı. Ama başka nasıl düşünebileceğimi de bilmiyordum.

Ginger iki saat sonra aradı.

"Doktor buradaydı," dedi. Biraz şaşırdı, kesin bir teşhis koyamadı ama büyük olasılıkla 'grip' olduğunu söyledi. Şu sıralar oldukça yaygınmış. Yatak istirahatı verdi, ilaç da gönderecek. Ateşim çok yüksek. Sanırım bu 'griptir', öyle değil mi?"

Gerçi cesur davranmaya çalışıyordu ama kısık, boğuk sesinden duyduğu kaygısı, endişe anlaşılıyordu.

"Hiç merak etme," dedim yüreğim sızlayarak. "İyileşeceksin! Duyuyorsun değil mi? İyileşeceksin. Kendini çok mu kötü hissediyordun?"

"Eh işte, ateşim var, tüm vücudum sızlıyor ve her yerim acıyor, ayaklarım, tenim. Bir şey bana deyecek diye ödüm kopuyor Alev alev yanıyorum."

"Bu ateşten canım. Dinle bak, hemen yanına geliyorum. Buradan şimdi hemen ayrılıyorum. Sakın itiraz etme!"

"Peki tamam. Gelmene sevindim, Mark. Ne diyeyim ki, Hiç de düşündüğüm kadar cesur değilmişim."

II

Hemen Lejeune'nu telefonla aradım.

"Bayan Corrigan hasta," dedim.

"Ne?"

"Duydunuz. Çok hasta. Kendi doktorunu çağırdı. 'Grip' olabileceğini söylemiş. Olabilir de ama olmayabilir de. Aslında sizin de bu konuda ne yapabileceğinizi bilmiyorum. Tek aklıma gelen bu konuda uzmanlaşmış bir doktor..."

"Hangi konuda uzman?"

"Bir psikiyatrist, psikolog ya da psikologist. Her halükârda psiko ile başlayan bir şey işte. Telkin, ipnotizma ve beyin yıkama ve bu gibi konularda bilgisi olan biri işte. Bu konuları ciddi olarak inceleyen uzmanlar var değil mi?"

"Tabi ki var. Evet. Hatta buradaki merkezimizde bile bir iki bu gibi uzman var. Kesinlikle haklı olabilirsiniz.

Hastalık yalnızca basit bir 'grip' olabilir ama bu aynı şekilde pek bilinmeyen bir çeşit psikolojik etki de olabilir.

Tanrı'm Easterbrook, umarım bu yalnızca olmasını istediğimiz gibi bir şeydir."

Ahizeyi hırsla kapadım. Bu sayede psikolojik silahlar hakkında bir şeyler öğrenebileceğimizden söz ediyordu Lejeune. Benimse aklım Ginger'daydı, cesur, fedakâr ve çaresiz Ginger'da. Aslında hiçbirimiz işin bu noktaya gelebileceğine inanmamıştık yoksa inanmış mıydık? Hayır, tabi ki inanmamıştık. Bu bir oyundu, çocukça bir hırsız polis oyunu. Ama gerçek, bunun bir oyun olmadığını göstermişti.

Kır At gerçek gücünü gösteriyordu.

Başımı ellerimin arasına alıp, inledim.

BÖLÜM 21

Mark Easterhrook Anlatıyor

I

Ondan sonraki birkaç günü ömrüm boyunca unutur muyum, işte bunu bilemiyorum. Şimdi düşününce hiçbir düzen ve şeklin söz konusu olmadığı vahşi bir kaleydoskoptan farksızdı. Ginger kaldığı daireden alınarak özel bir hastanede kontrol altına alınmıştı. Onu ancak ziyaret saatlerinde görebiliyordum.

Ginger'ın kendi doktoru anladığım kadarıyla bütün bu olup biteni gurur meselesi yapma eğilimindeydi.

Bunca telaşa ne gerek olduğunu anlayamıyordu. Kendi teşhisi açık ve netti; soğukalgınlığını izleyen zatürree.

Gerçi normal belirtiler dışında bazı belirtiler de görülmekteydi ama ona göre bu her zaman olabilirdi. Hiçbir hastalık tam kitaplarda belirtildiği kadar 'tipik' seyretmezdi. Ayrıca bazı kişiler antibiyotiklere karşı da dirençliydiler, cevap alınamayabiliyordu."

Aslına bakılırsa tüm bu söyledikleri doğruydu da. Ginger zatürree idi. Hastalığının bilinmeyen, gizemli bir yönü yoktu. Bu hastalığa yakalanmıştı -hem de hastalığı şiddetli seyretmekteydi- durumu kötüydü.

Emniyetin özel psikologlarından biriyle görüştüm. Ufak tefek kuş gibi bir adamdı, çok kalın camlı gözlüklerinin arkasında parlayan gözleriyle sürekli olarak ayak parmaklarının üstünde yaylanıp duruyordu.

Bana bir sürü soru yöneltti, bunlardan birçoğuna hiçbir anlam veremedim ama herhalde kendince bir anlamı vardı. Dikkatle tüm yanıtlarımı not etti. Kendisi hiçbir yorum yapmadı, bu da oldukça zeki bir adam olduğunu gösteriyordu. Ancak yine de ara sıra kendi mesleki terimleriyle bazı anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

Sanırım Ginger üzerinde de birkaç ipnotizma denemesi oldu, ama sanki söz birliği etmişçesine kimse bana bir açıklama yapmıyordu. Kim bilir belki de gerçekten açıklanacak bir şey yoktu.

Tüm dostlarımdan ve tanıdıklarımdan kaçıyordum, ama yalnızlıktan da bunalıyordum.

Sonunda yine böyle depresyon anlarımdan birinde çiçekçi dükkânına telefon ederek Poppy'yi aradım. Onu yemeğe davet ettim. Memnuniyetle geleceğini belirtti.

Onu Fantesie'ye götürdüm. Kız neşe içinde konuşuyor ve beraberliğiyle insanı gerçekten de çok rahatlatıyordu. Ama onu çağırmamın nedeni

rahatlamak istemem değildi ki. Nefis bir içki ve yemeğin mutluluk veren sarhoşluğu içindeyken ağzından laf almaya çalıştım. Önce küçük, kuşku uyandırmayan denemeler yaptım. Poppy bir şeyler biliyor olabilirdi ama tam olarak ne bildiğinin bilincinde bile olmadığı da kesindi. Arkadaşım Ginger'i anımsayıp anımsamadığını sormam üzerine, o kocaman mavi gözlerini açarak,

"Elbette, anımsıyorum!" dedi ve onun nasıl olduğunu sordu.

"Çok hasta," dedim.

"Zavallı cici kız!" Poppy'in bakışları ancak ondan beklenile bilecek düzeyde ilgili ve kaygılıydıysa da bu yine de bir şey sayılmazdı.

"Bir şeylere karışmış," dedim. "Sanırım bu konuda senin de fikrini almış. Kır At konusu. Ona dünya kadar paraya mal olmuş."

"Ah," dedi Poppy gözlerini biraz daha açarak. "Demek o sizdiniz."

Bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Sonra birden Poppy'nin benim, eski yatalak kansı tarafından Ginger'in mutluluğu engellenen adam olduğumu sandığını anladım. Aşk yaşantımızı keşfetmiş olmanın heyecanına öylesine kapılmıştı ki bu kez Kır At sözcüğünün geçmesi bile onu ürkütmeye yetmemişti.

Merak içinde sordu.

"Nasıl bir sonuç alabildiniz mi?"

"Bir yanlışlık oldu," dedim. "Ok hedefi şaşırdı."

"Hangi ok?"

Bu da gösteriyordu ki Poppy ile konuşurken sözcüklerin yalın anlamlarından öte gitmemek gerekiyordu.

"Şey - yeni - bu iş Ginger'de ters tepmiş gibi görünüyor," dedim. Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu duymuş muydunuz?"

Poppy hiç duymamıştı.

"Elbette," dedim. "Much Deeping denilen köydeki Kır At konusunda da bir fikriniz yoktur, değil mi?"

"Oranın nerede olduğunu bilmiyorum. Sanırım aşağılarda bir yerlerde olmalı."

"Ginger'dan ne yaptıklarını tam olarak öğrenemiyorum..."

Sabırla bekliyordum.

"Birtakım ışınlar olmalı, değil mi?" diye sordu Poppy tereddütle. "Öyle bir şey. Başka bir evrenden, uzaydan," diye ekledi bilgiçlikle. "Ruslar gibi!"

Poppy'nin tüm bunları kendi küçük hayal dünyasında kurguladığından emindim artık.

"Öyle bir şey olmalı," diye onayladım. "Ama çok tehlikeli olmalı. Ginger'i bu kadar hastalandırdığına göre."

"Ama asıl hastalanıp ölmesi gereken sizin karınızdı, değil mi?"

"Evet," dedim Ginger ile Poppy'nin benim için biçtikleri role uygun şekilde. "Ama sanırım bir yanlışlık oldu...

geri tepti."

"Yani sizce..." Poppy dehşetle irkildi. "Yani elektrikli ütüyü yanlış prize taktığınızda olan şok gibi bir şey mi bu?"

"Kesinlikle öyle," dedim. "Ya da öyle bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu duymuş muydunuz?"

"Yani, bu şekilde değil..."

"Hangi şekilde?"

"Şey yani, eğer biri parayı ödemezse... sonradan. Bildiğim kadarıyla ödemeyen bir adam oldu. "Poppy'nin sesi dehşet dolu bir fısıltı hali almıştı. "Metroda öldürüldü, platformdan trenin önüne düştü."

"Kaza da olabilir."

"Yoo hayır," dedi Poppy bunun düşüncesinden bile şoka uğramış bir halde. "Bu ONLARDI."

Poppy'nin kadehine biraz daha şampanya doldurdum. Karşımdakinin ancak sözde beyninin orasına burasına yayılmış karmaşık bilgileri seçip ayıklamayı başardığınız oranda yardımcı olabilecek biri olduğunu hissediyordum. Birçok şeyin yanında konuşulduğunu duymuştu, bunların bir kısmını, belki yansını doğru ya da yanlış özümlemiş veya da atlayıp geçmiş, kafasının bir yerine yazmıştı. Ve kimse de yanlarındaki eninde sonunda yalnızca "Poppy" olduğu için konuşmalarına dikkat etmemişti.

İşin asıl insanı deli eden tarafı ona neyi nasıl sormam gerektiğini bilmememdi. Yanlış bir sözcük kullandığım taktirde yine dehşete kapılıp, susması ve karşımda aptal rolü oynaması işten bile değildi.

"Karım," dedim. "Hâlâ yatalak, ama durumu hiç de kötü görünmüyor."

"İşte bu çok kötü," diyen Poppy keyifle şampanyasından bir yudum daha aldı.

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Poppy bunu bilmiyor olmalıydı.

"Bakın bu işle ilgilenen Ginger'dı. Ben hiçbir girişimde bulunmadım. Başvurabileceğim bir yer var mı?"

"Birmingham'da bir yer var," dedi Poppy tereddütle.

"Orası kapanmış," diye belirttim. "Bu konuda bir şeyler bilebilecek başka bir tanıdığınız var mı?"

"Belki Eileen Brandon bir şeyler bilebilir ama hiç sanmıyorum."

Bu yeni isim, hiç beklenmedik bir şekilde birden ortaya çıkan Eileen Brandon beni çok şaşırtmıştı. Eileen Brandon'un kim olduğunu sordum.

"Gerçekten korkunç biri," dedi Poppy. "Çok silik bir tip. Saçları kıvır kıvır, Arap saçı gibi, üstelik asla topuklu ayakkabı da giymiyor. Aslına bakılırsa," Çok özel bir bilgi veriyormuşçasına bir hava içinde ekledi. "Onunla aynı okulda okudum. O zaman da aynı şekilde silikti. Coğrafyada ise çok çok iyiydi."

"Kır At ile ne ilgisi olabilir?"

"Aslında hiç. Bir ilişkisi yok. Yalnızca kafasına takıları bir şey vardı. Bu yüzden de istifa etti."

"Nereden istifa etti?" diye sordum merakla.

"C.R.C'deki işinden."

"C.R.C de ne?"

"Şey, aslında tam olarak bilmiyorum. Yalnızca C.R.C diye geçiyor. Sanırım Tüketici Eğilimleri Araştırma gibi bir şey. Yani bir türlü Pazar araştırma kuruluşu. Ama çok küçük bir iş."

"Eileen Brandon orada mı çalışıyordu? Tam olarak ne yapıyordu?"

"Kapı kapı dolaşıp, sorular soruyordu; hangi diş macununu, hangi marka gaz fırınını ya da hangi tip eldiven kullanıyorsunuz diye? Çok sıkıcı ve aptalca bir iş. Kimi ne ilgilendirir ki?"

"C. R.C." İçimde tuhaf bir heyecan kıpırtısı hissettim.

Peder Gorman da öldürüldüğü gece bu türden bir şirkette çalışan bir kadının yanına gitmemiş miydi? Sonra - evet - doğru ya -Ginger'i de dairesinde böyle bir şirketten gelen bir kadın ziyaret etmişti...

Bir şekilde bir bağlantı olmalıydı.

"İşinden niçin istifa etti? Zor geldiği için mi?"

"Hiç sanmıyorum. Çok iyi de para alıyordu. Ama bir düşüncesi vardı... hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını..."

"Yani şirketin bir şekilde Kır At ile bağlantısı olduğunu mu düşünüyordu? Sorun bu muydu?"

"Tam olarak bilmiyorum. Olabilir de... Her neyse, şimdi Tottenham Court Yolu'ndaki bir espresso - kafe-barda çalışıyor."

"Bana adresini verir misin?"

"Pek tipin sayılmaz."

"Onunla kadın-erkek ilişkisi anlamında bir ilişki kurmak niyetinde değilim," dedim hırçın bir sesle. "Tüketici araştırmalarına ilişkin birkaç şey öğrenecektim. Bu türden bir şirketin hisselerini almayı düşünüyorum da."

"Oh evet, anlıyorum." Poppy bu açıklamamdan tatmin olmuşa benziyordu.

Ondan öğrenebileceğim daha fazla bir şey yoktu. Şampanyamızı bitirdik, onu evine götürdüm ve bu güzel gece için teşekkür ettim.

II

Ertesi sabah Lejeune'a telefonla ulaşmaya çalıştımsa da başaramadım. Yine de biraz uğraştıktan sonra, zorlukla da olsa Jim Corrigan ile konuşmayı başardım.

"Bana getirdiğin o psikolog şarlatandan ne haber Jim? Ginger hakkındaki görüşü ne?"

"Bir sürü boş laf. Bana sorarsan hiçbir şey anlamadı, Mark. Biliyorsun, insanların zatürree olmaları doğal.

Bunda gizemli ya da doğadışı bir şeyler aramaya gerek yok."

"Evet," dedim. "Ama o listede bulunanların birçoğunun zatürree, peritonit, bağırsak iltihabı, beyin tümörü, epilepsi, tifo, para tifo ya da diğer çok bilinen hastalıklar nedeniyle öldüğünü de biliyoruz."

"Ne hissettiğinizi anlıyorum... Ama ne yapabiliriz ki?"

"Durumu kötü, değil mi?" diye sordum.

"Şey... yani..."

"O zaman bir şeyler yapılmalı."

"Ne gibi?"

"Bir iki fikrim var. Birincisi hemen Much Deeping'e gitmek, onu gerçekleri gün ışığına çıkarmakla tehdit edip, büyüyü ya da artık her neyse bozması için korkutmak ya da..."

"Evet, bu işe yarayabilir."

"Ya da Venables'e gidebilirim..."

Corrigan sert bir tonda yanıt verdi.

"Venables mi? Onun bunla bir ilgisi olmadığı ortaya çıktı ya. Hem onunla bunun arasında nasıl bir bağlantı kurabiliyorsun ki? Adam sakat."

"Acaba? Oraya gidip, adamı oyuna getirip, şu felçli bacakların gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu ortaya çıkarırım."

"Bütün bunları inceledik..."

"Dur biraz. Much Deeping'te Osborne adında ufak tefek bir eczacıya rastladım. Size bana anlattığı varsayımından bahsetmek isterim."

Ona Osborne'un kişilik değişimine ilişkin varsayımını anlattım.

"Bu adam an kovanına çubuk sokmaktan bıkmayacağa benziyor," dedi Corrigan. "Daima haklı olmayı isteyen tiplerden biri o."

"Ama Corrigan, yine de söyle bana, söylediği gibi olamaz mı? Bu mümkün, değil mi?"

Bir iki dakika düşündükten sonra Corrigan ağır ağır, "Evet," dedi. "Bunun mümkün olduğunu kabul ediyorum ama... Böyle bir durumda bunu bilen birkaç kişinin olması gerekir, çenelerini tutmaları için de bir servet ödenmesi gerekir."

"Ne olacak ki? Para içinde yüzdüğünü biliyorsun, değil mi? Lejeune onun bunca parayı nasıl kazandığını ortaya çıkarabildi mi?"

"Hayır. Tam olarak değil... Bu konuda seninle hemfikirim Ama dostumuzun yanıldığı bir husus var.

Venables'ın olağan bir geçmişi var. Sahip olduğu paranın tamamı çeşitli yollarla aklanmış Bu konuda bir şey çıkarmak ancak yıllarca sürecek ciddi bir araştırmayla belki mümkün olabilir. Polis bunu adam fînansal ağını hiçbir kanıt bulunmayacak mükemmellikte örmeden çok önce çok daha önce yapmalıydı. Sanırım Venables içte kazancın kokusunu almakta usta. Ayrıca akıllı biri. Onu ne olarak görüyorsun? Bu şovun başındaki kişi mi?"

"Evet, öyle. Bence o bütün bunları planlayan kişi olabilir."

"Belki. Bunu yapacak zekâya ve beyin gücüne sahip olduğu konusunda seninle hemfikirim. Ama hiç kuşkusuz Peder Gorman'ı kendi elleriyle öldürecek kadar aptalca bir şey yapmazdı."

"Belki de bunu hemen yapmasını gerektiren bir durum çıktı ortaya. Peder Gorman'ın ölmekte olan kadından öğrendiği Kır At'a ilişkin bilgileri başkalarına iletme fırsatı bulmadan öldürülmesi gerekiyordu."

Bir an için susup düşündüm.

"Hey, hâlâ orada mısın?"

"Evet, düşünüyordum da... Aklıma bir fikir geldi de.."

"Ne gibi?"

"Henüz tam olarak netleştiremedim... Ancak gerçek güvenliği sağlamanın yalnızca bir tek yolu vardır.

Bunun üzerinde biraz çalışmalıyım... Her neyse, şimdi gitmeliyim. Bir kafede randevum var."

"Hâlâ Chelsea'deki kafe-barlara gitmekten vazgeçmedin mi?"

"Hayır. Bu defa gideceğim kafe-bar Tottenham Court Park'ta, bilmek istersen."

Ahizeyi kapatıp saate baktım.

Telefon çaldığında tam kapıdan çıkmak üzereydim.

Bir an tereddüt ettim. Bunun aklıma ne geldiğini sormak için arayan Jim Corrigan olduğuna bire on bahse girebilirdim.

O anda Jim Corrigan'la konuşmayı hiç istemiyordum.

Telefon ısrarla çalmasına rağmen, kararlılıkla kapıya doğru ilerledim.

Tabi hastaneden de arıyor olabilirlerdi... Ginger...

Bunu göze alamazdım. İsteksizce geri döndüm ve ahizeyi elime aldım.

"Alo?"

"Mark, sen misin?"

"Evet, siz kimsiniz?"

"Kim olacak, tabi ki benim," dedi sitemli bir sesle. "Dinle, sana bir şey söyleyeceğim."

"Ah sizsiniz." Bayan Oliver'in sesini tanımıştım. "Kusura bakmayın, çok acelem var, hemen dışarı çıkmam gerekiyor. Sizi daha sonra arasam?"

"Bu olanaksız," dedi Bayan Oliver kararlılıkla. "Şimdi dinlemelisin. Çok önemli."

"O zaman biraz acele edin. Bir randevum var."

"Pah!" dedi Bayan Oliver. "Randevuya geç kalmak sorun değil. Herkes kalır. Geç kalanı daha fazla önemserler."

"Hayır gerçekten gitmem..."

"Dinle Mark, bu çok önemli. Bundan eminim. Bu olmalı."

Saate bakarken sabırsızlığımı elimden geldiğince bastırmaya çalıştım.

"Evet neydi?"

"Benim Milly bademciklerini aldırdı. İleri yaşta bu zor oluyor. Çok kötüydü, köye gitti... kız kardeşinin yanına..."

Dişlerimi sıktım.

"Gerçekten çok üzüldüm ama..."

"Dinle. Daha asıl konuya gelmedim. Nerede kalmıştım. Ah evet! Milly köye gitmeden önce ben de bana her zaman yardımcı buları şirketi aradım -Regency- Her zaman bunun çok saçma bir isim olduğunu düşünmüşümdür, aynen sinema ismi gibi."

"Gerçekten..."

"Ve onlara bana nasıl birini gönderebileceklerini sordum? Şu sıralar bunun oldukça güç olduğunu -aslında her zaman öyle derler ya- ama ellerinden geleni yapacaklarını söylediler."

Dostum Bayan Oliver'e hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

"...sonra bu sabah yeni bir kadın çıkıp geldi, kim olsa beğenirsin?"

"Bir şey diyemeyeceğim. Bak..."

"Gelen kadın Edith Binns adında biri, komik bir isim değil mi? Aslına bakarsan sen onu tanıyorsun."

"Hayır tanımıyorum. Yaşamım boyu hiç Edith Binns adında biriyle tanışmadım."

"Ama onu tanıyormuşsun ve onunla kısa bir süre önce de görüşmüşsün. Vaftiz annenin yanında yıllarca çalışmış. Lady Hesketh-Dubois'in yanında."

"Ah o mu?"

"Evet."

"Onunla resimleri seçmeye gittiğin gün konuşmuşsun."

"Neyse, bu çok iyi, umarım sen de ondan memnun kalırsın. Mim teyze hep onun namuslu, güvenilir, sadık biri olduğundan söz ederdi. Ama artık... gerçekten..."

"Bekle, biraz sabırlı olamaz mısın? Asıl noktaya gelmedim henüz. Karşıma oturup, uzunca bir süre Lady Hesketh Dubois'ten bahsetti. Hastalığından, ölümünden filan. Bilirsin bu gibi kadınlar bu konularda konuşmaya bayılırlar. İşte o sırada söyledi."

"Neyi?"

"Benim asıl dikkatimi çeken konuyu. Aynen şöyle dedi: "Zavallı Lady'im, değerli hanımım çok ıstırap çekti.

Beyninde büyük bir ur olduğunu söylediler ama o zamana kadar hep o kadar sağlıklıydı ki. Hele hastanedeki hali, gerçekten acıklıydı, o güzel, ipeği andıran ince beyaz saçları. Her on beş günde bir düzenli olarak maviye boyattığı saçlarının yastığın üzerine yayılıp kaldıklarını görmek. Avuç avuç dökülüyordu saçları.'

Birden aklıma arkadaşım Mary Delafontaine geldi. Onun saçları da dökülmüştü. Sonra Mark, senin Chelsea'deki kafede kavga ederken gördüğünü söylediğin o iki kızı anımsadım, kız çekince diğerinin bir tutam saçının elinde kaldığını söylemiştin. Saçın kökünden çıkması hiç de kolay değildir, Mark. İstersen dene...

kendi saçını çekip çıkarmayı dene, yalnızca birkaç taneyi, ama kökten. Dene şunu! Gördün değil mi? Bu hiç normal değil. Bu yeni bir tür hastalık

olmalı... hiç kuşkusuz hepsinde görülen bu belirtinin bir anlamı olmalı."

Telefon ahizesini parmaklarımın arasında sıkıyordum, başım dönüyordu. Birçok şey -çeşitli bilgi kırıntıları-

karmakarışık bir halde adeta dans ediyordu kafamın içinde. Rhoda ve çimenler üstünde ki köpeği... New York'taki tıp dergisinde okuduğum bir makale Tabi... Tabi... Elbette!...

Birden Bayan Oliver'in hâlâ heyecanla bir şeyler söylemekte olduğunu fark ettim.

"Tanrı sizi korusun!" dedim. "Fevkaladesiniz!" Ahizeyi yerine bıraktım ve hemen yeniden elime aldım. Bir numara çevirdim ve bu kez ilk arayışımda Lejeune'nu karşımda bulmaktan büyük mutluluk duydum.

"Dinleyin," dedim. "Ginger'ın saçları ta kökünden avuç avuç dökülüyor mu?"

"Evet. Bildiğim kadarıyla dökülüyor. Sanırım yüksek ateşin etkisi!"

"Ateş mi, saçmalık bu!" dedim. "Ginger'ın derdi de, daha öncekilerin ölüm nedeni de hep aynı, talyum zehirlenmesi. Tanrı'm, yardımcı ol bize, umarım geç kalmamışızdır..."

BÖLÜM 22

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

"Zamanında yetiştik mi? Yaşayacak mı?"

Odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, yerimde duramıyordum.

Lejeune oturduğu yerden bana bakıyordu. Sabırlı, yumuşak ve iyi niyetliydi.

"Elden gelen her şeyin yapılacağından emin olabilirsin."

Hep aynı yanıt. Bu beni rahatlatmıyordu.

"Talyum zehirlenmesine karşı ne yapılması gerektiğini biliyorlar, değil mi?"

"Bu çok sık ortaya çıkan bir durum değil. Ama elden gelen her şey denendi. Bana sorarsan, hiç kuşkusuz atlatacak bunu."

Lejeune'un yüzüne baktım. Söylediklerinin doğru olduğuna inanabilir miydim? Yalnızca beni yatıştırmak için böyle söylüyor olamaz mıydı?

"Hiç değilse olayın gerçekten talyum zehirlenmesi olduğunu saptadılar, değil mi?"

"Evet, bu kesin."

"İşte Kır At olayının gerisindeki basit gerçek bu: Talyum! Zehir. Ne büyü gücü, ne ipnotizma, ne öldürücü ışınlar. Yalnızca zehir! Lanet olsun, o uğursuz kadın bunu aslında yüzüme karşı söyledi de. Allah belasını versin, açıkça söyledi! Arkamdan nasıl gülüp, alay etmiştir kim bilir!"

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Thyrza Grey. Ona çaya gittiğimiz o ilk öğleden sonrada. Borgia'lardan ve yaygın olarak bilinen 'çözümlenmeyen, gizemli zehirlerinden', zehirli eldivenlerden filan bahsederken bütün bunların yalnızca kurgu olduğunu söyledi. "Bu basit beyaz arsenik," dedi. "Başka bir şey değil." Evet, aynen böyleydi. Bu yalnızca bir örnekti. Her şeyi açıklıyordu. Trans, beyaz horozlar, mangal, leğen, semboller, voodoo ve ters konuları haç... bütün bunlar batıl itikatları uyaran göz boyamalar, kurgulamalardı, başka bir şey. değil. Ünlü "dolap"da inanmayanların kafasını karıştırmak için düşünülmüş başka bir göz boyama. Günümüz insanı olarak biz büyüye, cadılara, cinlere ve efsunlu sözcüklere inanmıyoruz ya, konu "ışınlar" ya da "dalgalar" ya da psikolojik bilinçaltı fenomenleri olunca hemen oyuna geliyoruz. Bu kutu bahse girerim basit bir elektriksel şovdan başka bir şey değil, renkli ampuller ve uğuldayan valfler. Her gün radyoaktif serpinti ve strontiyum 90 ve diğer öcülerin korkusu altında yaşayan bizler, bilimsel alandaki telkinleri kabule hazırız. Tüm bu Kır At konusu baştan sona bir uydurma, göstermelik bir oyun. Amaç dikkati Kır At üzerinde yoğunlaştırmak. Kır At yalnızca bir

maske, başka bir şey değil. Dikkatler onun üzerine çekilirken, gerçekte olup bitenden kuşkulanmak kimsenin aklına bile gelmiyor. İşin güzel tarafı da kendileri açısından son derece güvenli olması.

Thyrza Grey istediği kadar büyü güçleriyle övünüp, kötülüğün gücüne hükmedebildiğim iddia etsin. Hiçbir mahkemeye çıkarılıp, geçerli kanıtlarla yargılanıp, mahkûm edilemeyecektir. Dolap incelense, tamamen zararsız bir elektrikli aygıt olduğu ortaya çıkacaktır. Yargı bütün bunların bir göz boyamadan, bir saçmalıktan ibaret olduğuna ve iddiaların olanaksızlığına karar vermek zorunda kalacak. Ve aslına bakarsan gerçek de bu!"

"Sence bu kadınların üçü de bu işin içinde mi?"

"Bence değil. Bella'nın büyüye gerçekten inandığını ve kendisinde bu güçlerin olduğunu ve onları yönlendirebildiğini sandığını düşünüyorum. Aynı şey Sybil için de geçerli. Gerçek bir medyum o. Transa geçtiğinde çevresinde olup bitenin farkında bile olmuyor. Thyrza'nın kendisine söylediği her şeye inanıyor."

"O zaman tüm bu büyü hikâyesini yöneten Thyrza mı? İşin başındaki kişi?"

Ağır ağır, sözcükleri tane tane seçerek yanıtladım bu soruyu.

"Söz konusu olan Kır At ise evet. Ama tüm bu işin gerisindeki asıl beyni soruyorsan hayır. Gerçek beyin perde arkasında çalışıyor. İşin planlanması ve organizasyonunu ayarlıyor. Görev dağılımının mükemmel yapıldığı, saat gibi işleyen bir organizasyon bu. Herkes yalnızca kendi işini yapıyor, başkasının ne yaptığından haberi bile olmuyor. Bradley işin fınansal ve yasal yönünden sorumlu. Bunun dışında olup bitenleri bilmiyor.

Ona bu hizmeti karşılığında büyük tutarlar ödendiğinden eminim, aynı şekilde Thyrza Grey'e de."

"Göründüğü kadarıyla işin içyüzünü tatminkâr bir şekilde anlamışsınız," dedi Lejeune inceden inceye alaylı bir gülümsemeyle "Hayır. Henüz değil. Ama hiç değilse asıl önemli olanı, işin temelini biliyoruz artık. Yöntem yıllardır hiç değişmeden aynı. Basit sıradan zehir. Eskiden beri bilinen aynı şey, öldürücü dozda zehir!"

"Bunun talyum olabileceği aklınıza nereden geldi?"

"Birçok şeyin bir araya geldiğini söyleyebilirim. Her şeyin başlangıcı Chelsea'deki kafe-bara gittiğim o akşam gördüğüm bir şey. Bir kızın diğer

bir kızın bir tutam saçını kökünden çekip çıkarması. Diğerinin ise yalnızca "Pek canım acımadı" demesi. "O zaman bunu cesaret, gurur olarak nitelendirmiştim. Ama gerçekten öyleymiş. Canı yanmamış."

Amerika'dayken talyum zehirlenmeleri konusunda bir makale okumuştum. Bir fabrikadaki işçiler birbiri ardından ölüyorlardı. Ölümler çok farklı, çok değişik nedenlere bağlanmaktaydı, bunların arasında şimdi çok iyi anımsıyorum, paratifo, sara, karaciğer yetmezliği, beyin kanaması, alkol zehirlenmesi, felç, bağırsak iltihabı gibi bir sürü neden vardı. Sonra bir kadından bahsedildiğini duymuştum, tam yedi kişiyi zehirlemişti.

Ölenlere yapıları otopsilerde ölüm nedeni olarak beyin tümörü, ansefalit ve zatülcemp bulunmuştu. Bu hastalıkların semptomlarının çok farklı oldukları bir gerçek. Hastalık diyareyle, kusmayla, ya diğer herhangi bir zehirlenme belirtiyse başlayabiliyor ya da eklemlerde sızıyla, ağrıyla başlıyor; genellikle sinir iltihabı, ateşli romatizma, çocuk felci ya da çok bilinen başka bir hastalık kapsamında nitelendiriliyor, hastalardan birinde de akciğer kireçlenmesi bulunmuştu. Sonra tende de kızarıklıklar, çeşitli kabarıklıklar görülebiliyor."

"Kitap gibi konuşuyorsunuz, Easterbrook, aynen bir tıp kitabı!"

"Doğal değil mi? Sürekli tıp kitapları okuyorum. Ancak bu kişilerin hepsinde aynı belirti, er ya da geç ortaya çıkmakta. Saçlar dökülüyor. Talyum bir dönemde tüy dökücü olarak kullanılmış; özellikle de çocukların mantar hastalıklarında. Daha sonra tehlikeli olduğu sonucuna varılmış. Hâlâ arada sırada kullanılıyor ama doktorlar dozu hastanın durumuna ve kilosuna göre özenle ayarlıyorlar. Sanırım talyumun şu günlerde asıl kullanım alanı farelere karşı. Kokusuz, tadı olmayan, kolay çözülen ve kolayca satın alınabilen bir madde.

Yalnızca bir sorun var, zehirden kuşkulanılmaması gerekiyor."

Lejeune başıyla onayladı.

"Kesinlikle, Kır At'ın da katilin potansiyel kurbandan uzakta olmasını ısrarlı istemesinin nedeni bu. Böylece ölümlerde kuşkulanılacak bir şey olmuyor. Zaten nasıl olsun ki? Ölümden yararı olacak hiç kimse ölen kişinin yemeğine ya da suyuna erişecek kadar yakınında bulunmamış oluyor. Ayrıca talyum ya da benzeri bir zehir de almadıkları da kesin. İşin güzel tarafı da bu. Esas işi yapan kurbanla hiçbir ilişkisi olmayan biri. Her ölüm olayında yalnızca bir kez ortaya çıkıp kaybolan biri."

Lejeune sustu. Neden sonra sordu.

"Bu konuda bir düşünceniz var mı, Easterbrook?"

"Yalnızca bir tek. Olayların tamamında dikkati çeken tek ortak nokta, her defasında yerel bir Pazar araştırma şirketi adına hareket ettiğini söyleyen, nazik zararsız görünümlü bir kadının söz konusu kişileri ziyaret edip, bazı sorular yöneltmiş olması."

"Sizce zehri veren bu kadın mı? Bir şekilde yolunu bulup? İçerdeyken bir şeylere katıp filan?"

"Bunun bu denli basit olduğunu hiç sanmıyorum," dedim yavaşça. "Bence bu kadınlar gerçek Pazar araştırmacıları, söyledikleri işi yapıyorlar. Ama yine de bir şekilde bu işte bir rolleri var. Bence Tottenham Court Yolu'ndaki espresso kafede çalışan Eileen Brandon adındaki kadınla konuşursak bir şeyler bulabileceğiz."

II

Poppy Eileen Brandon'u çok iyi tanımlamıştı, ama hemen belirtmeliyim ki kendi görüş açısından. Kadının saçı ne bir krizanteme ne de dağınık bir kuş yuvasına benziyordu. Başının arkasına doğru düzgünce taranmış dalgalı bir saçtı, çok az makyaj yapmıştı ve ayağında da sanırım ortopedik olarak nitelendirilen düz ayakkabılar vardı. Bize kocasının bir araba kazasında öldüğünü ve iki çocuğuyla yalnız kaldığını anlattı. Bu işine girmeden önce yaklaşık C.R.C adlı Tüketici Eğilimleri Araştırma şirketinde çalışmıştı. Bu işten de işin niteliğini hoşuna gitmediği için kendi isteğiyle ayrılmıştı.

"Niçin hoşunuza gitmediğini sorabilir miyim, Bayan Brandon?"

Soruyu soran Lejeune idi. Kadın onu dikkatli bakışlarla süzdü.

"Siz polis dedektifisiniz, değil mi?"

"Doğru Bayan Brandon."

"Firmada bir terslik olduğundan mı kuşkulanıyorsunuz?"

"Benim de öğrenmeye çalıştığım bu. Bu yönde bir kuşkunuz oldu mu? Ayrılma nedeniniz bu muydu?"

"Ayrılmamın belli bir nedeni yok. Size anlatabileceğim kesin bir bilgim yok."

"Elbette. Bunu anlıyoruz. Bu tamamen gizli bir soruşturma."

"Biliyorum. Ama inanın söyleyebileceğim o kadar az şey var ki."

"Oradan niçin ayrılmak istediğinizi anlatabilirsiniz."

"Ne olduğu konusunda hiçbir bilgim yok ama şirkette bize söylenmeyen birtakım işlerin döndüğünden kuşkulanıyordum."

"Yani şirketin gerçek amacının dışında da birtakım amaçları olduğunu mu kastediyorsunuz?"

"Öyle gibi. Bu işte bir tuhaflık olduğunu hissediyordum. Yapıları işlerin farklı bir amacı olduğundan kuşkulanıyordum. Amaç neydi, işte onu hiç bilmiyorum."

Lejeune ondan ne yapması istendiğini tam olarak ortaya çıkarmak üzere birtakım sorular daha yöneltti.

Eileen'in anlattığına göre ona her defasında çevredeki belli bir bölgeye ilişkin bir isim listesi veriliyordu. Onun görevi bu insanları ziyaret etmek, birtakım sorular yöneltmek ve yanıtları not etmekti.

"Peki size ters gelen ne?"

"Sorular belirli bir araştırmaya hizmet eder bütünlük ve düzende değillerdi. Bir tutarsızlık vardı, rastgele diyebilirim. Bir anlamda -bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum- sanki amaç bu sorularla amaçlanandan başka bir şeyler öğrenmekti."

"Bu farklı amacın ne olabileceğine ilişkin bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Beni şaşırtan da bu."

Bir an için sustu, düşündü ve sonra tereddüt içinde ekledi.

"Bir aralar bütün bunların yapılmasındaki amacın hırsızlık, soygun olabileceğini düşündüm, bir anlamda soygun yapılacağı yerin ön incelemesi. Ama bunun olması da olanaksızdı, çünkü asla evin büyüklüğü, yapısı, güvenlik sistemine ilişkin sorular yöneltmiyorduk. Ayrıca aile sakinlerinin yaşamlarına, ne zaman evde olduklarına ilişkin bir şey de sormuyorduk."

"Ne gibi konularda sorular yöneltiyordunuz?"

"Çok farklı konulara ilişkin olabiliyordu. Bazen gıda maddeleri. Unlar, hazır keke karışımları ya da sabunlar, deterjanlar filan. Bazen de sorulanınızın konusu kozmetikler, yüz pudralan, rujlar kremler filan oluyordu.

Ayrıca reçetesiz satılan ilaçlara ilişkin sorular sorduğumuz da oluyordu, aspirin markları, öksürük pastilleri, uyku ilaçlan, mide ve gaz ilaçlan, gargaralar, sindirime yardımcı olan ilaçlar filan gibi."

"Peki hiç," Lejeune konuya büyük bir ciddiyetle yanaşmaktaydı. "Herhangi bir ürünün numunesini dağıttığınız oldu mu?"

"Hayır. Hiç yapmadık."

"Yalnızca soru soruyor ve yanıtları not ediyordunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Peki bu araştırmaların sonucunda neyin hedeflendiğinden bahsederler miydi?"

"Bana tuhaf gelen de buydu. Bize asla açık ve net bir bilgi verilmezdi. Bu malzemeleri üreten kuruluşlar adına bilgi topladığımız söyleniyordu, ama uygulanan yöntem çok amatörceydi. Sistematik bir düzen yoktu."

"Sizce sorduğunuz sorulardan bir kısmının firmanın asıl amacına uygun olup, diğerlerinin bu asıl amacı gizlemek üzere geliştirilmiş bir anlamda kamuflaj sorular olması mümkün müydü?"

Kaşlarını çatarak biraz düşündü, sonra başını salladı.

"Evet, rasgele soruların içine bu gibileri sıkıştırılmış olabilir ama hangi soruların önemli, hangilerinin önemsiz olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Lejeune, kadını keskin bakışlarla süzdü.

"Bu işin içinde bize söylediğinizden daha başka bir şeyler olmalı, Bayan Brandon," dedi nezaketle.

"Sorun da bu ya; kesin olarak bildiğim hiçbir şey yok. Bu işte bir şeylerin doğru olmadığını hissediyordum, hepsi bu. Bunu başka bir bayan meslektaşımla da konuştum, Bayan Davis..."

"Bayan Davis adında biriyle konuştunuz, öyle mi?"

Lejeune'un sesinde en ufak bir değişiklik yoktu.

"O da bir şeylerden huzursuzluk duyuyordu."

"Peki onu huzursuz eden neydi?"

"Bir şeyler duymuştu."

"Ne duymuştu?"

"Size kesin bir bildiğim olmadığını söyledim. Bana pek bir şey söylemedi. Yalnızca bir şeyler duyduğunu, tüm bu işlerin gerçeği maskelediğini söylüyordu. "Göründüğü gibi değil." Aynen buydu söylediği. Sonra da şöyle demişti. "Bu bizi hiç ilgilendirmez. Ödenen para iyi, ayrıca bizden yasalara aykırı bir şey yapmamız da istenmiyor, bu işe burnumuzu neden sokalım ki?"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bir şey daha söylemişti. Ama bununla ne kastettiğini bilemiyorum. Şöyle dedi: 'Bazen kendimi Tifo Mary'(*) gibi hissediyorum.' O zaman ne demek olduğunu bilmiyordum."

(*) Kendisi hastalanmadan tifoyu 31 yıl süreyle yaydığı bilinen New York'lu kadın aşçı, tifonun taşıyıcıyla (portör) yayılmasının sembolü olan kişi.

Lejeune ceketinin cebinden bir kâğıt çıkararak uzattı.

"Bu listedeki isimler size bir anlam ifade ediyor mu? Aralarından anımsadıklarınız var mı?"

"Anımsayacağımı sanmam." Kâğıdı aldı. "O kadar çok ismi " Kâğıdı aldı. Bir an için baştan sona gözden geçirdi. Sonra, "Ormerod," dedi.

"Ormerod'u anımsadınız mı?"

"Hayır ama Bayan Davis bu Ormerod'dan bahsetmişti bir defasında. Birdenbire ölmüş, değil mi? İç kanama değil mi? Bu onu çok üzmüştü. 'On beş gün önce benim listemdeydi. Sapasağlam bir adamdı,' diyordu. Bu kendisini 'Tifo Mary'ye' benzettikten sonraydı. 'Sanki bazı kişiler beni gördükten hemen sonra yatağa düşüp, hemen ardından da öte dünyaya göçüyorlar,' demişti daha sonra. Sonra da gülüp bunun bir rastlantı olduğunu söyledi. Ama. bundan çok tedirgin olduğundan eminim. Yine de bunun kendisini ilgilendirmediğini söylüyordu."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Şey..."

"Anlatın bize."

"Daha sonra bir gün. Onu epeyce bir zamandır görmemiştim. Ona Soho'daki bir lokantada rastladım. Ona C.R.C'den ayrıldığımı ve başka bir işe geçtiğimi söyledim. Bana nedenini sordu, orada neler döndüğünü bilememekten rahatsız olduğumu söyledim. Şöyle dedi: 'Belki de senin yaptığın doğru. Ama iş saatleri öyle az ve o kadar iyi para veriyorlar ki. Her şeye rağmen yaşamda önümüze çıkan fırsatları değerlendirmeliyiz.

Yaşamım boyunca şans hiç benden yana olmadı, neden başka insanlar için üzüleyim ki? Ona, 'Neden bahsettiğini hiç anlayamıyorum, bir bildiğin mi var?' diye sordum. O da bundan emin olmadığını, ancak bir önceki gün bir yerde tanıdığı birine rastladığını söyledi. Sonra da, 'Hiç işi olmayan bir evden çıkıyordu ve yanında da bir alet çantası vardı. Orada bu aletlerle ne yapmış olabilir ki? Bunu bilmek isterdim!' dedi. Ha bir de bana Kır At adında bir pub işleten bir kadından bahsedildiğini duymuş olup olmadığımı sordu. Kır At'ın bununla ne ilgisi olduğunu sordum."

"Peki o ne dedi?"

Güldü ve "İncili oku!" dedi yalnızca. "Ve Bayan Brandon kısa bir aradan sonra ekledi: "Ne demek istediğini bilemiyorum. Bu onu son görüşüm oldu. Şimdi nerede, hâlâ C.R.C.de çalışmayı sürdürüyor mu, yoksa ayrıldı mı, bu konuda hiç bilgim yok."

"Bayan Davis öldü," dedi Lejeune.

Eileeen Brandon şaşkınlıktan donakaldı.

"Öldü mü? Ama nasıl?"

"İki ay önce, zatürree."

"Anlıyorum. Çok üzüldüm."

"Bize anlatabileceğiniz başka bir şey var mı, Bayan Brandon?"

"Korkarım hayır. Başka birtakım insanların da bu terimden bahsettiklerini duydum. Kır At, ama onlara bunun ne anlama geldiğini sorduğumda hemen sustular. Korkmuş görünüyorlardı."

Endişeyle bakıyordu.

"Ben... ben tehlikeli bir şeylere karışmak istemem, Müfettiş Lejeune. İki küçük çocuğum var. Emin olun, gerçekten de size söylediğimden başka bir şey bilmiyorum."

Lejeune kadını bir süre anlamlı bakışlarla süzdükten sonra başını sallayarak gitmesine izin verdi.

"Ufak da olsa bir ilerleme kaydettik sayılır," dedi Eileen Brandon gittikten sonra. "Bayan Davis çok fazla şey biliyormuş. olan bitene gözlerini yummaya karar vermiş ama yine de kendini delicesine kuşkulanmaktan alıkoyamamış. Olanları sezmiş olmalı. Birde hastalanıp da öleceğini anlayınca, bir rahip çağırıp ona bildiklerini ve kuşkularını anlattı. Burada asıl sorun, olayın ne kadarını bildiği? Bu liste, herhalde bu isimler anket yapmak için gittiği ve sonradan öldüklerini öğrendiği isimlerin listesiydi. Tifo Mary benzetmesi de bunu açıklıyor. Asıl sorun hiç işi olmayan bir evden işçi kılığıyla elinde alet çantası çıkarken "gördüğü" insanın kim olabileceği? Onun yaşamını tehlikeye düşüren de bu adamı görmüş ve tanımış olmasıydı. O tanıdığına göre adam da onu tanımış ve kendisini tanıdığını anlamış olmalı. Eğer tüm bildiklerini, özellikle de bu adamın kim olduğunu Peder Gorman'a söylediyse, rahibin bunu başkalarına söylemeden bir an önce susturulması gerekliliği kendiliğinden ortaya çıkıyor."

Bana baktı.

"Benimle hemfikirsiniz, değil mi? Bu olay böyle olmuş olmalı."

"Oh evet," dedim. Aynı fikirdeyim."

"Peki acaba bu adamın kim olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bir fikrim var ama..."

"Biliyorum. En ufak bir kanıtımız bile yok."

Kısa süren bir sessizlik oldu. Sonra ayağa kalktı.

"Ama kanıtı bulacağız," dedi. "Hiç kuşkunuz olmasın. Bir kez kim olduğunu bilirsek, bunu kanıtlamanın çok çeşitli yolları vardır. Ve biz de her yola başvuracağız, bundan emin olun."

BÖLÜM 23

Mark Easterbrook Anlatıyor

Birkaç hafta sonra bir araba Priors Court malikânesinin önünde durdu.

İçinden dört kişi indi. Ben de bunlardan biriydim. Diğerleriyse Dedektif Lejeune ve yardımcısı Çavuş Lee idi. Dördüncü kişiyse yanımızda bulunmaktan duyduğu heyecanı ve sevinci saklamakta zorlanan Bay Osborne idi.

"Yalnız çenenizi tutmanız gerekiyor," diye uyardı Müfettiş Lejeune, onu.

"Elbette müfettiş, hiç merak etmeyin. Bana güvenebilirsiniz. Tek sözcük BİLE etmem."

"Umarım öyle yaparsınız."

"Bu benim için büyük bir onur. Büyük bir ayrıcalık, yine de tam olarak anlayamıyorum..."

O anda kimsenin ona açıklama yapacak hali yoktu.

Lejeune zili çalarak Bay Venables'i sordu.

Aynen bir delegeler heyeti havasında dördümüz birden içeri girdik.

Bay Venables bu ziyaretimiz nedeniyle şaşırmış olsa da bunu belli etmedi. Davranışları her zamanki gibi son derece nazikti. Etrafında oluşturduğumuz çemberi biraz daha genişletmek amacıyla tekerlekli sandalyesini biraz daha geri ittiği sırada yeniden bu adamın ne denli farklı, özgün bir görünümü olduğunu düşünüyordum. Sert kolalı eski tip kıvrık gömlek yakasının arasında inip çıkan adem elmasıyla, çökük yanakların belirlediği profili ve gaga burnuyla gerçekten vahşi, avcı bir kuşu andırıyordu.

"Sizi yeniden gördüğüme sevindim, Bay Easterbrook. Bugünlerde zamanınızın çoğunu bu yörede geçiriyor olmalısınız."

Bu sözcüklerde gizli bir kinaye var mıydı, yoksa bana mı öyle gelmişti?

"Ve Dedektif-Müfettiş Lejeune, değil mi? Sizi burada görmenin merakımı uyandırdığını itiraf etmeliyim.

Buraları çok sakin yerler, her tür suçtan, polisiye olaylardan uzak. Ve şimdi, bir polis müfettişi ziyaretimize geliyor. Sizin için ne yapabilirim, müfettiş?"

Lejeune sakin ve çok soğukkanlıydı.

"Sizin bizi aydınlatabileceğiniz bir konumuz olduğu düşüncesindeyiz, Bay Venables."

"İşte bu ilginç. Sizi hangi konuda aydınlatabileceğimi düşünüyorsunuz?"

"Ekimin yedisinde Paddington, West Sokağı'nda Peder Gorman adında bir Katolik rahip öldürüldü. Bize o saatlerde sizin de Londra'nın o bölgesinde bulunduğunuz bilgisi iletildi. Şimdi o akşam saat 19.45 ile 20.15

arasında bu konuda bizim için aydınlatıcı olacak bir şey görmüş ya da duymuş olabilir misiniz?"

"O gün o saatlerde gerçekten orada mıymışım? Biliyor musunuz, bunda kuşkum var, gerçek anlamda kuşkum var. Anımsayabildiğim kadarıyla Londra'nın o yöresine hiç gitmedim. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa o dönemde Londra'ya gittiğimi de hiç sanmıyorum. Zaten Londra'ya ancak herhangi bir ilginç müzayede olması durumunda ya da arada sırada doktoruma check-up yaptırmak için giderim."

"Doktorunuz Harley Sokağı'ndaki Sir William Dugdale, değil mi?"

Bay Venables, Lejeune'u soğuk bakışlarla süzdü.

"Oldukça fazla bilgi toplamışsınız, müfettiş."

"Yine de olması gerektiği ölçüde değil. Bu arada bana bu konuda umduğum desteği verememememizden duyduğum hayal kırıklığını belirtmek isterim. Sanırım size Peder Gorman'ın öldürülmesine ilişkin toplayabildiğimiz bilgilere ilişkin kısa bir açıklama yapmamda yarar var."

"Nasıl isterseniz, tabi yapın. Ancak belirtmek isterim ki şu ana kadar bu ismi hiç duymadım."

"Peder Gorman sisli bir akşamda ölmek üzere olan bir kadının başucuna çağrıldı. Kadının başı, başlangıçta istemeden belki farkında olmadan öğrendiği ancak sonradan tanık olduğu bazı durumlar nedeniyle duyduğu ciddi kuşkudan dolayı, bir suç şebekesiyle tam anlamıyla dertteydi. Bu istenmeyen kişilerin ortadan kaldırılmaları konusunda uzmanlaşmış bir çeteydi, önemli bir bedel karşılığında tabi."

"Pek yeni bir şey değil," diye mırıldandı Venables. "Amerika'da..."

"Ama bu çetenin diğerlerine göre çok önemli, alışılmadık bir yönleri var. Birincisi, bu ortadan kaldırmalar kendilerinin psikolojik etki olarak adlandırdıkları bir etki yoluyla gerçekleştiriliyor. Bunun kaynağı olarak da her insanın bilinçaltında var olduğunu ileri sürdükleri "ölme isteğini" uyarmak..."

"Yani böylece söz konusu insan kendiliğinden intihar mı ediyor? Doğrusunu isterseniz bu doğru olamayacak kadar iyi bir yöntem."

"İntihar değil, Bay Venables. Söz konusu kişi doğal bir nedenle, eceliyle ölüyor."

"Haydi canım! Haydi! Buna inanıyor olamazsınız? Akıllı, becerikli polisimizin böyle safsatalara inanıyor olmasını aklım almıyor."

"Bu çetenin merkezi olarak da Kır At diye bir yer gösteriliyor."

"Ah, şimdi anlamaya başlıyorum. Demek sizi bu sakin, kırsal yöremize getiren neden bu, dostum Thyrza Grey ve saçmalıkları! Onun gücüne ilişkin anlattığı safsatalara kendisinin inanıp inanmadığından bile henüz emin değilim. Ama saçmaladığı kesin! İyice aptal, medyum bir arkadaşı var, bir de yanlarına aşçı olarak kendini köyün cadısı sanan kadın bulmuşlar, (aslında onun pişirdiklerini yemek büyük cesaret - her an çorbalarına zehir katabilecek bir tip) Ve bu üç iyi sıhhatte olsunlar ihtiyar yörede büyücü olduklarına ilişkin bayağı isim yapmışlar. Çok çirkin elbette, ama bana sakın Scotland Yard ya da hangi emniyet kuruluşundan geliyorsanız, oranın bu anlatılanları ciddiye aldığını söylemeyin."

"Hem de çok ciddiye alıyoruz, Bay Venables."

"Yani siz gerçekten Thyrza'nın söylediği birtakım tumturaklı sözlerle, Sybil'in transa geçerek ve Bella'nın da kara büyü yaparak, bir insanın ölmesini sağlayabildiklerine mi inanıyorsunuz?"

"Yoo hayır, Bay Venables... cinayetlerin nedeni bunlara göre çok daha basit ve yalın..." Bir an için sustu.

"Cinayet aracı olarak kullanılan şey: Talyum."

Bir anlık bir sessizlik oldu.

"Ne diyorsunuz siz?"

"Zehirlemek... talyum tuzu aracılığıyla. Son derece basit ve etkili. Yalnızca bir şekilde talyumun gizlenmesi gerek, bunun için de görünmeyecek şekilde sarıp sarmalanmalı, ama hiç kuşkusuz bunun için sarmalamaktan daha iyi bir yöntem, sözde bilimsel, psikolojik bir oyunun parçası haline getirmek, tamamen yeni, modern bir dil geliştirerek eski batıl inançları pekiştirmek. Böylece dikkati zehrin kullanılması gibi basit bir uygulamadan çok farklı bir yöne çekmek."

"Talyum," dedi Bay Venables. "Daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum."

"Duymadınız mı? Genellikle farelere karşı zehir olarak kullanılır, kısıtlı oranlarda da çocuk ve hayvanların mantar hastalıklarında. Bu arada fidanlığınızın bir köşesinde bir paket talyum var."

"Benim fidanlığımda mı? Bu bana mümkün değil gibi geliyor."

"Ama var. Hatta bir parçasını bu amaçla test bile ettik..."

Venables belirgin şekilde endişelenmişti.

"Biri onu oraya koymuş olmalı. Onun hakkında hiçbir bilgim yok. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Gerçekten öyle mi? Siz zengin bir insansınız, öyle değil mi Bay Venables?"

"Bunun konuştuğumuz konuyla ne ilgisi var?"

"Sanırım son günlerde Maliye Bakanlığı'nın tatsız bazı sorularına muhatap olmuşsunuz. Gelirlerinize ilişkin olarak?"

"İngiltere'de yaşamanın en zor yönlerinden biri de bildiğiniz gibi vergi sistemi. Ciddi anlamda yaşamımın bundan sonrasında Bermuda'da yaşamayı düşünüyorum."

"Hemen şu sıralar Bermuda'ya gitmenizin pek mümkün olabileceğini sanmıyorum Bay Venables."

"Bu bir uyarı mı, müfettiş? Eğer öyleyse..."

"Hayır, hayır Bay Venables. Yalnızca bir niyet belirtme. Bu küçük çetenin nasıl çalıştığının devamını dinlemek istemez misiniz?"

"Nasıl olsa anlatmaya kararlısınız."

"Çete çok iyi organize edilmiş. Finans işleri barodan kovulmuş bir avukat olan Bay Bradley diye birinin kontrolünde. Bay Bradley'in Birmingham'da bir ofisi var. Olası müşteriler onu burada ziyaret ederek, iş anlaşmalarını yapıyorlar. Bu, kısaca belirtmek gerekirse, belirli bir kişinin belirlenen bir zaman aralığında ölüp ölmeyeceği konusunda girilen bir bahis... Kumar oynamaktan çok hoşlandığını söyleyen Bay Bradley daima öngörülerinde kötümser olan taraf. Müşterisi ise umut dolu olan taraf. Bay Bradley kişinin öleceğini iddia ediyor, müşteri ise yaşayacağını. Bay Bradley bahsi kazandığı taktirde paranın hemen ödenmesi gerekiyor, aksi taktirde karşı tarafın başına istenmeyen şeyler gelebiliyor. Bay Bradley'in tek yaptığı bu, bahse tutuşmak! Basit, değil mi?"

"Müşteri daha sonra Kır At'a gönderiliyor. Burada Miss Thyrza Grey ve arkadaşlarımın rolü devreye giriyor ve sergilenen şovla müşteride inanmasını istedikleri etki yaratılıyor."

"Şimdi sahnelenen bu şovun gerisindeki gerçeklere bir göz atalım. Tamamen iyi niyetle tüketici eğilimlerini araştıran kuruluşlarda çalışan bazı kadınlar belirli bir çevrede kapı kapı dolaşarak, belirli sorular sormakla görevlendirilirler. 'Hangi tür bisküviyi tercih ediyorsunuz? Hangi tuvalet malzemelerini ve kozmetikleri kullanıyorsunuz? Hangi laksatif ilaçları, tonikleri, sedatifleri, sindirim haplarını v.s.?' Günümüz insanı buna alışıktır, kişiler asla yanıt verirken üzerinde düşünme gereği duymazlar. Çok ender itiraz ederler.

"Ve böylece... son adıma ulaşmış oluyoruz. Basit, cüretkâr ve başarılı! Bu olayı düzenleyen kişi işte yalnızca bu son adımda sahneye çıkıyor. Kendisi bir kapıcı, elektrik ya da gaz saatlerini okuyan biri gibi giyiniyor. Tabi musluk tamircisi, elektrikçi ya da herhangi bir işçi tulumu içinde de gelmesi mümkün. Bu arada girdiği evin sakinini sorması durumunda göstermek üzere yanında gerekli belgeleri de bulundurmaktadır. Ama zaten insanların çoğu bunu yapmaz. Ne rolde olursa olsun, gerçek amacı aslında tek ve çok basittir - yanında getirdiği kurbanın kullandığını (C. N. R kanalıyla yaptırdığı araştırmada) öğrendiği bir malzemenin özel olarak hazırlanmış benzerini içeri bırakmak. İster boruları kontrol etsin, ister saatleri okusun, ister su basıncına baksın, onun gerçek amacı her defasında aynıdır. Getirdiği şeyi yerine bırakmak. İşini bitirdikten sonra da oradan ayrılır ve bir daha o çevrede görünmez.

İlk birkaç gün belki hiçbir şey olmaz. Ama er ya da geç kurbanda hastalık belirtileri ortaya çıkacaktır.

Doktor çağırılır, ama olağandışı bir durumdan kuşkulanmak için hiçbir neden yoktur. Doktor istediği kadar hastanın yediği, içtiği, hatta belki kullandığı malzemeleri sorabilir, ama hastanın yıllardır kullandığı markaların ürünlerinden kuşkulanmak için hiçbir neden yoktur.

"Sistemin güzelliğini görüyorsunuz, değil mi Bay Venables? Organizasyonun başının gerçekten ne yaptığını bilen tek kişi yine kendisi, olması. Ve kimsenin onu ele vermesinin mümkün olmaması."

"Peki bu kadar çok şeyi siz nasıl olup da biliyorsunuz?" diye sordu Bay Venables merakla.

"Birinden kuşkulandığımız taktirde, bundan emin olmak için izlediğimiz yollar vardır."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Bunların hepsini açıklamam olanaksız elbette. Ama örneğin kamera konulabilir. Teknoloji günümüzde bize birçok olanak tanımakta. Kişiler en ufak bir kuşku bile duymayacakları şekilde izlenebiliyor. Örneğin elimizde oldukça net, işimize yarayacak fotoğraflar var, bir kat görevlisine, bir havagazı memuruna v.s. birtakım insanlara ait. Gerçi sahte bıyık, farklı takma dişler gibi değişik maskeleme araçları kullanılmış ama resimlerin hepsinde aynı kişi rahatlıkla saptanabiliyor ve bunu yapan da Bayan Mark Easterbrook, gerçek adıyla Miss Katherine Corrigan ya da bu oyundaki adıyla Edith Binns oldu. İnsanların teşhis edilmesi aslında ilginç bir konudur, Bay Venables. Örneğin bizimle gelen bu bey, Bay Osborne, yedi ekim gecesi saat sekiz sularında sizi Barton Sokağı'nda Peder Gorman'ı izlerken gördüğüne yemin etmeye hazır."

"Evet, sizi gördüm," derken öne eğilen Osborne heyecandan titriyordu. "Sizi tam olarak, tıpa tıp tanımladım."

"Maalesef fazlasıyla tıpa tıp," dedi Lejeune. Çünkü Bay Venables'i dükkânınızın önünde durduğunuzu iddia ettiğiniz akşamda görmemiştiniz. Zaten orada da değildiniz. Yolun karşı tarafında olan sizdiniz. Peder Gorman'ı West Sokağı'na dönene kadar izleyip sonra arkasından saldırıp onu öldüren..."

Bay Zachariah Osborne haykırdı.

"Ne?"

Her şeye rağmen gülünçtü. Gerçekten gülünçtü. Sarkmış çenesi, yerlerinden fırlamış gözleri...

"İzin verirseniz size Bay Zachariah Osborne'nu tanıştırayım Bay Venables. Kendisi Paddington, Barton Sokağı'ndaki eczanenin eski sahibidir. Bir süredir gözetlendiğinin farkında olmadığı için fidanlığınızın köşesine bir paket talyum tuzu gömecek kadar büyük bir aptallık yapan kişinin o olduğunu söylediğim taktirde kendisi sizin de kişisel ilginizi çekecektir sanırım. Sizin sakat olduğunuzu bilmediği için, sizi gördüğüne dair polise yanıltıcı ihbarda bulunmuş, bunu da kendisi için bir eğlence aracı olarak görmüştü. Son derece inatçı, ama bir o kadar da aptal bir insan olduğu için de bir yanlış yaptığım kabul etmeyi kendine yediremedi."

"Aptal mı? Nasıl bana aptal demeye cesaret edebilirsiniz? Eğer bilseydiniz - yaptıklarım hakkında en ufak bir fikriniz olsaydı -ve de yapabileceklerim- ben..."

Osborne öfkeden tir tir titriyor ve kekeliyordu.

Lejeune konuyu özenle toparladı. Ona bakınca aklıma oltasına takıları balığı dikkatle çeken balıkçı geldi.

"Biliyor musunuz, aslında bu kadar akıllı olmaya çalışmamalıydınız?" dedi yumuşak bir tavırla. "Eğer dükkânınızda sakin sakin oturup işleri oluruna bırakmış olsaydınız, ben de şimdi burada görevimi yapıp, sizi söyleyeceğiniz her şeyin mahkemede aleyhinize kanıt olarak kullanılabileceği konusunda uyarmak..."

İşte tam o anda Osborne çığlık atmaya başladı.

BÖLÜM 24

Mark Easterbrook Anlatıyor

"Bana bakın Lejeune, hâlâ sizden öğrenmek istediğim birçok şey var," dedim.

Formaliteler tamamlanmış, Lejeune'u nihayet yalnız yakalamıştım. Önümüzde iki büyük kupa birayla karşılıklı oturuyorduk.

"Evet, Bay Easterbrook? Bunun sizin için de sürpriz olduğunu kabul ediyorum."

"Gerçekten de öyle. Ben kafayı Venables'e takmıştım. Siz de en ufak bir ipucu bile vermediniz."

"İpucu vermem söz konusu bile olamazdı, Bay Easterbrook. Bu gibi işlerde önemli olan kendiniz dışında kimseye ama kimseye hiçbir şey sezdirmemektir. Bunlar oyuncaklı işler. Gerçek olan elimizde hiç kanıt olmamasıydı. Bu yüzden de Venables'in de işbirliğine başvurarak bu şovu sahneledik. Osborne'u yanlış bir şeye inandırıp sonra birden dönüş

yaparsak, onu gafil avlayabileceğimize inanıyorduk. Gerçekten de bu varsayımımız işe yaradı da."

"Deli mi bu adam?" diye sordum.

"Son zamanlarda sınırı aştığı söylenebilir. Tabi ki başlangıçta böyle değildi, ama bu iş insanı böyle yapar işte. Sürekli cinayet işlemeyi kastediyorum. Kendinizi güçlü ve her şeyin üstünde hissedersiniz. Hatta diyebilirim ki bir anlamda Tanrı olarak görmeye başlarsınız. Ama değilsinizdir sonuçta. Yalnızca sıradan, sapkın, adi bir yaratık olduğunuz keşfedilir bir şekilde. Ve bu birden yüzünüze vurulunca da egonuz artık buna dayanamaz. Bir şekilde patlar, çığlık atmaya, bağırmaya, bir şey yapmadığınızı, ne kadar akıllı olduğunuzu, kimsenin size bir şey yapamayacağını haykırmaya başlarsınız. Hezeyanlardır bunlar. Gördünüz işte!"

Başımı sallayarak onayladım.

"Venables de ona verdiğiniz rolde çok başarılıydı," dedim. "Sizinle işbirliği yapma fikrinden hoşlandı mı?"

"Sanırım bu hoşuna gitti," dedi Lejeune. Ayrıca iyiliğin karşılığının iyilik olması gerektiğini söyleyecek kadar küstahlaşmaktan da kaçınmadı."

"Bu imalı sözcüklerle kastettiği neydi?"

"Aslında bunu size anlatmamam gerekiyor," dedi Lejeune. "Aramızda kalsın. Yaklaşık sekiz yıl kadar önce banka soygunlarında inanılmaz bir artış gözlenmişti. Uygulanan teknik hep aynıydı ve soyguncular her defasında ganimetleriyle izlerini kaybettirmeyi başardılar. Soygunlar olaya şahsen katılmayan biri tarafından en ince ayrıntısına kadar, akıllıca planlanıyordu. Ve bu adam çok büyük miktarda parayla ortadan yok oldu.

Gerçi kim olduğuna ilişkin kuşkularımız vardı ama asla kanıtlayamadık. Bize göre çok, çok akıllıydı. Özellikle de fınans alanında. Ayrıca yeni soygunlara girişerek başarısını tehlikeye düşürmeyecek kadar da dirayetliydi.

Daha fazlasını anlatmak istemiyorum. O zeki bir soyguncuydu ama asla katil değildi. Kimse yaşamını kaybetmedi, kimsenin hayatını tehlikeye atmadı."

Düşüncelerim yeniden Zacharias Osborne'a takıldı.

"Osborne'dan hep mi kuşkulandınız?" diye sordum. "Başından beri?"

"Nasıl diyeyim, bu adam başlangıçtan itibaren dikkatleri kendi üzerine çekti," diye açıklamaya başladı Lejeune. "Ona da söylediğim gibi, eğer köşesinde oturup, hiçbir şey yapmasaydı, saygın eczane sahibi Zachariah Osborne'un bu işle ilgisi olabileceği aklımızın köşesinden bile geçmezdi. Ama ilginç hatta gülünç olan da bu zaten, hiçbir katil bunu yapmayı başaramaz. Evlerinde sessiz, güven içinde otursalar belki sorun olmayacak. Ama her nedense sakin duramazlar işte. Sanırım, bunun nedenini de asla anlayamayacağım."

"Ölüm isteği," diye söze karışarak, fikrimi açıkladım. "Bu da Thyrza Grey'in ölüm isteği teorisinin farklı bir ortaya çıkış şekli olamaz mı?"

"Bu Thyrza Grey konusunu ve size anlattıklarını ne kadar çabuk unutursanız o kadar iyi olacak," dedi Lejeune sert bir şekilde. "Sanırım bunun nedeni yalnızlıktı. Çok akıllı, zeki bir insan olduğunuzu düşünmenize rağmen, bu üstünlüğünüzü konuşacak kimseyi bulamamak."

"Hâlâ bana ondan kuşkulanmaya ne zaman başladığınızı anlatmadınız?"

"Neyse, daha başlangıçtan itibaren yaları söylüyor olabileceği dikkatimi çekmişti. O akşam Peder Gorman'ı görenlerin bizimle bağlantı kurmalarını istemiştik. Bay Osborne hemen başvurdu ama ifadesi kolayca anlaşılabilecek şekilde yalandı. Peder Gorman'ı izleyen birini görmüştü ve adamı inceden inceye tarif ediyordu. Böylesine sisli bir gecede yolun karşısındaki birini bu denli net görmüş olması olanaksız. Profilden gaga bir burun belki görülebilir ama adem elması değil. Osborne bu konuda çok fazla ileri gitmişti. Tabi bütün bunlar basit bir abartmadan öte gitmiyor da olabilirdi. Yalnızca Bay Osborne'un kendine paye kazandırma isteğinin sonucu da olabilirdi. Bu gibi çok insanla karşılaştım. Yine de Bay Osborne'u yakın takibe alınca onun çok tuhaf, meraklı bir insan olduğunu gördüm. Daha başlangıçta bana kendisiyle ilgili bir sürü şey anlattı. Bu hiç de akıllıca değildi. Onun olduğundan farklı, çok daha önemli bir insan gibi görünme çabasında biri olduğuna ilişkin düşüncemi pekiştirdi. Baba mesleğini sürdürmek, dededen kalan eczanede çalışmakla yetinmemişti. Evden ayrılmış, şansını sahnede denemiş ama başarılı olamamıştı. Sanırım bunun nedeni de uyum yeteneği olmamasıydı. Kimsenin ona oyundaki belirli bir rolü nasıl oynaması gerektiğini söylemesini kabullenemezdi! Bir cinayet olayının tanığı olmak ve mahkemede zehir almaya gelen kişiyi teşhis etmek istek hevesini açıklarken gerçekten samimiydi. Sanırım bu anlamda hafızası bir hayli iyi. Tabi bu hevesinin ne zaman cinayet işlemeye

arzusuna dönüştüğünü; kendisinin hiçbir şekilde ele geçmeyecek ve yargılanamayacak kadar zeki olduğunu düşünmeye başladığını bilemiyoruz.

Tabi bütün bunlar tahmin. Şimdi yine gerçeklere dönelim. Osborne'un o gece gördüğü adama ilişkin verdiği tanımlama aslına bakılırsa oldukça ilginçti. Bu büyük olasılıkla daha önce görmüş olduğu gerçek birinin tanımıydı. Biliyor musunuz ki birini tanımlamak aslında olağanüstü zor bir şeydir. Gözler, burun, alın, kulaklar, yanaklar, ağız yapısı filan. Bunu yapmaya başladığınızda bir süre sona ister istemez herhangi bir yerde -trende, tramvayda ya da otobüste- dikkatinizi çeken birini tanımladığınızı fark edersiniz. Osborne'un tanımladığı kişinin de işte böyle belirgin, alışılmadık dikkat çeken özellikleri vardı. Sanırım Venables'i Bournemouth dolaylarında olduğu bir gün arabasında otururken görmüş, onun görüntüsünden etkilenmiş ve bu yüzü hafızasına kaydetmişti. Tabi arabada gördüğü için de onun sakat olduğunu bilemezdi.

Osborne'un dikkatimi çeken bir diğer özelliği de eczacı olması oldu. Başlangıçta elimize geçen bu listenin bir şekilde uyuşturucu ticareti ile bağlantısı olabileceğini düşünmüştüm. Gerçi böyle olmadığı hemen anlaşıldı.

Bay Osborne sahnede kalmakta bu denli ısrarcı olmasa ben bütün bunları kolayca unutup geçebilirdim. Ama o bildiğiniz gibi ne yaptığımızı, işin neresinde olduğumuzu bilmek istiyordu ve kendini tutamayıp söz konusu kişiyi Much Deeping'teki kilise panayırında gördüğünü belirten bir mektup yazdı. Sanırım o sırada Bay Venables'in felçli olduğunu bilmiyordu. Bunu öğrendiğinde ise iş işten geçmişti. Ama susup kenara çekilme basiretini de gösteremedi. Bu da onun kendini beğenmesinin sonucuydu. Tipik katil kendini beğenmişliği! Bir an için bile yanılmış olabileceğini kabul etmeye yanaşmadı. Tam bir aptal gibi silahlarını takındı ve en anlamsız, en akıl almaz varsayımları ileri sürmeye başladı. Onu Bournemouth'taki yeni evinde ziyaret ettim.

Çok ilginç bir ziyaretti bu. Aslında evin ismi her şeyi açıklıyordu. Everest. İşte aynen buydu evinin ismi.

Antresine de Everest Tepesi'nin bir resmini asmıştı. Bana Himalaya'lara yapıları keşif gezilerinin onu ne kadar ilgilendirdiğini anlattı. Ama bu çok ucuz bir numaraydı, beni işlettiğini düşünerek çok eğlenmiş olmalı. Ever rest-Sonsuz huzur. Bu işiydi... mesleği. İnsanların sonsuz huzura

kavuşmalarını sağlıyordu... tabi uygun bir ücret karşılığında. Aslında bu olağanüstü bir fikirdi, bunu kabul etmek gerekir. İşin kurgusu akıllıcaydı.

Bradley Birminghan'da. Thyrza Grey ise seanslarını Much Deeping'te yapıyordu. Bu durumda Thyrza Grey'le, Bradley'le, Birmingham'la ve de kurbanla hiçbir ilişkisi olmayan Bay Osborne'dan kim kuşkulanabilirdi ki?

Olayı gerçekleştiren mekanizmayı harekete geçirmek ise zaten kendisi eczacı olan Osborne için çocuk oyuncağıydı. Daha önce de dediğim gibi, Bay Osborne susup, kenarda kalacak kadar basiretli olabilseydi..."

"Peki ama bu kadar parayı ne yapacaktı?" diye sordum. "Tabi eğer bütün bunları yalnızca para için yaptıysa?"

"Evet, tabi ki para için yaptı. Hiç kuşkusuz hayalleri vardı, yolculuk etmek, eğlenmek, zengin ve önemli biri olmak gibi. Ne var ki o olmak istediği ya da olduğunu sandığı gibi biri değildi. Sanının güç duygusu cinayetlerin gerçek başarısıyla kamçılandı, canlandı. Tekrar, tekrar cinayet işlemek ve başarılı olmanın sarhoşluğuna kapıldı ve bundan büyük mutluluk duydu. Dahası yargılanmaktan da büyük zevk alacak.

Göreceksin bunu! Tüm bakışları üzerinde toplamak, asıl amaç bu, başrolde olmak!"

"Peki ama parasını ne yapmış?" diye sordum.

"Ah, bu çok basit, gerçi tam olarak bilmiyorum ama yazlık evini döşeme şeklini gördükten sonra bu konuda bir fikir oluştu bende. O tipik bir cimri! Parayı çok seviyordu, çok bol parası olmasını istiyordu ama harcamak için değil. Evi son derece mütevazı döşenmişti ve aldığı tüm eşyaları da çevredeki ikinci el satışlardan çok ucuza kapatmıştı. Para harcamayı sevmiyordu, tek isteği paraya sahip olmaktı."

"Yani hepsini bankaya mı yatırdı?"

"Yoo hayır sanmam. Bence evinin bir yerinde döşemenin altına gömülü olarak bulacağız."

Lejeune da ben de bir süre sessiz durduk. Zachariah Osborne denilen adamın tuhaf kişiliğini anlamaya çalışıyordum.

"Corrigan," dedi Lejeune dalgın dalgın. "Bütün bunların adamın salgı bezlerinden birinin, dalağının mı, pankreasının mı yoksa başka birinin mi -şimdi hangisi olduğunu anımsayamıyorum- aşırı ya da az salgı üretmesinin sonucu olabileceği görüşünde. Ben basit bir insanım -böyle inceliklerden

anlamam- bence o kötü bir insandı, hepsi bu. Beni asıl şaşırtan ne biliyor musun? Bunu hep düşünmüşümdür, bir insan nasıl hem bu kadar akıllı hem de bu denli aptal olabilir?"

"Kendisinin her şeyin üstünde, üstat olduğunu sanması," dedim. "Şeytanın görkemli ve karanlık temsilcisi olduğuna inanması."

Lejeune başını salladı.

"Bu öyle bir şey değil," dedi. "Şeytan süper insan gibi bir şey değil, hatta insandan da çok daha aşağıda bir yaratık. Belki caniler önemli olmak isteğinde kişiler, ama insanlık tarafı olmayan canlılar oldukları için hiçbir zaman önemli olamayacaklardır."

BÖLÜM 25

Mark Easterbrook Anlatıyor

I

Much Deeping'te her şey yeniden normale dönmüştü.

Rhoda köpekleriyle uğraşıyordu. Sanırım bu kez hayvanlardaki haşaratları temizliyordu. Geldiğimi fark edince başını kaldırıp baktı ve kendisine yardım etmek isteyip istemediğimi sordu. İstemediğimi söyleyerek, Ginger'in nerede olduğunu sordum.

"Kır At'a gitti.

"Ne?"

"Orada yapacağı bir işi olduğunu söyledi."

"Ama ev boş."

"Biliyorum."

"Yoracak kendini. Henüz tam olarak iyileşmedi..."

"Sakin ol Mark. Ginger gayet iyi. Bayan Oliver'in yeni kitabını gördün mü? Adı Beyaz Papağan içerde masanın üstünde."

"Tanrı, Bayan Oliver'den razı olsun. Edith Binns'ten de."

"Edith Binns de kim?"

"Resimdeki bir kişiyi hemen tanıyan bir kadın. Vaftiz annemin eski hizmetçisi."

"Söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Mark, neyin var senin?"

Yanıt vermeden doğruca Kır At'ın yoluna koyuldum.

Oraya varmadan hemen önce Bayan Dane Calthrop ile karşılaştım.

"Başından beri bütün bunlara inanmanın aptallık olduğunu biliyordum," dedi. "Ama nasıl olduğunu anlayamıyordum. Görüntünün etkisinde kaldık."

Eliyle güz güneşinde boş ve huzur dolu, sakin görünen hanı işaret etti.

"Kötülük asla orada olmadı," dedi. "Asla olduğu düşünüldüğü anlamda olmadı. Ne şeytanla fantastik alışverişler, ne karanlık güçler, ne de gerçek büyü. Hepsi para için yapıları göz boyamalardı -insan yaşamım hiçe sayan.- İşte gerçek kötülük bu. Görkemli ve büyük değil, yalnızca adi ve aşağılık."

"Siz ve Müfettiş Lejeune bu konularda aynı fikirdesiniz."

"O adamdan hoşlanıyorum," dedi Bayan Calthrop. "Haydi şimdi Kır At'a gidip Ginger'i bulalım."

"Orada ne yapıyor?"

"Bir şey temizliyor."

Hanın alçak kapısından geçtim. İçerisi terebentin kokuyordu. Ginger şişeler ve bezlerle meşguldü. İçeri girdiğimizi görünce başını kaldırdı. Hâlâ solgun ve zayıftı, henüz saçları tam olarak çıkmadığı için başının etrafına bir eşarp bağlamıştı. Eski haline bakılınca hayaleti andırıyordu.

"O gayet sağlıklı," dedi Bayan Calthrop sanki düşüncelerimi okumuşçasına.

"Bakın!" diye haykırdı Ginger sevinçle.

Üzerinde çalıştığı eski han tabelasını işaret ediyordu.

Yılların pisliği temizlenince Kır At'ın üstünde gerçekten de bir binici olduğu ortaya çıkmıştı, kemikleri parıldayan, sırıtan bir iskelet.

O anda arkamda Bayan Dane Calthrop'un derinden gelen, yankılı, gür sesini duydum:

"Vahiy, İncil bölüm altı, bap sekiz.

Ve baktım ve bir kır at gördüm; üzerinde oturanın adı Ölümdü ve cehennem onun ardındaydı..."

Bir iki dakikalık sessizliğin ardından, bu ani şokun etkisinden kolayca sıyrılan Bayan Dane Calthrop sanki bir şeyi kâğıt sepetine atarcasına bir kayıtsızlıkla, "Hepi bu kadar," dedi. "Artık gitmeliyim. Anneler Toplantısı var."

Tam kapının ağzında bir an için durakladı, Ginger'a baktı ve seslendi.

"İyi bir anne olursun."

Ginger her nedense kızardı...

"Ginger," dedim. "İster miydin?"

"Neyi ister miydim? Anne olmayı mı?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Belki... Ama açık bir teklifi yeğlerdim."

Ve ona teklifimi yaptım.

II

Ginger neden sonra sordu.

"Hermia denilen kadınla evlenmek istemediğinden emin misin?"

"Aman Tanrı'm," dedim. "Tamamen unutmuşum."

Cebimden bir mektup çıkardım.

"Bu mektup iki gün önce geldi. Bana Old Vic tiyatrosunda onunla Love's Labour's Lost isimli oyuna gitmek isteyip istemediğimi soruyor.

Ginger mektubu elimden alarak yırttı.

"Bundan böyle Old Vic'e gitmek istersen," diye belirtti kesin bir kararlılıkla. "Benimle gidersin."